ព្រះ
ត្រៃបិដកបាឡី
និង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
វិនយបិដក
ភិក្ខុនីវិភង្គ បច្ចេកភាគ
៥

ផ្សព្វផ្សាយដោយសម្តេចព្រះអភិសិរីសុគន្ធាមហាសង្ឃរាជាធិបតី បួរ គ្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជនៃគណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ព. ស. ២៥៥៣

Vinayapiṭaka

Bhikkhunīvibhaṅga Paccekabhāga

5

សម្តេចព្រះអភិសិរីសុគន្ធាមហាសង្ឃរាជាធិបតី បួរ គ្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជ នៃគណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

និយមវចនៈ

ព្រះត្រៃបិដកត្រូវបានបង្កើតឡើង ប្រមាណ៥០០ឆ្នាំថ្វាយ ក្រោយអំពីការរំលត់ព្រះខន្ធចូលកាន់ព្រះបរមនិព្វានរបស់សម្តេចព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះបរមគ្រូជាអម្ចាស់នៃយើងគ្រប់គ្នា ។ គ្រប់ប្រទេសអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា និងប្រទេសខ្លះមួយចំនួនមិនមែនអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា គ្រប់អង្គការពុទ្ធិកសមាគម និងតាមបណ្ណាល័យជាតិធំ ៗ តែងតែបានទទួលយកមកតម្កល់ទុកធ្វើជាគ្រឹះ ដើម្បីធ្វើការស្រាវជ្រាវសិក្សាស្វែងយល់ តាមអ្វីដែលហៅថាព្រះពុទ្ធវាចា (ពុទ្ធធម៌) ។ កាលដើមឡើយគេនាំគ្នាកត់ត្រាលើស្លឹករឹត ព្រមទាំងសរសេរចារឹកលើផែនថ្ម និងលើផែនលោហៈក៏មាន លុះចំណេរតមកក៏បាននាំគ្នាបោះពុម្ពលើក្រដាសចងក្រងជាសៀវភៅ (គម្ពីរ) រហូតបច្ចុប្បន្ននេះ បច្ចេកវិជ្ជាកាន់តែចម្រើនឡើង គេបានវាយបញ្ចូលក្នុងកុំព្យូទ័រ តែទោះបីជាបច្ចេកទេសម៉ាស៊ីនចម្រើនឡើងយ៉ាងណាក៏នៅមិនអាចបោះបង់សៀវភៅចោលបានឡើយ ដូច្នេះហើយទើបយើងខ្ញុំបានខិតខំធ្វើឲ្យកើតមានឡើងនូវក្រុមអក្សរព្រះត្រៃបិដក ដើម្បីជួយធ្វើឲ្យអក្ខរៈខ្លះដែលរលុបមិនអាចអានច្បាស់បាន ឲ្យមានការច្បាស់តាមតួអក្ខរៈឡើងវិញ ។

ដោយសទ្ធាជ្រះថ្លាដ៏មុតមាំដែលមានចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយក៏ជាកាតព្វកិច្ចមួយដ៏ធំក្នុងតួនាទីជាពុទ្ធបរិស័ទ ដែលបានប្រគល់កាយថ្វាយជីវិត អ្នកធ្វើដំណើរតាមស្នាមព្រះបាទសម្តេចព្រះពុទ្ធអង្គ រួមកម្លាំងទ្រទ្រង់ បានធ្វើការលះបង់កម្លាំងកាយ វាចា ចិត្ត ទ្រព្យធនផ្ទាល់ ព្រមទាំងបបួលពុទ្ធបរិស័ទ ញាតិមិត្តជិតឆ្ងាយ ក្នុងនិងក្រៅប្រទេសធ្វើឡើង ដើម្បីជាពុទ្ធបូជា ធម្មបូជា សង្ឃបូជា ។

សូមសេចក្តីឧស្សាហ៍ក្នុងការជាកុសលនេះ សម្រេចប្រយោជន៍ជូនដល់ព្រះពុទ្ធសាសនាជូនដល់ពុទ្ធបរិស័ទ សូមបានប្រកបតែនឹងសេចក្តីសុខចម្រើនរុងរឿង ក្នុងលោកនេះផង និងលោកដទៃខាងមុខទៀតផង ជាកិច្ចាភាពតរៀងទៅ ។

វត្តបទុមជ. ថ្ងៃទី ០៨ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៩

បួរ-គ្រី

VATT Botum Dhammavutt Sangkat Chatumuk Khan Daun Penh P.Penh

សេចក្តីណែនាំក្នុងការអាន

១ ប្រសិនបើលោកអ្នកអាន បានឃើញពាក្យទាំងឡាយណា ដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ហើយបន្ទាប់មកបានឃើញព្យញ្ជនៈមួយតួទៀតនៅខាងចុងពាក្យនោះ សូមមេត្តាកត់សម្គាល់ថា ព្យញ្ជនៈដែលនៅខាងចុងនោះ គឺជាជើងរបស់ព្យញ្ជនៈដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ដោយកំហុសបច្ចេកទេសកុំព្យូទ័រ ។

ឧទាហរណ៍

-ពាក្យខ្មែរ: **សម្ល** ក្នុងពាក្យនេះ ព្យញ្ជនៈ **ល** គឺជាជើងរបស់ព្យញ្ជនៈ **ម** ដូច្នេះពាក្យនេះគឺ **សម្ល** ។

-ពាក្យបាលី: **តស្ស** គឺ **តស្ស** ។

២ ចំពោះពាក្យខ្មែរ យើងសម្រេចយកតាមវចនានុក្រមខ្មែរ របស់សម្តេចព្រះសង្ឃរាជជោតញ្ញាណោ (**ជួន-ណាត**) ជាគោល ។ ប៉ុន្តែបើពាក្យទាំងឡាយណា ដែលអាចសរសេរតាមបែបបុរាណក៏ត្រឹមត្រូវដែរនោះ យើងខ្ញុំសូមរក្សានូវពាក្យទាំងនោះទុកដដែល ។

៣ ចំពោះ **សព្ទីកាច្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ** ដែលមាននៅផ្នែកខាងចុងនៃព្រះត្រៃបិដកច្បាប់ដើម ក្រុមយើងខ្ញុំសូមមិនដាក់ទៀតទេ ព្រោះក្រុមការងារយើងបានកែតម្រូវតាមនោះរួចរាល់ហើយ ។

វិនយបិដក   ភិក្ខុនីវិភង្គ

បច្ចេកភាគ

៤

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បឋមបារាជិកំ[១]

[១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សាឡ្ហោ មិគារនត្តា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហារំ កត្តុកាមោ ហោតិ ។ អថខោ សាឡ្ហោ មិគារនត្តា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច ឥច្ឆាមហំ អយ្យេ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហារំ កាតុំ ទេថ មេ នវកម្មិកំ ភិក្ខុនិន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចតស្សោ ភគិនិយោ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ហោន្តិ នន្ទា នន្ទវតី សុន្ទរីនន្ទា

១ អយំ សិក្ខាបទគណនា ភិក្ខូហិ អសាធារណាបត្តិវសេន វេទិតព្វា ។

ខ្ញុំសូមនមស្ការ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ

ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ។

បារាជិកទី ១

[១] *សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្រេចឥរិយាបថ នៅក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះសាឡ្ហ ជាចៅនៃមិគារមាតា*[១] *មានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងសាងវិហារ* (*ប្រគេន*) *ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ទើបសាឡ្ហ ជាចៅមិគារមាតា* (*នោះ*) *ចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយនិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំប្រាថ្នានឹងសាងវិហារ* (*ប្រគេន*) *ភិក្ខុនីសង្ឃ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចាត់ភិក្ខុនីដែលជាអ្នកចេះត្រួតត្រា នវកម្មឲ្យខ្ញុំ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីជាបងប្អូនគ្នា ៤ នាក់ ឈ្មោះនន្ទា ១ នន្ទវតី ១ សុន្ទរីនន្ទា ១ ថុល្លនន្ទា ១ បានមកបួសក្នុង*

---

១ ជាឈ្មោះនាងវិសាខា ។ ក្នុងអដ្ឋកថា ធម្មបទថា ឪពុកក្មេកនាងវិសាខា ឈ្មោះមិគារសេដ្ឋី ។ កាលដំបូងឡើយជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ដល់មកថ្ងៃក្រោយ បានស្តាប់ធម៌ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏មានសេចក្តីជ្រះថ្លាបានសុំនាងវិសាខាធ្វើជាម្តាយ ហេតុនេះ ទើបគេហៅនាងវិសាខានោះថា មិគារមាតា ។ ។

ថុល្លនន្ទាតិ ។ តាសុ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី តរុណប្បព្វជិតា
អភិរូបា ហោតិ ទស្សនីយា បាសាទិកា បណ្ឌិតា ព្យត្តា
មេធាវិនី ទក្ខា អនលសា តត្រុបាយាយ វីមំសាយ
សមន្នាគតា អលំ កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ ។ អថខោ
ភិក្ខុនីសង្ឃោ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ សម្មន្និត្វា សាឡ្ហស្ស
មិគារនត្តុនោ នវកម្មិកំ អទាសិ ។ តេន ខោ បន
សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី សាឡ្ហស្ស មិគារនត្តុនោ
និវេសនំ អភិក្ខណំ គច្ឆតិ វាសឹ ទេថ ផរសុំ ទេថ កុឋារឹ
ទេថ កុទ្ទាលំ ទេថ និខាទនំ ទេថាតិ ។ សាឡ្ហោបិ
មិគារនត្តា ភិក្ខុនុបស្សយំ អភិក្ខណំ គច្ឆតិ កតាកតំ
ជានិតុំ ។ តេ អភិណ្ហំ ទស្សនេន បដិពទ្ធចិត្តា
អហេសុំ ។ អថខោ សាឡ្ហោ មិគារនត្តា សុន្ទរីនន្ទំ
ភិក្ខុនឹ ទូសេតុំ ឱកាសំ អលភមានោ ឯតទេវ អត្ថាយ
ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ភត្តំ អកាសិ ។ អថខោ សាឡ្ហោ
មិគារនត្តា ភត្តគ្គេ អាសនំ បញ្ញាបេន្តោ ឯត្តកា ភិក្ខុ-
និយោ អយ្យាយ សុន្ទរីនន្ទាយ វុឌ្ឍតរាតិ ឯកមន្តំ
អាសនំ បញ្ញាបេសិ ឯត្តកា នវកតរាតិ ឯកមន្តំ

សំណាក់ពួកភិក្ខុនី ។ បណ្តាភិក្ខុនីទាំងនោះ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី បួសតាំងអំពីក្មេង ជាភិក្ខុនីមានរូបល្អល្អះ គួរគេយគន់មើល គួរជាទីជ្រះថ្លា ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាអ្នកវាងវៃ មានប្រាជ្ញា ឆ្លៀវឆ្លាស ឥតមានសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស ប្រកបដោយយោបល់ ជាគ្រឿងយល់ក្នុងកិច្ចនោះ ៗ អាចធ្វើ និងអាចចាត់ចែង (នូវនវកម្ម) បាន ។ ទើបភិក្ខុនីសង្ឃ សន្មតសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យជាអ្នកត្រួតត្រា នវកម្ម ដល់សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី តែងដើរទៅកាន់លំនៅរបស់សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាញយ ៗ តែងនិយាយថា ចូរអ្នកឲ្យកាំបិត ឲ្យពូថៅ ឲ្យដឹង ឲ្យចប ឲ្យពន្លាក (ដល់អាត្មា) ។ ឯសាឡ្ហ ជាចៅមិគារមាតា ក៏តែងទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនីជាញឹកញយ ដើម្បីដឹងការងារដែលធ្វើរួចហើយនិងមិនទាន់ធ្វើ ។ ជនទាំងពីរនោះ ជាមនុស្សមានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ (នឹងគ្នា) ដោយសារឃើញគ្នារឿយ ៗ ។ ឯសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា មិនមានឱកាសដើម្បីធ្វើសេវនកិច្ចនឹងសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីបាន ហើយក៏ធ្វើភត្ត (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃ ដើម្បីត្រូវការសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីនុ៎ះឯង ។ ក្នុងវេលាដែលសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតារៀបនឹងក្រាលអាសនៈក្នុងរោងឆាន់ ក៏ក្រាលអាសនៈខាងម្ខាង (ដើម្បីភិក្ខុនីចាស់ ៗ) ដោយគិតថា ពួកភិក្ខុនីប៉ុណ្ណោះរូបចាស់ជាងសុន្ទរីនន្ទាជាម្ចាស់ ហើយក៏ក្រាលអាសនៈខាងម្ខាង (ទៀតដើម្បីភិក្ខុនីក្មេង ៗ) ដោយគិតថា

៣

បឋមបារាជិកេ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីវត្ថុ

អាសនំ បញ្ញាបេសិ បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ និកុញ្ជេ សុន្ទ-រីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អាសនំ បញ្ញាបេសិ យថា ថេរា ភិក្ខុនិយោ ជានេយ្យុំ នវកានំ ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ និសិន្នាតិ នវកាបិ ភិក្ខុនិយោ ជានេយ្យុំ ថេរានំ ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ និសិន្នាតិ ។ អថខោ សាឡ្ហោ មិគារ-នត្តា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស កាលំ អារោចាបេសិ កាលា អយ្យេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី សល្លក្ខេត្វា ន ពហុកតោ សាឡ្ហោ មិគារនត្តា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ភត្តំ អកាសិ មំ សោ ទូសេតុកាមោ សចាហំ គមិស្សាមិ វស្សរោ មេ ភវិស្សតីតិ អន្តេវាសិនឹ ភិក្ខុនឹ(១) អាណាបេសិ គច្ឆ មេ បិណ្ឌបាតំ នីហរ យោ ច មំ បុច្ឆតិ គិលានាតិ បដិវេទេហីតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ខោ សា ភិក្ខុនី សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បច្ចស្សោសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សាឡ្ហោ មិគារនត្តា ពហិទ្វារកោដ្ឋកេ ឋិតោ ហោតិ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ បរិបុច្ឆន្តោ កហំ អយ្យេ អយ្យា សុន្ទរីនន្ទា កហំ អយ្យេ អយ្យា សុន្ទរីនន្ទាតិ ។

---

១ ឱ. អន្តេវាសិភិក្ខុនឹ ។ ម. អន្តេវាសឹ ភិក្ខុនឹ ។

បារាជិកទី ១ និទានសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី

ពួកភិក្ខុនីប៉ុណ្ណោះរូប ក្មេងជាងសុន្ទរីនន្ទាជាម្ចាស់ទើបក្រាលអាសនៈ សម្រាប់សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងឱកាសកំបាំងភ្នែក ត្រង់កៀនជញ្ជាំង ធ្វើឲ្យពួកភិក្ខុនីចាស់ ៗ ដឹងថា សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីអង្គុយជិតពួកភិក្ខុនីក្មេង ៗ ធ្វើឲ្យពួកភិក្ខុនីក្មេង ៗ ដឹងថាសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីអង្គុយជិតភិក្ខុនីចាស់ ៗ ។ ទើបសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ប្រើមនុស្សឲ្យទៅទូលភត្តកាលដល់ភិក្ខុនីសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ កាលគួរហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ។ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីកំណត់ (ក្នុងចិត្ត) ថា សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាធ្វើភត្តដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ មិនមែនធ្វើដោយការរាប់អានច្រើនប៉ុន្មានទេ គាត់ប្រាថ្នាតែនឹងប្រទូស្តដល់អញ បើប្រសិនជាអញទៅ សំឡេងឆោឡោ (រឹករវ) មុខជានឹងមានដល់អញ (មិនខាន) គិតហើយក៏បង្គាប់ភិក្ខុនីជាសិស្សថា លោកចូរទៅចុះ ចូរនាំយកចង្ហាន់ (មកឲ្យ) ខ្ញុំផង ម្យ៉ាងទៀត បើមានអ្នកណាសួររកខ្ញុំ ចូរប្រាប់គេថាខ្ញុំឈឺ ។ ឯភិក្ខុនីនោះ បានស្តាប់ពាក្យសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីហើយ ក៏ទទួលពាក្យថា ករុណាលោកម្ចាស់ ។ សម័យនោះឯងសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ឈរនៅខាងក្រៅក្លោងទ្វារ ហើយសួររកសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឈ្មោះសុន្ទរីនន្ទាទៅឯណា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឈ្មោះសុន្ទរីនន្ទា ទៅឯណា ។

ឯវំ វុត្តេ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អន្តេវាសិនី ភិក្ខុនី សាឡ្ហំ មិគារនត្តារំ ឯតទវោច តិលាជាវុសោ បិណ្ឌចាតំ នីហរិស្សាមីតិ ។ អថខោ សាឡ្ហោ មិគារនត្តា យំចាហំ[១] ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ភត្តំ អកាសឹ អយ្យាយ សុន្ទរីនន្ទាយ ការណាតិ មនុស្សេ អាណាបេត្វា ភិក្ខុនីសង្ឃំ ភត្តេន បរិវិសថាតិ វត្វា យេន ភិក្ខុនុបស្សយោ តេនុបសង្កមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី ពហារា-មកោដ្ឋកេ បិតា ហោតិ សាឡ្ហំ មិគារនត្តារំ បដិមា-នេន្តី ។ អទ្ទសា ខោ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី សាឡ្ហំ មិគា-រនត្តារំ ទូរតោ វ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន ឧបស្សយំ បវិសិត្វា សសីសំ ចារុបិត្វា មញ្ចកេ និបជ្ជិ ។ អថខោ សាឡ្ហោ មិគារនត្តា យេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧប-សង្កមិត្វា សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច កិន្តេ អយ្យេ អផាសុ កិស្ស និបន្នាសីតិ ។ ឯវំ ហេតំ អាវុសោ ហោតិ យា អនិច្ឆន្តំ ឥច្ឆតីតិ ។ ក្យាហំ អយ្យេ ន ឥច្ឆិស្សាមិ

១ ឥតោ បរំ អត្ថាយាតិ តេសុ បោត្ថកេសុ ទិស្សតិ ។

កាលសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតានិយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុនីជាសិស្សរបស់សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីឈឺ អាត្មាឯងនឹងនាំយកចង្ហាន់ទៅ (ប្រ-គេនលោក) ។ លំដាប់នោះ សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាគិតថា អញបានធ្វើភត្តណា (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃ ភត្តនោះ អញធ្វើព្រោះហេតុតែ សុន្ទរីនន្ទាជាម្ចាស់ (ទេតើ) គិតហើយក៏បង្គាប់ពួកមនុស្សថា អ្នកទាំងឡាយចូរអង្គាសភត្ត (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃចុះ ថាហើយក៏ដើរទៅកាន់លំនៅ របស់ភិក្ខុនី ។ លំដាប់នោះឯង សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីឈរខាងក្រៅខ្លោងទ្វារអារាម គយគន់មើលសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ។ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីបានឃើញសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ដើរមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏ស្ទុះចូលទៅកាន់លំនៅហើយដេកលើគ្រែទទូរសំពត់រហូតដល់ក្បាល ។ លំដាប់នោះ សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ក៏ចូលសំដៅទៅរកសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់មិនស្ញូវសប្បាយឬ ហេតុដូចម្ដេចបានជាសិង ។ ឯសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយតបថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ ស្រីណាប្រាថ្នាគេ ៗ មិនប្រាថ្នាវិញ ហេតុនេះបានជាយ៉ាងនុ៎ះឯង ។ សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ជាបុរសមានតម្រេកក៏និយាយតបថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមែនមិនប្រាថ្នាលោក

អបិចាហំ ឱកាសំ ន លភាមិ តំ ទូសេតុន្តិ អវស្សុតោ អវស្សុតាយ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី ជរាទុព្វលា ចរណាគិលានា សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អវិទូរេ និបន្នា ហោតិ ។ អទ្ទសា ខោ សា ភិក្ខុនី សាឡ្ហំ មិគារនត្តារំ អវស្សុតំ អវស្សុតាយ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តំ ទិស្វាន ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម អយ្យា សុន្ទរីនន្ទា អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយិស្សតីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា សុន្ទរីនន្ទា អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយិស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ តេ[១] ភិក្ខូ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ

១ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆាតិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ម្ចាស់ទេ តែថាខ្ញុំមិនបានឱកាសនឹងធ្វើសេវនកិច្ចនឹងលោកម្ចាស់ (ទេតើ) ថាហើយក៏លូកចាប់ពាល់កាយសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ដែលជាស្រីមានតម្រេកដែរ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុនីមួយរូបជាភិក្ខុនីមានកម្លាំងថយព្រោះជរា ឈឺជើងសិងជិតសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ។ ឯភិក្ខុនីចាស់នោះ បានឃើញពិតនូវសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាដែលមានតម្រេក កំពុងតែលូកចាប់ពាល់កាយសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីដែលមានតម្រេកដែរ លុះឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា សុន្ទរីនន្ទាជាម្ចាស់មានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរឲ្យបុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រេកមកចាប់ពាល់កាយខ្លួនសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីចាស់នោះដំណាលរឿងនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា ដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច មានសេចក្តីសន្តោស មានសេចក្តីអៀនខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាក្នុងសិក្ខា ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា សុន្ទរីនន្ទាជាម្ចាស់មានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរឲ្យបុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រេក មកស្ទាបអង្អែលកាយខ្លួនទេ ។ ទើបភិក្ខុនីអម្បាលនោះ ដំណាលរឿងនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ឯភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល

កថំ ហិ នាម សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ[២] ភិក្ខវេ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ អថខ្វេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានញ្ចេវ អប្បសាទាយ បសន្នានញ្ច ឯកច្ចានំ អញ្ញថត្តាយាតិ ។ អថខោ ភគវា សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ

---

១ ឱ. ម. សាទិយីតិ ។ ២ ឱ. ម. អននុច្ឆវិយំ ។

បន្ទុះបង្អាប់ថា សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរនឹងឲ្យបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក ស្ទាបអង្អែលកាយខ្លួនសោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ត្រាស់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃហើយ ទ្រង់សួរបញ្ជាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមានតម្រេក ហើយត្រេកអរនឹងបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក មកស្ទាបអង្អែលកាយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ អំពើនៃសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីនេះ មិនសមគួរ មិនទំនង មិនត្រូវបែប មិនមែនជារបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនគួរធ្វើទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សុន្ទរី-នន្ទាភិក្ខុនីមានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរឲ្យបុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រេក ស្ទាបអង្អែលកាយ (ដូច្នេះ) ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះច្បាស់ជានាំបណ្ដាលឲ្យមនុស្សពួកខ្លះ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យខានជ្រះថ្លា និងនាំបណ្ដាលមនុស្សពួកខ្លះ ដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យត្រឡប់ជាពាយមាយចិត្តបាត់ជ្រះថ្លាទៅវិញ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀល

៧

បឋមបារាជិកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ទុប្បោសតាយ មហិច្ឆតាយ អសន្តុដ្ឋតាយ សង្គណិកាយ កោសជ្ជស្ស អវណ្ណំ ភាសិត្វា អនេកបរិយាយេន សុភរតាយ សុបោសតាយ អប្បិច្ឆស្ស សន្តុដ្ឋស្ស សល្លេខស្ស ធុតស្ស បាសាទិកស្ស អបចយស្ស វីរិយារម្ភស្ស វណ្ណំ ភាសិត្វា ភិក្ខូនំ តទនុច្ឆវិកំ តទនុលោមិកំ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនីនំ សិក្ខា-បទំ បញ្ញាបេស្សាមិ ទស អត្ថវសេ បដិច្ច សង្ឃសុដ្ឋុ-តាយ សង្ឃផាសុតាយ ទុម្មង្កូនំ ភិក្ខុនីនំ និគ្គហាយ បេសលានំ ភិក្ខុនីនំ ផាសុវិហារាយ ទិដ្ឋធម្មិកានំ អាសវានំ សំវរាយ សម្បរាយិកានំ អាសវានំ បដិឃា-តាយ អប្បសន្នានំ បសាទាយ បសន្នានំ ភិយ្យោភាវាយ សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា វិនយានុគ្គហាយ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

បារាជិកទី ១ និទានសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី

សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីដោយអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់សំដែងទោសនៃបុគ្គលមានសភាពដែលគេចិញ្ចឹមបានដោយកម្រ រក្សាដោយកម្រ មានសេចក្តីប្រាថ្នាច្រើន មិនសន្តោស ច្រឡូកច្រឡំដោយពួកគណៈ និងសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស ហើយទ្រង់សំដែងសរសើរគុណនៃបុគ្គលមានសភាព ដែលគេចិញ្ចឹមងាយ រក្សាងាយ មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស តែងដុសខាត់ចិត្ត កំចាត់បង់នូវកិលេស មានសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនសន្សំនូវកិលេស-វដ្ត និងមានសេចក្តីប្រារព្ធព្យាយាម ដោយអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់សំដែង ធម្មីកថាដ៏ល្មមសមគួរ ដល់ការបញ្ញត្តសិក្ខាបទនោះ ៗ ចំពោះពួកភិក្ខុ ហើយទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ តថាគតនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទដល់ពួកភិក្ខុនី ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង គឺដើម្បីសេចក្តីល្អដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីការស្រួលដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីញាំញីពួកភិក្ខុនីដែលទ្រុស្តសីល ១ ដើម្បីនៅជាសុខដល់ពួកភិក្ខុនីដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ១ ដើម្បីឃាត់នូវអាសវធម៌ទាំងឡាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ដើម្បីឃាត់នូវអាសវធម៌ទាំងឡាយក្នុងបរលោក ១ ដើម្បីញ៉ាំងពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លា ១ ដើម្បីញ៉ាំងពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បីញ៉ាំងព្រះសទ្ធម្មឲ្យស្ថិតស្ថេរ ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រះវិន័យ (បួនយ៉ាង

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស អធក្ខកំ ឧព្ភជានុមណ្ឌលំ អាមសនំ វា បរាមសនំ វា គហណំ វា ឆុបនំ វា បដិបីឡនំ វា សាទិយេយ្យ អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា ឧព្ភជានុមណ្ឌលិកាតិ ។

[២] យា បនាតិ យា យាទិសា យថាយុត្តា យថាជច្ចា យថានាមា យថាគោត្តា យថាសីលា យថាវិហារិនី យថាគោចរា ថេរា វា នវា វា មជ្ឈិមា វា ឯសា វុច្ចតិ យា បនាតិ ។ ភិក្ខុនីតិ ភិក្ខិកាតិ ភិក្ខុនី ភិក្ខាចរិយំ អជ្ឈុបគតាតិ ភិក្ខុនី ភិន្នបដធរាតិ ភិក្ខុនី សមញ្ញាយ ភិក្ខុនី បដិញ្ញាយ ភិក្ខុនី ឯហិ ភិក្ខុនីតិ ភិក្ខុនី តីហិ សរណាគមនេហិ ឧបសម្បន្នាតិ ភិក្ខុនី

មានសំវរវិន័យជាដើម) ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានតម្រេកហើយត្រេកអរនឹងការស្ទាបក្តី អង្អែលក្តី កាន់ក្តី ពាល់ក្តី ឱបរឹតក្តី ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅ នៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ឈ្មោះឧព្ភជានុមណ្ឌលិក (ព្រោះឲ្យបុរសស្ទាបសរីរប្រទេសខាងលើ តាំងពីមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅ) ជាស្រីមិនមានសំវាស ។

[២] ត្រង់ពាក្យថា ណាមួយ អធិប្បាយថា (ភិក្ខុនី) ណាមួយទោះចាស់ក្តី ក្មេងក្តី កណ្តាលក្តី ដែលប្រកបកម្មយ៉ាងណា មានជាតិយ៉ាងណា មានឈ្មោះយ៉ាងណា មានគោត្រយ៉ាងណា មានសីលយ៉ាងណា មានធម៌ជាគ្រឿងនៅយ៉ាងណា មានគោចរយ៉ាងណា ភិក្ខុនីនោះហៅថា ណាមួយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនី សេចក្តីថា ដែលហៅថាភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកសូម ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកចូលទៅអាស្រ័យនិងការត្រេចទៅដើម្បីសូម ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះទ្រទ្រង់នូវសំពត់ដែលកាត់ដាច់ ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះមានសភាពជាសមណី ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះបានប្ដេជ្ញាខ្លួន (ថាជាអ្នកបួស) ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះសម្រេចជាឯហិភិក្ខុនី ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះឧបសម្បទា ដោយត្រៃសរណគមន៍

៩

ភទ្រាតិ ភិក្ខុនី[១] សារាតិ ភិក្ខុនី[២] សេក្ខាតិ ភិក្ខុនី[៣] អសេក្ខាតិ ភិក្ខុនី[៤] សមគ្គេន ឧភតោសង្ឃេន ញត្តិចតុត្ថេន កម្មេន អកុប្បេន ឋានារហេន ឧបសម្បន្នាតិ ភិក្ខុនី តត្រ យាយំ ភិក្ខុនី សមគ្គេន ឧភតោសង្ឃេន ញត្តិចតុត្ថេន កម្មេន អកុប្បេន ឋានារហេន ឧបសម្បន្នា អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អវស្សុតា នាម សារត្តា អបេក្ខវតី[៥] បដិពទ្ធចិត្តា ។ អវស្សុតោ នាម សារត្តោ អបេក្ខវា បដិពទ្ធចិត្តោ ។ បុរិសបុគ្គលោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិតុំ ។ អធក្ខកន្តិ ហេដ្ឋក្ខកំ ។ ឧព្ភជានុមណ្ឌលន្តិ ឧបរិជានុមណ្ឌលំ ។ អាមសនំ នាម អាមដ្ឋមត្តំ ។ បរាមសនំ នាម ឥតោ ចិតោ ច សញ្ចោបនំ ។ គហណំ នាម គហិតមត្តំ ។ ឆុបនំ នាម

---

១ ឱ. ម. ភទ្រា ភិក្ខុនី ។ ២ ឱ. ម. សារា ភិក្ខុនី ។ ៣ សេក្ខា ភិក្ខុនី ។ ៤ អសេក្ខា ភិក្ខុនី ។ ៥ ឱ. ម. អបេក្ខវា ។

ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាស្រីចម្រើន ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះមានធម៌ជាខ្លឹម ហៅថាភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកសិក្សា ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះមិនបាច់សិក្សា ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះឧភតោសង្ឃ[១] ដ៏ព្រមព្រៀងគ្នាឲ្យឧបសម្បទា ដោយញត្តិចតុត្ថកម្មវាចា ដ៏សមគួរដល់ហេតុឥតមានកម្រើក (អន្តរាយ) បណ្តាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនីណាដែលឧភតោសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាឲ្យឧបសម្បទា ដោយញត្តិចតុត្ថកម្មវាចា សមគួរដល់ហេតុឥតមានកម្រើក (អន្តរាយ) ភិក្ខុនីនេះ តថាគតហៅថា ភិក្ខុនីក្នុងសេចក្តីនេះ ។ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីត្រេកអរព្រម លបសំឡឹងមើល មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ហៅថា មានតម្រេក ។ បុរសមានសេចក្តីត្រេកអរព្រម លបសំឡឹងមើល មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ហៅថា បុរសមានតម្រេក ។ មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តីអាចដើម្បីលូកស្ទាបអង្អែលកាយបាន មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែនតិរច្ឆាន ហៅថា បុរសបុគ្គល ។ ពាក្យថាខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក គឺអវយវៈជាខាងក្រោមនៃដងកាំបិត ។ ពាក្យថា ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅ គឺអវយវៈជាខាងលើមណ្ឌលនៃជង្គង់ ។ ដែលហៅថា ស្ទាប គឺគ្រាន់តែប៉ះពាល់ ។ ដែលហៅថា អង្អែល គឺបបោសអង្អែលខាងនេះផងខាងនោះផង ។ ដែលហៅថា កាន់គឺគ្រាន់តែចាប់ ។ ដែលហៅថា ពាល់

---

១ សង្ឃទាំងពីរពួក គឺភិក្ខុសង្ឃ និងភិក្ខុនីសង្ឃ ។

ផុដ្ឋមត្តំ ។ បដិបីឡនំ វា សាទិយេយ្យាតិ អង្គំ គហេត្វា និបីឡនំ សាទិយតិ ។ អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម បុរិសោ សីសច្ឆិន្នោ អភព្វោ តេន សរីរពន្ធនេន ជីវិតុំ ឯវមេវ ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស អធក្ខកំ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ អាមសនំ វា បរាមសនំ វា គហណំ វា ឆុបនំ វា បដិបីឡនំ វា សាទិយន្តី អស្សមណី ហោតិ អសក្យធីតា តេន វុច្ចតិ បារាជិកា ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខតា ឯសោ សំវាសោ នាម សោ តាយ សទ្ធឹ នត្ថិ តេន វុច្ចតិ អសំវាសាតិ ។

គឺគ្រាន់តែប៉ះត្រូវ ។ ពាក្យថាត្រេកអរនឹងការឱបរឹត គឺភិក្ខុនីត្រេកអរនឹងការចាប់ខ្លួនឱបរឹត ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺតថាគតប្រៀបផ្ទឹមគ្នានឹងពួកភិក្ខុនីមានហើយក្នុងកាលមុន ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក អធិប្បាយថា បុរសដែលដាច់ក្បាលមិនអាចដើម្បីរស់នៅ ដោយការតភ្ជាប់សរីរនោះវិញយ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលមានតម្រេក កាលបើចូលចិត្តនឹងស្ទាបក្តី អង្អែលក្តី កាន់ក្តី ពាល់ក្តី ឱបរឹតក្តី ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ នៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែនជាសក្យធីតាឡើយ ភិក្ខុនីនោះ តថាគតហៅថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ដោយហេតុនោះឯង ។ ពាក្យថា ជាស្រីមិនមានសំវាស សេចក្តីថា ដែលហៅថា សំវាស (នោះ) គឺសង្ឃកម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សភាពជាបុគ្គលមានសិក្ខាស្មើគ្នា នេះហៅថា សំវាស សំវាសនោះ មិនមានមួយអន្លើដោយភិក្ខុនីនោះទេ ព្រោះហេតុដូច្នោះ ទើបតថាគតហៅថា ជាស្រីមិនមានសំវាស (គឺមិនមានកិរិយារួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ) ។

បឋមបារាជិកេ បទភាជនីយំ

[៣] ឧភតោ អវស្សុតេ អធក្ខកំ ឧព្ភជានុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ចារាជិកស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ច-យស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយ-ប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤] ឧព្ភក្ខកំ អធោជានុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

បារាជិកទី ១ បទភាជនីយ

[៣] *កាលបើជនទាំងពីរ*[១] *(គឺភិក្ខុនីនិងបុរស) មានតម្រេកដូចគ្នា ហើយភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយកាយ ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុ ដែលជាប់នឹងកាយដោយកាយ (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុ ដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុ ដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុ ដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។*

[៤] *ភិក្ខុនី ឬបុរសស្ទាបកាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ*[២] *។ ភិក្ខុនី ឬបុរស ស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។*

---

១ តាំងពីបញ្ញលេខ ៣ ដល់លេខ ៤ និយាយអំពីជនទាំងពីរ គឺភិក្ខុនី និងបុរសត្រេកអរដូចគ្នា ។

២ បានជាត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ព្រោះត្រេកអរទាំងពីរខាង គឺទាំងភិក្ខុនី ទាំងបុរស ។

កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៥] ឯកតោ អវស្សុតេ អធក្ខកំ ឧព្ភជានុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ

ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនី ឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុ ដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរស ស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៥] កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង[១] (គឺតែភិក្ខុនីម្ខាង) ហើយភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយកាយ ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះទៅ ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុ ដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុ ដែលជាប់នឹងកាយត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយ

---

១ តាំងពីបព្វលេខ ៥ ដល់បព្វលេខ ៦ និយាយអំពីការត្រេកអរតែម្ខាង គឺតែខាងភិក្ខុនី ។

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សត្ថិយេន និស្សត្ថិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៦] ឧព្ភក្ខកំ អធោជានុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិ-ពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិ-ពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សត្ថិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សត្ថិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដ-ស្ស ។ និស្សត្ថិយេន និស្សត្ថិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៧] ឧភតោ អវស្សុតេ យក្ខស្ស វា បេតស្ស វា បណ្ឌកស្ស វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហស្ស វា អធក្ខកំ ឧព្ភជានុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ

វត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៦] ភិក្ខុនី ឬបុរសស្ទាបកាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីជង្គង់កាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ[១] ។ ភិក្ខុនី ឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនី ឬបុរសស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្ទាបវត្ថុ ដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៧] កាលបើជនទាំងពីរខាង (គឺភិក្ខុនីនិងយក្សជាដើម) មានតម្រេកដូចគ្នា ហើយភិក្ខុនីស្ទាបកាយ ដោយកាយ ខាងក្រោមតាំងពីជង់កាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ របស់យក្សក្តី ប្រេតក្តី

១ បានជាត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រោះត្រេកអរតែម្ខាងគឺតែខាងភិក្ខុនី ។

អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៨] ឧព្ភក្ខកំ អធោជានុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ខ្ទើយក្តី តិរច្ឆានដែលមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុនី ស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនី ស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុ ដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនី ស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិ ទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬ សម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៨] ភិក្ខុនីស្ទាបកាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនី ស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាប កាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុ ដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនី ស្ទាបកាយដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៩] ឯកតោ អវស្សុតេ អជក្ខកំ ឧព្ភជានុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាម-សតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[១០] ឧព្ភក្ខកំ អធោជានុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដ-ស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ

បារាជិកទី ១ បទភាជនីយ

[៩] កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង (គឺខាងភិក្ខុនីតែម្ខាង) ហើយ ភិក្ខុនីស្ទាបកាយ (របស់យក្សជាដើម) ដោយកាយរបស់ខ្លួន ខាងក្រោម តាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១០] ភិក្ខុនីស្ទាបកាយដោយកាយខាងលើ តាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាប

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[១១] អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តិយា អសាទិយន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ ខិត្តចិត្តាយ វេទនដ្ដាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បឋមបារាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

កាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមិនក្លែង ១ មិនមានស្មារតី ១ មិនដឹងខ្លួន ១ មិនត្រេកអរ ១ ឆ្កួត ១ មានចិត្តរវើរវាយ ១ វេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បារាជិកទី ១ ចប់ ។

ទុតិយបារាជិកំ

[១២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី សាឡ្ហេន មិគារនត្តុនា[១] គព្ភិនី ហោតិ ។ យាវ គព្ភោ តរុណោ អហោសិ តាវ ឆាទេសិ ។ បរិបក្កេ គព្ភេ វិព្ភមិត្វា វិជាយិ ។ ភិក្ខុនិយោ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ សុន្ទរីនន្ទា ខោ អយ្យេ អចិរវិព្ភន្តា វិជាតា កច្ចិ នោ សា ភិក្ខុនីយេវ សមានា គព្ភិនីតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ។ កិស្ស បន ត្វំ អយ្យេ ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនឹ នេវ អត្តនា បដិចោទេសិ ន គណស្ស អារោចេសីតិ ។ យោ ឯតិស្សា អវណ្ណោ មយ្ហេសោ អវណ្ណោ យា ឯតិស្សា អកិត្តិ មយ្ហេសា អកិត្តិ យោ ឯតិស្សា អយសោ មយ្ហេសោ អយសោ យោ

១ មិគារនត្តុនា សទ្ទិន្តិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

បារាជិកទី ២

[១២] សម័យនោះ ព្រះសព្វញ្ញុពុទ្ធជ៏មានជោគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរីនន្ទា-ភិក្ខុនី មានគភ៌ដោយសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ។ កាលគភ៌ខ្ចីនៅឡើយ ក៏អាចបិទបាំងទុកបាន ។ លុះគភ៌ (នោះ) ចាស់ (ជិតគ្រប់ខែ) ភិក្ខុនីនោះ ក៏សឹកទៅហើយសម្រាលកូន ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្ល-នន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សុន្ទរីនន្ទា សឹកទៅមិនទាន់បានយូរប៉ុន្មាន ក៏សម្រាល (កូនភ្លាម) សុន្ទរីនន្ទានោះ មានគភ៌តាំងអំពីនៅជាភិក្ខុនីនៅឡើយទេឬ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយតបថា យ៉ាងហ្នឹងហើយ លោកម្ចាស់ ។ ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនោះ ក៏និយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ (បើ) លោកម្ចាស់ដឹងថា ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ចុះហេតុដូចម្តេចបានជាលោកម្ចាស់មិនចោទដោយខ្លួនឯង និងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ ។ ឯថុល្លនន្ទា-ភិក្ខុនី ក៏និយាយថា ទោសណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរីនន្ទាន៎ុះ ទោសនោះនឹងមានដល់ខ្ញុំ កេរ្តិ៍អាក្រក់ណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរីនន្ទាន៎ុះ កេរ្តិ៍អាក្រក់នោះ នឹងមានដល់ខ្ញុំ សេចក្តីអាប់យស[១] ណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរីនន្ទាន៎ុះ សេចក្តីអាប់យសនោះនឹងមានដល់ខ្ញុំ សេចក្តីសូន្យលាភ

---

១ អដ្ឋកថា ថា សេចក្តីវិបត្តិចាកបរិវារ ឬដំនៀលក្នុងទីកំបាំងមុខ ។

ឯតិស្សា អលាភោ មយ្ហេសោ អលាភោ ក្យាហំ អយ្យេ អត្តនោ អវណ្ណំ អត្តនោ អកិត្តឹ អត្តនោ អយសំ អត្តនោ អលាភំ បរេសំ អារោចេស្សាមីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនឹ នេវ អត្តនា បដិចោទេស្សតិ ន គណស្ស អារោចេស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនឹ នេវ អត្តនា បដិចោទេតិ[១] ន គណស្ស អារោចេតីតិ[២] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនឹ នេវ អត្តនា បដិចោទេស្សតិ ន

១ ឱ. ម. បដិចោទេសិ ។ ២ ឱ. ម. អារោចេសីតិ ។

ណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរីនន្ទានុ៎ះ សេចក្ដីសូន្យលាភនោះ នឹងមានដល់ខ្ញុំ (មិនខាន) បពិត្រលោកម្ចាស់ (បើដូច្នេះ) ខ្ញុំនឹងប្រាប់ទោសរបស់ខ្លួន កេរ្ដិ៍អាក្រក់របស់ខ្លួន សេចក្ដីអាប់យសរបស់ខ្លួន សេចក្ដីសូន្យលាភរបស់ខ្លួន ដល់ពួកជនដទៃដូចម្ដេចបាន ។ ពួកភិក្ខុនីណា ដែលមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ដឹងថា ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ មិនគួរនឹងមិនចោទដោយខ្លួនឯង នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈសោះ ។ លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនោះ ដំណាលរឿងនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ត្រាស់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ទ្រង់សម្ដែងធម្មីកថា ហើយទ្រង់សួរបញ្ជាក់ពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីដឹងថា ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ មិនចោទដោយខ្លួនឯង និងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីដឹងថា ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ មិនគួរនឹងមិនចោទដោយខ្លួនឯង នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈទេ

ទុតិយបារាជិកេ បញ្ញត្តិ

គណស្ស អារោចេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ អថខ្វេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានញ្ចេវ អប្បសាទាយ បសន្នានញ្ច ឯ-កច្ចានំ អញ្ញថត្តាយាតិ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនឹ នេវ អត្តនា បដិចោទេយ្យ ន គណស្ស អារោចេយ្យ យទា ច សា ឋិតា វា អស្ស ចុតា វា នាសិតា វា អវសដា វា សា បច្ឆា ឯវំ វទេយ្យ បុព្វេ វាហំ អយ្យេ អញ្ញាសឹ ឯតំ ភិក្ខុនឹ ឯវរូបា ច ឯវរូបា ច សា ភគិនីតិ នោ ច ខោ អត្ត-នា បដិចោទេស្សំ ន គណស្ស អារោចេស្សន្តិ អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកាតិ ។

[១៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ

នៃភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លានិងមិនមែននាំឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយនោះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះច្បាស់ជានាំបណ្តាលឲ្យមនុស្សពួកខ្លះ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យខានជ្រះថ្លា និងនាំបណ្តាលពួកមនុស្សខ្លះ ដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យត្រឡប់ជាទាស់ចិត្តបាត់ជ្រះថ្លាទៅវិញ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយដឹងថា ភិក្ខុនីផងគ្នាត្រូវអាបត្តិបារាជិក ហើយមិនចោទដោយខ្លួនឯងនិងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ កាលណាបើភិក្ខុនីនោះស្ថិតនៅក្តី ច្យុតហើយក្តីវិនាសហើយក្តី ចៀសទៅកាន់លទ្ធិដទៃហើយក្តី ទោះភិក្ខុនីដែលដឹងរឿងនោះ និយាយយ៉ាងនេះ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំបានដឹង (រឿង) ភិក្ខុនីនោះថា នាងនោះមានសភាពយ៉ាងនេះមួយ យ៉ាងនេះមួយ ក្នុងកាលមុនដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានចោទចំពោះខ្លួនឯង និងមិនបានប្រាប់ដល់ពួកគណៈទេ ដូច្នេះភិក្ខុនីនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ឈ្មោះវជ្ជបដិច្ឆាទិក (ព្រោះជួយបិទបាំងទោសគេ) ជាស្រីមិនមានសំវាស ។

[១៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នា នឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌនេះ ។ ដែលហៅថា ដឹង គឺភិក្ខុនីដឹងខ្លួនឯងក្តី

អញ្ញេ វា តស្សា អារោចេន្តិ សា វា អារោចេតិ ។ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នន្តិ អដ្ឋន្នំ បារាជិកានំ អញ្ញតរំ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នំ ។ នេវ អត្តនា បដិចោទេយ្យាតិ ន សយំ ចោទេយ្យ ។ ន គណស្ស អារោចេយ្យាតិ ន អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ អារោចេយ្យ ។

[១៤] យទា ច សា ឋិតា វា អស្សាតិ ឋិតា នាម សលិង្គេ ឋិតា វុច្ចតិ ។ ចុតា នាម កាលកតា[១] វុច្ចតិ ។ នាសិតា នាម សយំ វា វិព្ភន្តា ហោតិ អញ្ញេហិ[២] វា នាសិតា ។ អវសដា នាម តិត្ថាយតនំ សង្កន្តា វុច្ចតិ ។

[១៥] សា បច្ឆា ឯវំ វទេយ្យ បុព្វេ វាហំ អយ្យេ អញ្ញាសឹ ឯតំ ភិក្ខុនឹ ឯវរូបា ច ឯវរូបា ច សា ភគិនីតិ នោ ច ខោ អត្តនា បដិចោទេស្សន្តិ ន សយំ ចោទេស្សំ ។ ន គណស្ស អារោចេស្សន្តិ ន អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ អារោចេស្សំ ។

---

១ ឱ. ម. កាលំ កតា ។ ២ អញ្ញាហីតិ អម្ហាកំ ខន្តិ ។

មានពួកអ្នកដទៃមកប្រាប់ ដល់ភិក្ខុនីនោះក្តី ភិក្ខុនីដែលត្រូវបារាជិកនោះប្រាប់ក្តី ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក អធិប្បាយថា បណ្តាបារាជិកទាំង ៨ (ដឹងថា) ត្រូវបារាជិកណាមួយ ។ ពាក្យថា មិនចោទដោយខ្លួនឯង គឺមិនប្តឹង (ជំនុំសង្ឃ) នឹងខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ គឺមិនប្រាប់ដល់ពួកភិក្ខុនីឯទៀត ។

[១៤] ត្រង់ពាក្យថា កាលណាបើភិក្ខុនីនោះស្ថិតនៅក្តី គឺដែលហៅថា ស្ថិតនៅ បានដល់ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងភេទនៃខ្លួនដដែល ។ ដែលហៅថា ច្យុត គឺធ្វើកាលកិរិយាស្លាប់ទៅហើយ ។ សឹកខ្លួនឯងក្តី ពួកភិក្ខុនីឯទៀតឲ្យវិនាសក្តី ហៅថា វិនាសហើយ ។ ចៀសទៅកាន់លទ្ធិតិរ្ថិយ ហៅថា ចៀសទៅកាន់លទ្ធិដទៃ ។

[១៥] ត្រង់ពាក្យថា ទោះភិក្ខុនីដែលដឹងរឿងនោះ និយាយយ៉ាងនេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោកជាម្ចាស់ ខ្ញុំបានដឹង (រឿង) ភិក្ខុនីនោះថា នាងនោះមានសភាពយ៉ាងនេះមួយ យ៉ាងនេះមួយ ក្នុងកាលមុនដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានចោទចំពោះខ្លួនឯង សេចក្តីថា ខ្ញុំមិនបានប្តឹង (ជំនុំសង្ឃ) នឹងខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ខ្ញុំមិនបានប្រាប់ដល់ពួកគណៈ អធិប្បាយថា ខ្ញុំមិនប្រាប់ដល់ពួកភិក្ខុនីដទៃឡើយ ។

ទុតិយបារាជិកេ អនាបត្តិវារោ

[១៦] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧចាទាយ វុច្ចតិ ។ ចារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ ជាម បណ្ឌុបលាសោ ពន្ធជា បវុត្តោ[១] អភព្វោ ហរិតត្តាយ ឯវមេវ ភិក្ខុនី ជានំ ចារាជិកំ ជម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុជី នេវ អត្តជា បដិចោទេស្សាមិ ន គណស្ស អារោចេស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេន អស្សមណី ហោតិ អសក្យជីតា តេន វុច្ចតិ ចារាជិកា ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ ជាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ សំវាសោ ជាម សោ តាយ សទ្ធឹ នត្ថិ តេន វុច្ចតិ អសំវាសាតិ ។

[១៧] អជាបត្តិ សង្ឃស្ស ភណ្ឌនំ វា កលហោ វា វិគ្គហោ វា វិវាទោ វា ភវិស្សតីតិ ជារោចេតិ សង្ឃភេទោ វា សង្ឃរាជិ វា ភវិស្សតីតិ ជារោចេតិ

---

១ បមុត្តោតិបិ បាឋោ ។

បារាជិកទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[១៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី តថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងពួកភិក្ខុនី ដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកមុន ៗ ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក អធិប្បាយថា ធម្មតាស្លឹកឈើទុំដែលជ្រុះផុតអំពីទងហើយ មិនគួរលូតលាស់ឡើងវិញបាន មានគួរនាយ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលដឹងថា ភិក្ខុនីផងគ្នាត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ គ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញមិនចោទចំពោះខ្លួនឯង អញមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈដូច្នេះ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែនជាធីតារបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យត្រកូលឡើយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុនីនោះបានជាតថាគតហៅថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ពាក្យថា មិនមានសំវាស អធិប្បាយថា ដែលហៅថា សំវាស (នោះ) គឺសង្ឃកម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សភាពជាបុគ្គលមានសិក្ខាស្មើគ្នា នេះហៅថា សំវាស សំវាសនុ៎ះ មិនមានជាមួយនឹងភិក្ខុនីនោះ ព្រោះហេតុដូច្នោះ បានជាតថាគត ហៅថា ជាភិក្ខុនីមិនមានសំវាស ។

[១៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ព្រោះគិតថា សេចក្តីកហេតុក្តី សេចក្តីឈ្លោះប្រកែកក្តី សេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងគ្នាក្តី សេចក្តីវិវាទក្តី នឹងកើតមានដល់សង្ឃ ១ មិនប្រាប់ព្រោះគិតថា សង្ឃបែកបាក់គ្នា ឬសេចក្តីប្រេះឆា នៃសង្ឃនឹងកើតមាន ១

អយំ កាក្ខលា ផរុសា ជីវិតន្តរាយំ វា ព្រហ្មចរិយន្ត-
រាយំ វា ករិស្សតីតិ ឆាពោចេតិ អញ្ញា បដិរូចា ភិក្ខុនិ-
យោ អបស្សន្តី ឆាពោចេតិ ន ឆាទេតុកាមា ឆាពោចេតិ
បញ្ញាយិស្សតិ សកេន កម្មេនាតិ ឆាពោចេតិ ឧម្មត្តិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ទុតិយបារាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

មិនប្រាប់ព្រោះគិតថា ភិក្ខុនីនេះកោងកាចអាក្រក់ក្រែងនឹងធ្វើអន្តរាយដល់ជីវិត ឬអន្តរាយដល់ព្រហ្មចរិយធម៌ ១ ភិក្ខុនីនោះមិនទាន់ឃើញពួកភិក្ខុនីឯទៀតដ៏សមគួរទើបមិនប្រាប់ ១ ភិក្ខុនីនោះ មិនមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងបិទបាំងមិនប្រាប់ ១ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ព្រោះគិតថា ភិក្ខុនីនោះ នឹងប្រាកដដោយកម្មជារបស់ខ្លួន (មិនខាន) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បារាជិកទី ២ ចប់ ។

តតិយបារាជិកំ

[១៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ អរិដ្ឋំ ភិក្ខុំ គទ្ធពាធិបុព្វំ អនុវត្តតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ អរិដ្ឋំ ភិក្ខុំ គទ្ធពាធិបុព្វំ អនុវត្តិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ អរិដ្ឋំ គទ្ធពាធិបុព្វំ អនុវត្តតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ អរិដ្ឋំ គទ្ធពាធិបុព្វំ អនុវត្តិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ

បារាជិកទី ៣

[១៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុឈ្មោះអរិដ្ឋ ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់ត្មាតដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងប្រព្រឹត្តតាមអរិដ្ឋភិក្ខុ ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់ត្មាត ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ត ហើយសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តតាមអរិដ្ឋភិក្ខុជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់ត្មាត ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងប្រព្រឹត្តតាមអរិដ្ឋភិក្ខុជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់ត្មាត ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយភិក្ខុនីទាំងឡាយ

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនាទរំ អប្បដិការំ អកតសហាយំ តមនុវត្តេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា ឯសោ ខោ អយ្យេ ភិក្ខុ សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តោ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសា-សនេន អនាទរោ អប្បដិការោ អកតសហាយោ មាយ្យេ ឯតំ ភិក្ខុំ អនុវត្តីតិ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវ-តតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ យាវ-តតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា ឧក្ខិត្តានុវត្តិកាតិ ។

[១៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សមគ្គោ នាម

ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួម ជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នែលោកម្ចាស់ លោកកុំប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ភិក្ខុនីនោះ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយឲ្យយ៉ាងនេះ នៅតែប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគម្រប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ បើភិក្ខុនីនោះកាលត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម ជាគម្រប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បាននោះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក៏ត្រូវបារាជិក ឈ្មោះឧក្ខិត្តានុវត្តិក (ព្រោះប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ត) ជាស្រីមិនមានសំវាស ។

[១៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌនេះរួចហើយ ។ សង្ឃដែលមានសំវាសស្មើគ្នា

សង្ឃោ សមានសំវាសកោ សមានសីមាយំ ឋិតោ ។ ឧក្ខិត្តោ នាម អាបត្តិយា អទស្សនេ[១] វា អប្ប-ដិកម្មេ[២] វា អប្បដិនិស្សគ្គេ[៣] វា ឧក្ខិត្តោ ។ ធម្មេន វិនយេនាតិ យេន ធម្មេន យេន វិនយេន ។ សត្ថុ-សាសនេនាតិ ជិនសាសនេន ពុទ្ធសាសនេន ។ អនា-ទរោ នាម សង្ឃំ វា គណំ វា បុគ្គលំ វា កម្មំ វា នាទិយតិ ។ អប្បដិការោ នាម ឧក្ខិត្តោ អនោ-សារិតោ ។ អកតសហាយោ នាម សមានសំវាសកា ភិក្ខូ វុច្ចន្តិ សហាយា សោ តេហិ សទ្ធឹ នត្ថិ តេន វុច្ចតិ អកតសហាយោតិ ។ តមនុវត្តេយ្យាតិ យំទិដ្ឋិកោ សោ[៤] ហោតិ យំខន្តិកោ យំរុចិកោ សាបិ តំទិដ្ឋិកា ហោតិ តំខន្តិកា តំរុចិកា ។

១-២-៣ ឱរោបិយមរម្មបោត្ថកេសុ ឥមេ បាឋា តតិយាវិភត្តិវសេន គតា ។ ៤ សោ យំ ទិដ្ឋិកោតិ ឯវំ កមេន ភវិតព្វំ ។

ស្ថិតនៅក្នុងសីមាស្មើគ្នា ឈ្មោះថា ព្រមព្រៀងគ្នា ។ ភិក្ខុដែលឈ្មោះថា សង្ឃលើកវត្តហើយ គឺភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្តី ព្រោះមិនធ្វើតបអាបត្តិក្តី[១] ព្រោះមិនលះបង់ (ទិដ្ឋិអាក្រក់) ក្តី ។ ពាក្យថា តាមធម៌ តាមវិន័យ គឺតាមធម៌ឯណា តាមវិន័យឯណា ។ ពាក្យថា តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះជិនស្រី គឺតាមពុទ្ធសាសនា ។ ដែលហៅថា មិនអើពើ គឺភិក្ខុមិនអើពើនឹងសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី កម្មក្តី ។ ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តហើយ មិនហៅចូលពួក ឈ្មោះថា ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ។ ដែលហៅថា មិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ គឺភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសំវាសស្មើគ្នា តថាគតហៅថាមានការរួបរួមជាមួយគ្នា ការរួបរួមជាមួយគ្នានោះ មិនមានមួយអន្លើដោយភិក្ខុទាំងឡាយនោះទេ ហេតុនោះ ភិក្ខុនោះទើបតថាគតហៅថា ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ ។ ពាក្យថា ប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុនោះមានទិដ្ឋិយ៉ាងណា មានសេចក្តីចូលចិត្តយ៉ាងណា មានសេចក្តីគាប់ចិត្តយ៉ាងណា ភិក្ខុនីនោះ ក៏មានទិដ្ឋិយ៉ាងនោះ មានសេចក្តីចូលចិត្តយ៉ាងនោះ មានសេចក្តីគាប់ចិត្តយ៉ាងនោះដែរ ។

១ ដឹងថាត្រូវអាបត្តិហើយ ៗ មិនសំដែងអាបត្តិនោះ ។

[២០] សា ភិក្ខុនីតិ យា សា ឧក្ខិត្តានុវត្តិកា ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា បស្សន្តិ យា សុណន្តិ តាហិ វត្តព្វា ឯសោ ខោ អយ្យេ ភិក្ខុ សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តោ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនាទរោ អប្បដិការោ អកតសហាយោ មាយ្យេ ឯតំ ភិក្ខុំ អនុវត្តីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈំបិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វា ឯសោ ខោ អយ្យេ ភិក្ខុ សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តោ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនាទរោ អប្បដិការោ អកតសហាយោ មាយ្យេ ឯតំ ភិក្ខុំ អនុវត្តីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា

[២០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តហើយនោះ ។ ពាក្យថា ដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ភិក្ខុនីឯណាឮ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះថា នៃលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រ-ដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នៃលោកម្ចាស់លោកកុំប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ (ឯទៀត) ឮហើយមិននិយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ត្រូវសង្ឃទាញភិក្ខុនីនោះមកកាន់ទីកណ្តាលសង្ឃ ហើយនិយាយថា នៃនាងភិក្ខុនី ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នៃនាងភិក្ខុនីនាងកុំប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ។ ត្រូវសង្ឃនិយាយឲ្យភិក្ខុនីនោះ

តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២១] សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនាទរំ អប្បដិការំ អកតសហាយំ តមនុវត្តតិ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនាទរំ អប្បដិការំ អកតសហាយំ តមនុវត្តតិ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស

អស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង ។ បើ ភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២១] *ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធី* (*ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះ នោះ*) *យ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្តៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះ ឈ្មោះនេះ ប្រព្រឹត្តតាម ភិក្ខុនោះដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ត តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យ ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ សង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន មិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនីនោះ មិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះ ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រ ព្រះភិក្ខុនីសង្ឃជាម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះ ឈ្មោះនេះ ប្រព្រឹត្ត តាម ភិក្ខុដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ត តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យ ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ សង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន មិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះ ។ ឥឡូវនេះ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ*

បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ សមនុភដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[២២] ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្ល-ច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។

[២៣] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម បុថុសិលា ទ្វេធា ភិន្នា អប្បដិសន្ធិកា ហោតិ ឯវមេវ ភិក្ខុនី យាវតតិយំ សមនុភាសិយមានា អប្បដិនិស្សជ្ជន្តី អស្សមណី ហោតិ អសក្យធីតា តេន វុច្ចតិ

ចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះ អស់វារៈពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះ អស់វារៈបីដងផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីហើយ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះ គួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[២២] ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវទុក្កដ ក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាទាំងឡាយពីរ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ក្នុងពេលចប់កម្មវាចា ។

[២៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី តថាគតពោលប្រៀបធៀបនឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកមុន ៗ ។ ពាក្យថា ត្រូវបារាជិក សេចក្តីថា ថ្មដ៏ក្រាស់ដែលបែកជាពីរចំណែកហើយ ជាធម្មជាតិ តភ្ជាប់វិញមិនបាន មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនី ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសន-វិធីអស់វារៈគម្រប់បីដងហើយ នៅមិនលះបង់ ក៏មិនមែនជាសមណី[១] មិនមែនជាធីតារបស់ព្រះពុទ្ធ ជាសក្យត្រកូល ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះដែរ

១ សមណស្រី ហៅថា សមណី ។

បារាជិកា ហោតីតិ ។ អសំវាសោតិ សំវាសោ នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ សំវាសោ នាម សោ តាយ សទ្ធឹ នត្ថិ តេន វុច្ចតិ អសំវាសោតិ ។

[២៨] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២៩] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិនិស្សជ្ជន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តតិយបារាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

បារាជិកទី ៣ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ហេតុនោះ ទើបតថាគតហៅភិក្ខុនីនោះថា ត្រូវបារាជិក ។ ពាក្យថា គ្មានសំវាស ដែលហៅថា សំវាស គឺកម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា ការសិក្សាស្មើគ្នា នេះឈ្មោះថា សំវាស សំវាសនោះ មិនមានជាមួយនឹងភិក្ខុនីនោះទេ ហេតុនោះ ទើបតថាគតហៅភិក្ខុនីនោះថា មិនមានសំវាស ។

[២៨] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនី (ដែលសង្ឃ) មិនសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីបានលះបង់ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បារាជិកទី ៣ ចប់ ។

ចតុត្ថបារាជិកំ

[៦៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថគ្គហណំបិ សាទិយន្តិ សង្ឃាដិកណ្ណគ្គហណំបិ សាទិយន្តិ សន្តិដ្ឋន្តិបិ សល្លបន្តិបិ សង្កេតំបិ គច្ឆន្តិ បុរិសស្សបិ អព្ភាគមនំ សាទិយន្តិ ឆន្នំបិ អនុបវិសន្តិ កាយំបិ តទត្ថាយ ឧបសំហរន្តិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថគ្គហណំបិ សាទិយិស្សន្តិ សង្ឃាដិកណ្ណគ្គហណំបិ សាទិយិស្សន្តិ សន្តិដ្ឋិស្សន្តិបិ សល្លបិស្សន្តិបិ សង្កេតំបិ គច្ឆិស្សន្តិ បុរិសស្សបិ អព្ភាគមនំ សាទិយិស្សន្តិ ឆន្នំបិ អនុបវិសិស្សន្តិ កាយំបិ តទត្ថាយ ឧបសំហរិស្សន្តិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា

បាចិត្តិយកទី ៤

[២៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ភិក្ខុនីពួក ៦ នាក់) មានសេចក្តីត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ នឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីខ្លះ របស់បុរសដែលមានតម្រេកឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីបិទបាំងខ្លះ ពិចារណាកាយ ដើម្បីអសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ ត្រេកអរនឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីខ្លះ របស់បុរសបុគ្គលដែលត្រេកត្រអាល ឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមាន

ភិក្ខុនិយោ អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថគ្គហណំបិ សាទិយន្តិ សង្ឃាដិកណ្ណគ្គហណំបិ សាទិយន្តិ សន្តិដ្ឋន្តិបិ សល្លបន្តិបិ សង្កេតំបិ គច្ឆន្តិ បុរិសស្សបិ អព្ភាគមនំ សាទិយន្តិ ឆន្នំបិ អនុបវិសន្តិ កាយំបិ តទត្ថាយ ឧបសំហរន្តិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថគ្គហណំបិ សាទិយិស្សន្តិ សង្ឃាដិកណ្ណគ្គហណំបិ សាទិយិស្សន្តិ សន្តិដ្ឋិស្សន្តិបិ សល្លបិស្សន្តិបិ សង្កេតំបិ គច្ឆិស្សន្តិ បុរិសស្សបិ អព្ភាគមនំ សាទិយិស្សន្តិ ឆន្នំបិ អនុបវិសិស្សន្តិ កាយំបិ តទត្ថាយ ឧបសំហរិស្សន្តិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថគ្គហណំ វា សាទិយេយ្យ សង្ឃាដិកណ្ណគ្គហណំ វា សាទិយេយ្យ

តម្រេក ត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ ត្រេកអរនឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីខ្លះ របស់បុរសបុគ្គលដែលត្រេកត្រអាលឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំ-បាំងខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធុល្លនន្ទាភិក្ខុនីទាំងឡាយមានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ ត្រេកអរនឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីខ្លះ របស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានតម្រេក ហើយត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃក្ដី ត្រេកអរនឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីក្ដី របស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក

សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា សង្កេតំ វា គច្ឆេយ្យ បុរិសស្ស វា អព្ភាគមនំ សាទិយេយ្យ ឆន្នំ វា អនុបវិសេយ្យ កាយំ វា តទត្ថាយ ឧបសំហរេយ្យ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ អយម្បិ បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា អដ្ឋវត្ថុកាតិ ។

[២៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អវស្សុតា នាម សារត្តា អបេក្ខវតី[១] បដិពទ្ធចិត្តា ។ អវស្សុតោ នាម សារត្តោ អបេក្ខវា បដិពទ្ធចិត្តោ ។ បុរិសបុគ្គលោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិតុំ ។ ហត្ថគ្គហណំ វា សាទិយេយ្យាតិ ហត្ថោ នាម កប្បរំ ឧបាទាយ យាវ អគ្គនខា ។ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ ឧព្ភក្ខកំ អធោជាណុមណ្ឌលំ គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ សង្ឃាដិកណ្ណគ្គហណំ វា សាទិយេយ្យាតិ ឯតស្ស

១ ឱ. ម. អបេក្ខវា ។

ឈរជាមួយក្តី ចរចាជាមួយក្តី ទៅកាន់ទីសង្កេតក្តី ត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិតក្តី ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងក្តី ពិចារណា កាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះក្តី ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ភិក្ខុនីនេះក្តី ត្រូវបារាជិក ឈ្មោះអដ្ឋវត្ថុកា (ព្រោះប្រកបដោយវត្ថុ ៨[១]) រកសំវាសគ្មាន ។

[២៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌនេះរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលត្រេកអរ មានសេចក្តីគយគន់រំពៃ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ឈ្មោះថា មានតម្រេក ។ បុរសដែលត្រេកអរគយគន់រំពៃ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ឈ្មោះថា មានតម្រេក ។ មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តី អាចស្ទាបអង្អែលកាយបាន ឈ្មោះថា បុរសបុគ្គល មិនមែនយក្សប្រុស ប្រេតប្រុស តិរច្ឆានឈ្មោលទេ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃក្តី សេចក្តីថា ដែលហៅថា ដៃ គឺវាស់តាំងពីដុំដៃរហូតដល់ចុងក្រចក ។ ភិក្ខុនីត្រេកអរនឹងការចាប់ ខាងលើតាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលជង្គង់ចុះមក ប្រយោជន៍សេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរ នឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីក្តី គឺភិក្ខុនី ត្រេកអរ

១ ភិក្ខុនីធ្វើឲ្យកន្លងគ្រប់ទាំង ៨ ខ ទើបត្រូវបារាជិក បើកន្លងតែ ខ ណាមួយ ហើយដាក់ធុរៈថា លែងឲ្យត្រូវទៀតហើយ ក៏សំដែងអាបត្តិចេញ ដល់ថ្ងៃក្រោយត្រូវទៀតដល់ទៅ ៧ ដងក្តី ក៏មិនជាបារាជិកឡើយ ។

ចតុត្ថបារាជិកេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ និវត្ថំ វា បារុតំ វា គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ សល្លបេយ្យ វាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ ឋិតា សល្លបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ សង្កេតំ វា គច្ឆេយ្យាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសេន ឥត្ថន្នាមំ ឱកាសំ អាគច្ឆាតិ វុត្តា គច្ឆតិ បទេ បទេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស បុរិសស្ស ហត្ថបាសំ ឱក្កន្តមត្តេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ បុរិសស្ស វា អព្ភាគមនំ សាទិយេយ្យាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស អព្ភាគមនំ សាទិយតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ហត្ថបាសំ ឱក្កន្តមត្តេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ឆន្នំ វា អនុបវិសេយ្យាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ យេន កេនចិ បដិច្ឆន្នំ ឱកាសំ បវិដ្ឋមត្តេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កាយំ វា តទត្ថាយ

នឹងការចាប់សំពត់ដែលស្លៀកក្តី ដែលដណ្តប់ក្តី ប្រយោជន៍នឹងសេពអសទ្ធម្មន៍ុះត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ពាក្យថា ឈរជាមួយក្តី គឺភិក្ខុនីឈរក្នុងហត្ថ-បាសប្រុស ប្រយោជន៍នឹងសេពអសទ្ធម្មន៍ុះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ពាក្យថា ចរចាជាមួយក្តី គឺភិក្ខុនីឈរក្នុងហត្ថបាសប្រុស ហើយចរចាជាមួយប្រយោជន៍នឹងសេពអសទ្ធម្មន៍ុះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ពាក្យថា ទៅកាន់ទីសង្កេតក្តី គឺភិក្ខុនីដែលប្រុសនិយាយថា លោកចូរមកកាន់ទីឱកាសឈ្មោះនេះដូច្នេះ ប្រយោជន៍ដល់ការសេពអសទ្ធម្មន៍ុះ ហើយក៏ទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ ៗ ជំហាន លុះចូលទៅដល់ហត្ថបាសប្រុសហើយក៏ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិតក្តី គឺភិក្ខុនីត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិត ប្រយោជន៍ដល់ការសេពអសទ្ធម្មន៍ុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះដើរចូលមកដល់ហត្ថបាសកាលណា ក៏ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ពាក្យថា ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងក្តី គឺភិក្ខុនីគ្រាន់តែចូលទៅកាន់ទីឱកាសដ៏បិទបាំង ដោយរបស់ណាមួយ ប្រយោជន៍ដល់ការសេពអសទ្ធម្មន៍ុះ ក៏ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ពាក្យថា ពិចារណាកាយ ប្រយោជន៍

ឧបសំហរេយ្យាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ ឋិតា កាយំ ឧបសំហរតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។

[២៨] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម តាលោ មត្ថកច្ឆិន្នោ អភព្វោ បុនវិរុឡ្ហិយា ឯវមេវ ភិក្ខុនី អដ្ឋមំ វត្ថុំ បរិបូរេន្តី អស្សមណី ហោតិ អសក្យធីតា តេន វុច្ចតិ បារាជិកា ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ សំវាសោ នាម សោ តាយ សទ្ធឹ នត្ថិ តេន វុច្ចតិ អសំវាសាតិ ។

[២៩] អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តិយា អសាទិយន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ ខិត្តចិត្តាយ វេទនដ្ដាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចតុត្ថបារាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

ដល់អសទ្ធម្មនោះក្តី គឺភិក្ខុនីឈរក្នុងហត្ថបាសប្រុសហើយពិចារណារាងកាយ ប្រយោជន៍ដល់ការសេពអសទ្ធម្មទុំះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[២៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺភិក្ខុនីនេះឯង តថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីមុន ៗ ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក សេចក្តីថា ដើមត្នោតដែលកំបុតចុងមិនគួរដុះឡើងទៀតបាន មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលញ៉ាំងវត្ថុជាគម្រប់ ៨ ឲ្យពេញ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែនជាធីតារបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យត្រកូល ក៏មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ហេតុនោះបានជាតថាគតហៅថា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក (ជាអ្នកចាលចាញ់) ។ ពាក្យថា រកសំវាសគ្មាន គឺដែលហៅថា សំវាស បានដល់កម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សេចក្តីសិក្សាស្មើគ្នា នេះឈ្មោះថា សំវាស សំវាសនោះ មិនមានជាមួយនឹងភិក្ខុនីនោះទេ ហេតុនោះ បានជាតថាគត ហៅថា ភិក្ខុនីនោះ ជាស្រីមិនមានសំវាស ។

[២៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមិនក្វែងឲ្យកន្លង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីមិនត្រេកអរ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុនីដែលវេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បារាជិកទី ៤ ចប់ ។

បារាជិកកណ្ឌោ ឧទ្ទេសាវសានំ

[៣០] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ អដ្ឋ បារាជិកា ធម្មា យេសំ ភិក្ខុនី អញ្ញតរំ វា អញ្ញតរំ វា អាបជ្ជិត្វា ន លភតិ ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ សំវាសំ យថា បុរេ តថា បច្ឆា បារាជិកា ហោតិ អសំវាសា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

បារាជិកកណ្ឌំ និដ្ឋិតំ ។

បារាជិកកណ្ឌ ឧទ្ទេសាវសាន

[៣០] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិបារាជិកទាំងឡាយ ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ បណ្ដាអាបត្តិបារាជិកទាំងឡាយ ៨ នុ៎ះ ភិក្ខុនីណា ត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាមួយ ភិក្ខុនីនោះ មិនបាននៅរួមជាមួយនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយឡើយ (ព្រោះ) ខ្លួនត្រូវអាបត្តិបារាជិក រកសំវាសគ្មាន កាលអំពីមុន គឺកាលដែលខ្លួននៅជាគ្រហស្ថមានសភាពយ៉ាងណា កាលខាងក្រោយ ដែលខ្លួនត្រូវបារាជិកហើយ ក៏មានសភាពដូច្នោះដែរ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងរឿងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងរឿងនុ៎ះហើយ ហេតុនោះបានជានៅស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

បារាជិកកណ្ឌ ចប់ ។

សត្តរសកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សត្តរស សង្ឃាទិសេសា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

បឋមសង្ឃាទិសេសំ

[៣១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ឧបាសកោ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ឧទ្ទោសិតំ ទត្វា កាលកតោ ហោតិ ។ តស្ស ទ្វេ បុត្តា ហោន្តិ ឯកោ អស្សទ្ធោ អប្បសន្នោ ឯកោ សទ្ធោ បសន្នោ ។ តេ បេត្តិកំ សាបតេយ្យំ វិភជឹសុ ។ អថខោ សោ អស្សទ្ធោ អប្បសន្នោ តំ សទ្ធំ បសន្នំ ឯតទវោច អម្ហាកំ ឧទ្ទោសិតោ តំ ភាជេមាតិ[១] ។ ឯវំ វុត្តេ សោ សទ្ធោ បសន្នោ តំ អស្សទ្ធំ អប្បសន្នំ ឯតទវោច មាយ្យោ ឯវំ អវច អម្ហាកំ បិតុនា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ទិន្នោតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ អស្សទ្ធោ

១ ឱ. ម. ភាជាមាតិ ។

សត្តរសកណ្ឌ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាំង ១៧ នេះឯង តែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។

សង្ឃាទិសេសទី ១

[៣១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសកម្នាក់ប្រគេនឃ្លាំង (ពាងដាក់របស់) ដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ហើយធ្វើមរណកាលទៅ ។ ឧបាសកនោះ មានកូនពីរនាក់ ម្នាក់មិនមានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លា ម្នាក់មានសទ្ធាជ្រះថ្លា ។ កូនទាំងពីរនាក់នោះ យកសម្បត្តិដែលជារបស់បិតាមកចែកគ្នា ។ ឯបុរសដែលគ្មានសទ្ធាគ្មានជ្រះថ្លានោះបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះថា ឃ្លាំងរបស់យើងមាន យើងនឹងចែកនូវឃ្លាំងនោះ ។ កាលបើបុរសដែលឥតសទ្ធា ឥតជ្រះថ្លានោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ បុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងបុរសដែលមិនមានសទ្ធា មិនជ្រះថ្លានោះថា អ្នកម្ចាស់កុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ ឃ្លាំងនោះបិតាយើងប្រគេន ដល់ភិក្ខុនី-សង្ឃទៅហើយ ។ បុរសដែលមិនមានសទ្ធា មិនជ្រះថ្លានិយាយពាក្យនេះ

៣៧

បឋមសង្ឃាទិសេសេ និទានំ

អប្បសន្នោ តំ សទ្ធំ បសន្នំ ឯតទវោច អម្ហាកំ ឧទ្ទោសិតោ តំ ភាជេមាតិ ។ អថខោ សោ សទ្ធោ បសន្នោ តំ អស្សទ្ធំ អប្បសន្នំ ឯតទវោច មាយ្យោ ឯវំ អវច អម្ហាកំ បិតុនា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ទិន្នោតិ ។ តតិយម្បិ ខោ សោ អស្សទ្ធោ អប្បសន្នោ តំ សទ្ធំ បសន្នំ ឯតទវោច អម្ហាកំ ឧទ្ទោសិតោ តំ ភាជេមាតិ ។ អថខោ សោ សទ្ធោ បសន្នោ សចេ មយ្ហំ ភវិស្សតិ អហំបិ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ទស្សាមីតិ តំ អស្សទ្ធំ អប្បសន្នំ ឯតទវោច ភាជេមាតិ ។ អថខោ សោ ឧទ្ទោសិតោ តេហិ ភាជិយមានោ តស្ស អស្សទ្ធស្ស អប្បសន្នស្ស បាបុណិ[១] ។ អថខោ សោ អស្សទ្ធោ អប្បសន្នោ ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច និក្ខមថយ្យេ អម្ហាកំ ឧទ្ទោសិតោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តំ បុរិសំ ឯតទវោច មាយ្យោ ឯវំ អវច តុម្ហាកំ បិតុនា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ទិន្នោតិ ។ ទិន្នោ ន ទិន្នោតិ វោហារិកោ

១ ឱ. ម. បាបុណាតិ ។

នឹងបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះ អស់វារៈពីរដងថា ឃ្លាំងរបស់យើងមាន យើងនឹងចែកនូវឃ្លាំងនោះ ។ ទើបបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងបុរសដែលគ្មានសទ្ធា មិនជ្រះថ្លានោះថា អ្នកម្ចាស់កុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ ឃ្លាំងនោះ បិតាយើងប្រគេនដល់ភិក្ខុនីសង្ឃហើយ ។ បុរសដែលគ្មានសទ្ធា ឥតជ្រះថ្លានោះ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះ អស់វារៈគម្រប់បីដងផងថា ឃ្លាំងរបស់យើងមាន យើងនឹងចែកនូវឃ្លាំងនោះ ។ លំដាប់នោះ បុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លាក៏គិតថា បើឃ្លាំងនឹងបានមកអញ អញនឹងប្រគេនភិក្ខុនីសង្ឃ ហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសមិនមានសទ្ធា មិនជ្រះថ្លានោះថា យើងចែកគ្នាចុះ ។ ឯឃ្លាំងនោះ កាលដែលអ្នកទាំងពីរនាក់នោះចែកគ្នា ក៏បានទៅលើកូនដែលមិនមានសទ្ធា មិនជ្រះថ្លានោះ ។ ទើបកូនដែលឥតសទ្ធា ឥតជ្រះថ្លានោះ ចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកទាំងឡាយចូរចេញទៅ ឃ្លាំងជារបស់យើងទេ ។ កាលបើបុរសដែលគ្មានសទ្ធា គ្មានជ្រះថ្លានោះ និយាយយ៉ាងនេះហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសនោះថា នែអ្នកម្ចាស់ អ្នកកុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ ឃ្លាំងនេះបិតារបស់អ្នកប្រគេនដល់ភិក្ខុនីសង្ឃហើយតើ ។ ជនទាំងពីរនោះសួរមហាមាត្យជាចៅក្រមថា ឃ្លាំងនោះគេបានប្រគេនភិក្ខុនី

មហាមត្តេ បុច្ឆឹសុ ។ មហាមត្តា ឯវមាហំសុ កោ អយ្យេ ជានាតិ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ទិន្នោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេ មហាមត្តេ ឯតទវោច អបិន្នយ្យា[១] តុម្ហេហិ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វា សក្ខឹ ឋបយិត្វា ជានំ ជីយមានន្តិ ។ អថខោ តេ មហាមត្តា សច្ចំ ខោ អយ្យា អាហាតិ តំ ឧទោសិតំ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អកំសុ ។ អថខោ សោ បុរិសោ បរាជិតោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ អស្សមណិយោ ឥមា មុណ្ឌា ពន្ធកិនិយោ កថំ ហិ នាម អម្ហាកំ ឧទោសិតំ អច្ឆិន្ទាបេស្សន្តីតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី មហាមត្តានំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ មហាមត្តា តំ បុរិសំ ទណ្ឌាបេសុំ ។ អថខោ សោ បុរិសោ ទណ្ឌិតោ[២] ភិក្ខុនូបស្សយស្ស អវិទូរេ អាជីវកសេយ្យំ ការាបេត្វា អាជីវកេ ឧយ្យោជេសិ ឯតា ភិក្ខុនិយោ អច្ចាវទថាតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី មហាមត្តានំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ មហាមត្តា តំ បុរិសំ ពន្ធាបេសុំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ បឋមំ[៣] ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧទោសិតំ

---

១ ឱ. ម. អបិនយ្យោ ។ ២ ឱ. ម. ទណ្ឌិកោ ។ ៣ ឱ. ម. កថំ ។

សង្ឃហើយឬមិនបានប្រគេន (ទេ) ។ មហាមាត្យទាំងឡាយ បាននិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ មានអ្នកណាដឹងថា ឃ្លាំងនោះគេប្រគេនភិក្ខុនីសង្ឃហើយ (ខ្លះដែរ) ។ កាលបើមហាមាត្យទាំងឡាយ និយាយយ៉ាងនេះហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងមហាមាត្យទាំងឡាយនោះថា កាលដែលគេឲ្យទាន (នោះ) សឹងមានសម្គាល់សាក្សី អ្នកទាំងឡាយក៏បានឃើញ បានឮខ្លះដែរ ។ ទើបមហាមាត្យទាំងឡាយនោះនិយាយថា លោកម្ចាស់និយាយពាក្យនេះពិតមែន ហើយក៏វិនិច្ឆ័យឲ្យឃ្លាំងនោះដល់ភិក្ខុនីសង្ឃវិញ ។ ឯបុរសនោះ លុះចាញ់គេហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ស្រីផ្កាមាសត្រងោលទាំងនេះ មិនមែនជាសមណីទេ មិនសមបើនឹងឲ្យគេ ដណ្តើមយកឃ្លាំងរបស់យើងសោះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់មហាមាត្យទាំងឡាយ ។ មហាមាត្យទាំងឡាយ ក៏ពិន័យបុរសនោះ ។ ឯបុរសនោះលុះត្រូវពិន័យហើយ ក៏ឲ្យគេសាងលំនៅអាជីវក ក្នុងទីជិតលំនៅភិក្ខុនី ហើយបញ្ជូនពួកអាជីវកទៅដោយពាក្យថា អ្នកទាំងឡាយចូរជេរភិក្ខុនីទាំងឡាយនុ៎ះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់មហាមាត្យទាំងឡាយ ។ មហាមាត្យទាំងឡាយក៏ចាប់ចងបុរសនោះធ្វើទោស (ដាក់គុក) ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរនឹង (ប្រព្រឹត្តល្មើសដោយ

៣៩

បឋមសង្ឃាទិសេសេ បញ្ញត្តិ

អច្ឆិន្ទាបេសុំ ទុតិយម្បិ ឆណ្ឌាបេសុំ តតិយម្បិ ពន្ធាបេសុំ ឥធានិ ឃាតាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ឧស្សយវាទិកា វិហរិស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឧស្សយវាទិកា វិហរតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឧស្សយវាទិកា វិហរិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឧស្សយវាទិកា វិហរេយ្យ គហបតិនា វា គហបតិបុត្តេន វា ទាសេន វា កម្មការេន វា[១] អន្តមសោ សមណបរិព្វាជកេនាបិ អយំ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

១ ឱ. ម. កម្មការេន ។

ស្ថាន ៣ យ៉ាង) គឺ ១ ឲ្យមហាមាត្យដណ្តើមយកឃ្លាំងរបស់គេ ២ ឲ្យមហា-មាត្យពិន័យលក់គេ ៣ ឲ្យមហាមាត្យធ្វើទោសដាក់គុកគេ ឥឡូវនេះ មុខជានឹងឲ្យមហាមាត្យសម្លាប់គេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទា មិនសមបើនឹងពោលពាក្យដោយសេចក្តីប្រណែន (ប្តឹងប្តល់) សោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាអ្នកប្តឹងប្តល់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរនឹងជាអ្នកប្តឹងប្តល់គេទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយជាអ្នកប្តឹងប្តល់ពីគហបតីក្តី កូនគហបតីក្តី ខ្ញុំគេក្តី អ្នកធ្វើការងារក្តី ដោយហោចទៅសូម្បីតែសមណ-បរិព្វាជក ភិក្ខុនីនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

[៣២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឧសុយ្យវាទិកា នាម អដ្ដការិកា វុច្ចតិ ។ គហបតិ នាម យោ កោចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ គហបតិបុត្តោ នាម យេ កេចិ[១] បុត្តភាតរោ ។ ទាសោ នាម អន្តោជាតោ ធនក្កីតោ ករមរានីតោ ។ កម្មករោ[២] នាម ភដកោ អាហដកោ ។ សមណបរិព្វាជកោ នាម ភិក្ខុញ្ច ភិក្ខុនិញ្ច សិក្ខមានញ្ច សាមណេរញ្ច សាមណេរិញ្ច ឋបេត្វា យោ កោចិ បរិព្វាជកសមាបន្នោ ។ អដ្ដំ ករិស្សាមីតិ ទុតិយំ វា បរិយេសតិ គច្ឆតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ឯកស្ស អារោចេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយស្ស អារោចេតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស អដ្ដបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[៣៣] បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ សង្ឃោ វ តស្សា

១ ឱ. ម. យោកោចិ ។ ២ ឱ. ម. កម្មការោ ។

[៣២] ត្រង់បទថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងបារាជិក ទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ប្តីងប្តល់ គឺសំដៅយកភិក្ខុនីជាអ្នកក្តី ។ ជនណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ជននោះឈ្មោះថា គហបតី ។ ដែលហៅថា កូនគហបតី គឺជនទាំងឡាយណាមួយជាកូននឹងបងប្អូនប្រុស (របស់គហបតីនោះ) ។ ដែលហៅថា ខ្ញុំ គឺខ្ញុំដែលកើតខាងក្នុង ឬខ្ញុំដែលលោះដោយទ្រព្យ ឬមនុស្សឈ្លើយ ដែលគេចាប់បានក្នុងទ័ព ។ ដែលហៅថា អ្នកធ្វើការងារ គឺអ្នកធ្វើការងារស៊ីឈ្នួល អ្នកធ្វើការដឹកនាំគ្រឿងឧបករណ៍ ។ ជនណាមួយដែលបួសក្នុងសំណាក់បរិព្វាជក លើកទុកតែភិក្ខុភិក្ខុនី សិក្ខាមានា សាមណេរ និងសាមណេរីចេញ ហៅថា សមណបរិព្វាជក ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងធ្វើគឺកើតក្តី ហើយស្វែងរក (គ្នា) ជាគម្រប់ពីរក្តី ដើរទៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ប្តឹងចៅក្រមម្តង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ប្តឹងចៅក្រមពីរដង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ សម្រេចក្តី ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

[៣៣] ត្រង់ពាក្យថា ជាបឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវ (អាបត្តិ) មួយអន្លើដោយការប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ (ជាដំបូង) មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសនកម្មទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីឯទៀតនាំចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស គឺសង្ឃពិត

អាបត្តិយា មានត្តំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សតិ អព្ភេតិ ន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ន ឯកា ភិក្ខុនី តេន វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ តស្សេវ អាបត្តិនិកាយស្ស នាមកម្មំ អធិវចនំ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេ-សោតិ ។

[៣៤] អនាបត្តិ មនុស្សេហិ អាកឌ្ឍិយមានា គច្ឆតិ អារក្ខំ យាចតិ អនោទិស្ស អាចិក្ខតិ ឧម្មត្តិ-កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ទុតិយសង្ឃាទិសេសំ

[៣៥] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន វេសាលិយំ អញ្ញតរស្ស លិច្ឆវិស្ស បជាបតី អតិចារិនី ហោតិ ។ អថខោ សោ លិច្ឆវី តំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច សាធុ វិរមាហិ អនត្ថំ ខោ តេ ក-រិស្សាមីតិ[១] ។ ឯវំបិ សា វុច្ចមានា ន អាទិយិ ។ តេន

១ ឱ. ម. ករិស្សាមាតិ ។

អាចឲ្យមានត្ត ដើម្បីអាបត្តិនោះ នឹងទាញអន្តរាបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិ ឲ្យអញ្ញានបាន ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនប្រមាណ (២-៣ រូប) ឲ្យមិនបាន ភិក្ខុនី ១ រូបក៏ឲ្យមិនបាន ហេតុនោះ បានជាតថាគតហៅពួកអាបត្តិនោះថា សង្ឃាទិសេស ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេសជានាមកម្មគឺថា ជាឈ្មោះនៃអាបត្តិនិកាយនោះឯង ព្រោះហេតុនោះ បានជាតថាគតហៅអាបត្តិនិកាយនោះថា សង្ឃាទិសេស ។

[៣៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីដែលមនុស្សទាំងឡាយកោះនាំទៅ ១ ភិក្ខុនីសូមអារក្ខាគឺ (សូម) ឲ្យរាជការជួយរក្សាការពារ ១ ភិក្ខុនីប្ដឹងមិនចំពោះឈ្មោះ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី ២

[៣៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភរិយារបស់ស្ដេចលិច្ឆវី ១ អង្គប្រព្រឹត្តកន្លងចិត្ត (ប្ដី) ។ ទើបស្ដេចលិច្ឆវីនោះ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា អញសុំរំលឹកនាងឯង ចូរនាងឯងលះ (អំពើនោះ) ចេញ ខំអញនឹងធ្វើសេចក្ដីវិនាសដល់នាងឯង ។ ស្រីនោះទុកជាស្ដេចលិច្ឆវីនោះនិយាយយ៉ាងនេះក៏មិនអើពើឡើយ ។ សម័យនោះឯង

ខោ បន សមយេន វេសាលិយំ(១) លិច្ឆវិគណោ សន្និបតិតោ ហោតិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ សោ លិច្ឆវី តេ លិច្ឆវិនោ ឯតទវោច ឯកំ មេ អយ្យា(២) ឥត្ថី អនុជានាថាតិ ។ កា នាម សាតិ ។ មយ្ហំ បជាបតី អតិចរតិ តំ ឃាតេស្សាមីតិ ។ ជានាហីតិ ។ អស្សោសិ ខោ សា ឥត្ថី សាមិកោ កិរ មំ ឃាតេតុកាមោតិ វរភណ្ឌំ អាទាយ សាវត្ថឹ គន្ត្វា តិត្ថិយេ ឧបសង្កមិត្វា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ តិត្ថិយា ន ឥច្ឆឹសុ បព្វាជេតុំ ។ ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ ភិក្ខុនិយោបិ ន ឥច្ឆឹសុ បព្វាជេតុំ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឧបសង្កមិត្វា ភណ្ឌកំ ទស្សេត្វា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភណ្ឌកំ គហេត្វា បព្វាជេសិ ។ អថខោ សោ លិច្ឆវី តំ ឥត្ថឹ គវេសន្តោ សាវត្ថឹ គន្ត្វា ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតំ ទិស្វា យេន រាជា បសេនទិ កោសលោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា រាជានំ បសេនទឹ កោសលំ ឯតទវោច បជាបតី មេ ទេវ វរភណ្ឌំ អាទាយ សាវត្ថឹ អនុប្បត្តា

---

១ ឱ. ម. វេសាលិយា ។ ២ ឱ. ម. អយ្យោ ។

ជូនជាមានការប្រជុំ ពួកស្តេចលិច្ឆវី ក្នុងក្រុងវេសាលីដោយកិច្ចនីមួយ ។ ទើបស្តេចលិច្ឆវីនោះ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងស្តេចលិច្ឆវីទាំងឡាយនោះថា នែព្រះអង្គទាំងឡាយ សូមព្រះអង្គទាំងឡាយ អនុញ្ញាតស្រីម្នាក់ដល់ខ្ញុំ ។ ស្តេចលិច្ឆវីទាំងឡាយនោះសួរថា ស្រីនោះជាអ្វី ។ ស្តេចលិច្ឆវីនោះឆ្លើយថា ជាប្រពន្ធខ្ញុំ វាក្បត់ចិត្តខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងសម្លាប់វានោះចោល ។ ស្តេចលិច្ឆវីទាំងឡាយនិយាយថា ព្រះអង្គចូរដឹងចុះ ។ ស្រីនោះ ក៏បានឮព័ត៌មានថា ប្តីចង់សម្លាប់អញ ហើយក៏យករបស់ដែលមានតម្លៃទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ចូលទៅរកពួកតិរ្ថិយហើយក៏សូមបព្វជ្ជា ។ តិរ្ថិយទាំងឡាយមិនចូលចិត្តឲ្យស្រីនោះបួសឡើយ ។ ស្រីនោះចូលទៅរកពួក ភិក្ខុនីហើយសូមបព្វជ្ជា (ទៀត) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ក៏មិនចូលចិត្តឲ្យនាងនោះបួសដែរ ។ ស្រីនោះចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បង្ហាញបង្អើចរបស់ហើយសូមបព្វជ្ជា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ទទួលយកបង្អើចរបស់ហើយឲ្យស្រីនោះបួស ។ ឯស្តេចលិច្ឆវីនោះ កាលស្វែងរកស្រីនោះ បានទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថីឃើញស្រីនោះបួស ក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយក៏ចូលទៅគាល់ ស្តេចបសេនទិកោសល លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបទូលពាក្យនេះនឹងព្រះបាទបសេនទិកោសលថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ភរិយារបស់ខ្ញុំ នាំយករបស់មានតម្លៃហើយមកកាន់ក្រុងសាវត្ថីនេះ (ឥឡូវនេះ) សូមព្រះអង្គ

ទុតិយសង្ឃាទិសេសេ លិច្ឆវិស្ស បជាបតីអតិចារិនីវត្ថុ

តំ ទេវោ អនុជានាតូតិ ។ តេនហិ ភណេ វិចិនិត្វា អាចិក្ខាតិ ។ ទិដ្ឋា ទេវ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតាតិ ។ សចេ ភណេ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ន សា លព្ភា កិញ្ចិ កាតុំ ស្វាក្ខាតោ ធម្មោ ចរតុ ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។ អថខោ សោ លិច្ឆវី ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ចោរឹ បព្វាជេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស លិច្ឆវិស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ចោរឹ បព្វាជេស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្ល-នន្ទា ភិក្ខុនី ចោរឹ បព្វាជេតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ

---

១ ឱ. បព្វាជេសីតិ ។

អនុញ្ញាតស្រីនោះឲ្យទាន ។ ស្តេចមានព្រះរាជឱង្ការថា នែនាយ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកពិនិត្យរក ហើយមកប្រាប់យើងចុះ ។ ស្តេចលិច្ឆវីនោះទូលថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញ ស្រីនោះបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយហើយ ។ ស្តេចមានព្រះឱង្ការថា នែនាយ បើស្រីនោះបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយហើយ អ្នកធ្វើអ្វីតិចតួចដល់ភិក្ខុនីនោះ មិនបានទេ ព្រោះថា ធម៌ គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ ចូរភិក្ខុនីនោះ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ ។ ទើបស្តេចលិច្ឆវីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមនឹងបំបួសស្រីជាចោរនោះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮពាក្យស្តេចលិច្ឆវីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងបំបួសស្រីចោរសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបំបួសស្រីជាចោរ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបំបួសស្រីចោរទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ចុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចោរឹ បព្វាជេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្ប-
សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
ជានំ ចោរឹ វជ្ឈវិទិតំ អនបលោកេត្វា រាជានំ វា សង្ឃំ
វា គណំ វា បូគំ វា សេណឹ វា អញ្ញត្រ កប្បា វុដ្ឋា-
បេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា
និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៣៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញេ វា តស្សា
អារោចេន្តិ សា វា អារោចេតិ ។ ចោរី នាម យា
បញ្ចមាសកំ វា អតិរេកបញ្ចមាសកំ វា អគ្ឃនកំ
អទិន្នំ ថេយ្យសំខាតំ អាទិយតិ ឯសា ចោរី នាម ។
វជ្ឈា នាម យំ កត្វា វជ្ឈប្បត្តា ហោតិ ។ វិទិតា
នាម អញ្ញេហិ មនុស្សេហិ ញាតា ហោតិ វជ្ឈា ឯសា-
តិ ។ អនបលោកេត្វាតិ អនាបុច្ឆា ។ រាជា នាម
យត្ថ រាជា អនុសាសតិ រាជា អបលោកេតព្វោ ។

អំពើនេះ មិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយដឹងថា ស្រីជាចោរដែលគេដឹងច្បាស់ថា ត្រូវសម្លាប់ ហើយមិនបានប្រាប់ ស្តេចក្តី សង្ឃក្តី គណៈក្តី ប្រជុំជនក្តី សេនាក្តី ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) វៀរតែកប្ប (គឺមានសំបុត្រច្បាប់) ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

[៣៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ដឹង គឺភិក្ខុនីដឹងខ្លួនឯងក្តី ជនទាំងឡាយដទៃប្រាប់ភិក្ខុនីនោះក្តី ស្រីចោរនោះប្រាប់ក្តី ។ ដែលហៅថា ស្រីចោរ គឺស្រីណា មានថេយ្យចិត្តលួចយកទ្រព្យមានតម្លៃប្រាំមាសកក្តី លើសពីប្រាំមាសកក្តី ដែលគេមិនបានឲ្យ ស្រីនេះឈ្មោះថា ស្រីចោរ ។ ស្រីដល់នូវទោសត្រូវសម្លាប់ ព្រោះធ្វើអំពើឯណា អំពើនេះឈ្មោះថា ទោសត្រូវសម្លាប់ ។ ដែលហៅថា គេដឹងច្បាស់ គឺស្រីដែលមនុស្សទាំងឡាយដទៃដឹងថា ស្រីនេះមានទោសត្រូវសម្លាប់ ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ គឺមិនបានជម្រាប ។ ដែលហៅថា ស្តេច គឺស្តេចត្រួតត្រាក្នុងទីណា ត្រូវភិក្ខុនីថ្វាយដំណឹងស្តេច (ក្នុងទីនោះ) ។

សង្ឃោ ណាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ចតិ ភិក្ខុនីសង្ឃោ អប-លោកេតព្វោ ។ គណោ ណាម យត្ថ គណោ អនុសាសតិ គណោ អបលោកេតព្វោ ។ បូគោ ណាម យត្ថ បូគោ អនុសាសតិ បូគោ អបលោកេតព្វោ ។ សេណិ ណាម យត្ថ សេណិ អនុសាសតិ សេណិ អបលោកេតព្វោ ។ អញ្ញត្រ កប្បាតិ ឋបេត្វា កប្បំ ។ កប្បំ ណាម ទ្វេ កប្បានិ តិត្ថិយេសុ វា បព្វជិតា ហោតិ អញ្ញាសុ វា ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ។ អញ្ញត្រ កប្បា វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៧] អយម្បីតិ បុរិមំ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋ-មាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុភា-

សង្ឃាទិសេសទី ២ សិក្ខាបទវិភង្គ

ដែលហៅថា សង្ឃ សំដៅយកភិក្ខុនីសង្ឃ ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់ភិក្ខុនីសង្ឃ (នោះឯង) ។ ដែលហៅថា គណៈ គឺគណៈភិក្ខុនីត្រួតត្រាក្នុងទីណា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់គណៈភិក្ខុនី (ក្នុងទីនោះដែរ) ។ ដែលហៅថា ប្រជុំជនគឺចំណោមមនុស្សត្រួតត្រាក្នុងទីណា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់ចំណោមមនុស្ស (ក្នុងទីនោះ) ។ ដែលហៅថា សេនា គឺសេនាត្រួតត្រាក្នុងទីណា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់សេនា (ក្នុងទីនោះ) ។ ពាក្យថា វៀរលែងតែកប្ប គឺមានសំបុត្រច្បាប់សេចក្ដីថា លើកទុកតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ ដែលហៅថា កប្ប បានដល់កប្បពីរយ៉ាង (ថាដូច្នេះ) ស្រីនេះបានបួសក្នុងសំណាក់តិរ្ថិយទាំងឡាយក្ដី ស្រីនេះបានបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃក្ដី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងបំបួស (ស្រីនោះ) ហើយស្វែងរកគណៈក្ដី ភិក្ខុនីជាអាចារ្យក្ដី បាត្រក្ដី ចីវរក្ដី សម្មតិសីមាក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ភិក្ខុនីជាឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក ចប់កម្មវាចាស្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ចំណែកគណៈនិងភិក្ខុនីជាអាចារ្យ ត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៧] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្ដី តថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិមុន ៗ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ

សជាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិ-សេសោតិ ។

[៣៨] ចោរិយា ចោរីសញ្ញា អញ្ញត្រ កប្បា វុដ្ឋា-បេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ចោរិយា វេមតិកា អញ្ញត្រ កប្បា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ចោរិយា អចោរីសញ្ញា អញ្ញត្រ កប្បា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ អចោរិយា ចោរីសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អចោរិយា វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អចោរិយា អចោរី-សញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៣៩] អនាបត្តិ អជានន្តី វុដ្ឋាបេតិ អបលោ-កេត្វា វុដ្ឋាបេតិ កប្បកតំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

មួយអន្លើដោយកិរិយាប្រព្រឹត្តកន្ទង់វត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសនកម្មទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីឯទៀតនាំចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសង្ឃាទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

[៣៨] ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីចោរ ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនចោរ ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) មិនត្រូវអាបត្តិ វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ មិនមែនស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីចោរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនស្រីចោរ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនស្រីចោរ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមិនដឹងហើយបំបួស ១ ភិក្ខុនីជម្រាបដល់អ្នករាជការមានស្តេចជាដើម ហើយទើបបំបួស ១ ភិក្ខុនីបំបួសស្រី ដែលមានសំបុត្រច្បាប់ពីក្នុងកាលមុនរួចហើយ (គឺស្រីដែលធ្លាប់បួសក្នុងសំណាក់តិរ្ថិយឬភិក្ខុនីឯទៀត) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តតិយសង្ឃាទិសេសំ

[៤០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវាសិនី[១] ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ ភណ្ឌិត្វា គាមកេ[២] ញាតិកុលំ អគមាសិ ។ ភទ្ទា កាបិលានី តំ ភិក្ខុនឹ អបស្សន្តី ភិក្ខុនិយោ បុច្ឆិ កហំ ឥត្ថន្នាមា ន ទិស្សតីតិ ។ ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ អយ្យេ ភណ្ឌិត្វា ន ទិស្សតីតិ ។ អម្មា អមុកស្មឹ គាមកេ ឯតិស្សា ញាតិកុលំ តត្ថ គវេសថ វិចិនថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តត្ថ គន្ត្វា តំ ភិក្ខុនឹ បស្សិត្វា ឯតទវោចុំ កិស្ស ត្វំ អយ្យេ ឯកិកា អាគតា កច្ចិសិ អប្បធំសិតាតិ ។ អប្បធំសិតម្ហិ អយ្យេតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី ឯកា គាមន្តរំ

---

១ ឱ. ម. អន្តេវាសិកា ។ ២ ឱ. ម. គាមកំ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៣

[៤០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីជាសិស្សរបស់ភទ្ទាកាបិលានីថេរី ឈ្លោះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយក៏បានទៅកាន់ត្រកូលញាតិក្នុងស្រុក ។ ភទ្ទាកាបិលានីថេរី កាលមិនឃើញភិក្ខុនីនោះ ក៏សួរភិក្ខុនីទាំងឡាយថា ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះទៅណា មិនឃើញ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រាប់ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីនោះ ឈ្លោះនឹងភិក្ខុនីទាំង-ឡាយហើយ (ស្រាប់តែ) មិនឃើញ ។ ភទ្ទាកាបិលានីថេរីនិយាយថា នែនាងទាំងឡាយ ត្រកូលញាតិរបស់ភិក្ខុនីនេះ មាននៅក្នុងស្រុកឈ្មោះឯណោះ ចូរនាងទាំងឡាយទៅពិនិត្យរកក្នុងត្រកូលនោះមើល ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ទៅក្នុងទីនោះឃើញភិក្ខុនីនោះ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកមកតែម្នាក់ឯង មិនមានគេបៀតបៀនលោកទេឬ ។ ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមានអ្នកណាបៀតបៀនទេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹងទៅ

កច្ឆិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា តាមន្តរំ កច្ឆតីតិ ។ សច្ចំ ភតវាតិ ។ វិតរហិ ពុទ្ធោ ភតវា កថំ ហិ ណាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា តាមន្តរំ កច្ឆិស្សតិ ណេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកា តាមន្តរំ កច្ឆេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បបមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភតវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤១] តេន ខោ បន សមយេន ទ្វេ ភិក្ខុនិយោ សាកេតា សាវត្តឹ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ អន្តរាមគ្គេ នទី តរិតព្វា ហោតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ណាវិកេ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោចុំ សាធុ ណោ អាវុសោ តារេថាតិ ។ ណាយ្យេ សក្កា ឧភោ សកឹ តារេតុន្តិ ។

កាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុនីទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯង ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ ឯសិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តហើយដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

[៤១] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពីររូបចេញអំពីក្រុងសាកេតហើយដើរផ្លូវឆ្ងាយទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងចន្លោះផ្លូវមានស្ទឹងដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះត្រូវឆ្លង ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ចូលទៅរកពួកអ្នកទូកហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ សូមឲ្យអ្នកទាំងឡាយអាណិតចម្លងយើង (បន្តិច) ។ ពួកអ្នកទូកនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំ មិនអាចចម្លងលោកម្ចាស់ទាំងពីររូបតែម្តងបានទេ ។

៤៩

តតិយសង្ឃាទិសេសេ បឋមានុប្បញ្ញត្តិ

ឯកោ ឯកំ ឧត្តាបេសិ ។ ឧត្តិណ្ណោ ឧត្តិណ្ណំ ទូសេសិ ។ អនុត្តិណ្ណោ អនុត្តិណ្ណំ ទូសេសិ ។ តា បច្ឆា សមាគន្ត្វា បុច្ឆឹសុ កច្ចិសិ អយ្យេ អប្បជំសិតាតិ ។ បជំសិតម្ហិ អយ្យេ ត្វំ បនយ្យេ អប្បជំសិតាតិ ។ បជំសិតម្ហិ អយ្យេតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ សាវត្ថឹ គន្ត្វា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី ឯកា នទីបារំ គច្ឆិស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា នទីបារំ គច្ឆតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា នទីបារំ គច្ឆិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា

សង្ឃាទិសេសទី ៣ អនុប្បញ្ញត្តិទី ១

អ្នកទូកម្នាក់ចម្លងភិក្ខុនី ១ រូប ។ អ្នកទូកដែលឆ្លងរួចទៅហើយក៏ទ្រុស្ត (សេពសន្ថវ) នឹងភិក្ខុនីដែលឆ្លងរួចទៅហើយ ។ អ្នកទូកដែលមិនទាន់ឆ្លង ក៏ទ្រុស្តនឹងភិក្ខុនីដែលមិនទាន់ឆ្លង ។ ភិក្ខុនីទាំងពីរនោះមកប្រជុំគ្នាក្នុងពេល ក្រោយហើយសួរគ្នាថា នៃលោកម្ចាស់ អ្នកទូកមិនបៀតបៀនលោក ទេឬ ។ ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់ ខ្ញុំអ្នកទូកវាបៀតបៀនទៅហើយ ចុះចំណែកខាងលោកម្ចាស់ អ្នកទូកវាមិនបៀតបៀនលោក ទេឬ ។ ភិក្ខុនី នោះក៏និយាយថា លោកម្ចាស់ ខ្ញុំអ្នកទូកបៀតបៀនហើយដែរ ។ លំដាប់ នោះភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ហើយប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសម នឹងទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយ នោះ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ ទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹង ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ

បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកា វា គាមន្តរំ គច្ឆេយ្យ ឯកា វា នទីបារំ គច្ឆេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃា-ទិសេសន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤២] តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុ-និយោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថឹ គច្ឆន្តា[១] សាយំ អញ្ញតរំ គាមំ ឧបគច្ឆឹសុ[២] ។ តត្ថ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អភិរូបា ហោតិ ទស្សនីយា បាសាទិកា ។ អញ្ញតរោ បុរិសោ តស្សា ភិក្ខុនិយា សហ ទស្សនេន បដិពទ្ធ-ចិត្តោ ហោតិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ តាសំ ភិក្ខុនីនំ សេយ្យំ បញ្ញាបេន្តោ តស្សា ភិក្ខុនិយា សេយ្យំ ឯក-មន្តំ បញ្ញាបេសិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី សល្លក្ខេត្វា បរិយុដ្ឋិតោ អយំ បុរិសោ សចេ រត្តឹ អាគច្ឆិស្សតិ វិស្សរោ មេ ភវិស្សតីតិ ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អញ្ញតរំ កុលំ គន្ត្វា

១ ឱ. ម. គន្ត្វា ។ ២ ឱកាសំ យាចឹសូតិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទនេះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះឯង ។

[៤២] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូប ទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថីក្នុងជនបទកោសល ទើបចូលទៅកាន់ស្រុក ១ ក្នុងពេលល្ងាច ។ បណ្តាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនី ១ មានរូបល្អ គួរពិតពិលរមិលមើលនាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ បុរសម្នាក់មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ តាំងពីឃើញភិក្ខុនីនោះ ។ ឯបុរសនោះ បានក្រាលទីសិងដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ក្រាលទីសិងដើម្បីភិក្ខុនីនោះ ក្នុងទីម្ខាងដោយឡែក ។ ទើបឯភិក្ខុនីនោះ កំណត់យល់ឃើញហើយក៏គិតថា បុរសនោះមានរាគៈគ្របសង្កត់ហើយ បើគាត់នឹងមកក្នុងវេលាយប់ អញមុខជានឹងមានសម្រែកខុសប្រក្រតី ហើយក៏មិនបានលាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ស្រាប់តែទៅកាន់ត្រកូលមួយ ហើយក៏សម្រេច

៤១

តតិយសង្ឃាទិសេសេ ទុតិយានុប្បញ្ញត្តិ

សេយ្យំ កប្បេសិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ រត្តឹ អា-
គន្ត្វា តំ ភិក្ខុនឹ គវេសន្តោ ភិក្ខុនិយោ ឃដ្ដេសិ ។
ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនឹ អបស្សន្តិយោ ឯវមាហំសុ និស្សំ-
សយំ ខោ សា ភិក្ខុនី បុរិសេន សទ្ធឹ និក្ខន្តាតិ ។
អថខោ សា ភិក្ខុនី តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន យេន តា
ភិក្ខុនិយោ តេនុបសង្កមិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនឹ ឯត-
ទវោចុំ កិស្ស ត្វំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធឹ និក្ខន្តាតិ ។
នាហំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធឹ និក្ខន្តាតិ ភិក្ខុនីនំ
ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ
នាម ភិក្ខុនី ឯកា រត្តឹ វិប្បវសិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា រត្តឹ វិប្បវសតីតិ ។ សច្ចំ
ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ
ភិក្ខុនី ឯកា រត្តឹ វិប្បវសិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្ប-
សន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ

ឥរិយាបថដេក ។ លំដាប់នោះ បុរសនោះមកក្នុងវេលារាត្រីស្វែងរកភិក្ខុនីនោះក៏បៀតបៀនភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយកាលបើមិនឃើញភិក្ខុនីនោះ បាននិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីនោះ ចេញទៅជាមួយនឹងប្រុសជាប្រាកដហើយ ។ ឯភិក្ខុនីនោះ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅ បានចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា នៃលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វី បានជាលោកចេញទៅជាមួយនឹងប្រុស ។ ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនបានចេញទៅជាមួយនឹងប្រុសទេ ហើយប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងនៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយឮថាភិក្ខុនីនៅប្រាសចាក (គ្នា) ក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងនៅប្រាសចាក (គ្នា) ក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ឬនាំឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង ដល់ជនទាំងឡាយ ដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយទេ

។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកា វា គាមន្តរំ គច្ឆេយ្យ ឯកា វា នទីបារំ គច្ឆេយ្យ ឯកា វា រត្តឹ វិប្បវសេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សា-រណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤៣] តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថឹ អទ្ធាន-មគ្គប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ តត្ថ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី វច្ចេន បីឡិតា ឯកិកា ឱហីយិត្វា បច្ឆា អគមាសិ ។ មនុស្សា តំ ភិក្ខុនឹ បស្សិត្វា ទូសេសុំ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី យេន តា ភិក្ខុនិយោ តេនុបសង្កមិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ កិស្ស ត្វំ អយ្យេ ឯកិកា ឱហីនា កច្ចិសិ អប្បធំសិតាតិ ។ បធំសិ-តម្ហិ អយ្យេតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី

។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយ តែម្នាក់ឯងក្តី ប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយហើយយ៉ាងនេះ ។

[៤៣] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូប ដើរផ្លូវឆ្ងាយទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ក្នុងកោសលជនបទ ។ បណ្តាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនីមួយរូបមានឧច្ចារៈបៀតបៀន (ឈឺដោះទុក្ខសត្វ) បង្អង់នៅតែម្នាក់ឯង ហើយបានទៅក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ។ មនុស្សទាំងឡាយឃើញភិក្ខុនីនោះហើយទ្រុស្ត ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា នៃលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកបង្អង់ឈប់នៅតែម្នាក់ឯង ហើយលោកមិនមានអ្នកណាបៀតបៀនខ្លះ ទេឬ ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំ ប្រុសបៀតបៀនទៅហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឈប់បង្អង់ឲ្យយឺតយូរ

ឯកា គណម្ហា ឱហីយិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា គណម្ហា ឱហីយតីតិ(១) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឯកា គណម្ហា ឱហីយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកា វា គាមន្តរំ គច្ឆេយ្យ ឯកា វា នទីបារំ គច្ឆេយ្យ ឯកា វា រត្តឹ វិប្បវសេយ្យ ឯកា វា គណម្ហា ឱហីយេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៥៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឯកា វា គាមន្តរំ គច្ឆេយ្យាតិ បរិក្ខិត្តស្ស គាមស្ស បរិក្ខេបំ បឋមំ បាទំ អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស គាមស្ស ឧបចារំ បឋមំ បាទំ អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ទុតិយំ បាទំ

១ ឱ. ម. ឱហីយីតិ ។

ជាន់ពួកតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីបង្អង់ឲ្យឃឹតយូរជាន់ពួកតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបង្អង់ឲ្យឃឹតយូរ ជាន់ពួកតែម្នាក់ឯងសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយម្នាក់ឯងក្តី នៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងក្តី ឈប់ឲ្យឃ្លាតអំពីពួកតែម្នាក់ ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិឈ្មោះសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញ ។

[៤៤] ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងក្តី គឺភិក្ខុនីឈានជំហានដំបូងចូលទៅកាន់របងនៃស្រុកដែលមាន របង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឈានជំហានទី ២ ទៅ ត្រូវអាបត្តិ សង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុនីឈានជំហានដំបូងចូលទៅកាន់ឧបចារស្រុកដែល មិនមានរបង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឈានជំហានទី ២ ត្រូវអាបត្តិ

អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឯកា វា នទីបារំ គច្ឆេយ្យាតិ នទី នាម តិមណ្ឌលំ បដិច្ឆាទេត្វា យត្ថ កត្ថចិ ឧត្តរន្តិយា ភិក្ខុនិយា អន្តរវាសកោ តេមិយតិ ។ បឋមំ បាទំ ឧត្តារេន្តិយា[១] អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ទុតិយំ បាទំ ឧត្តារេន្តិយា[២] អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឯកា វា រត្តឹ វិប្បវសេយ្យាតិ សហ អរុណុគ្គមនា ទុតិយិកាយ ភិក្ខុនិយា ហត្ថ-បាសំ វិជហន្តិយា អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស វិជហិតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឯកា វា គណម្ហា ឱហីយេយ្យាតិ អគាមកេ អរញ្ញេ ទុតិយិកាយ ភិក្ខុនិយា ទស្សនូបចារំ វា សវនូបចារំ វា វិជហន្តិយា អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស វិជហិតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[៥៥] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុ-ភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេ-សោតិ ។

១-២ ឱ. ម. ឧត្តរន្តិយាតិ ។

សង្ឃាទិសេស ។ ពាក្យថា ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងគឺភិក្ខុនីបិទបាំងមណ្ឌល ៣ ហើយឆ្លងឡើងក្នុងទីណាមួយ ស្បង់នៃភិក្ខុនីនោះ ក៏ទទឹកបាន ទីនោះហៅថា ស្ទឹង ។ ភិក្ខុនីឆ្លងផុតជំហានដំបូង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឆ្លងផុតជំហានទី ២ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ពាក្យថា នៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯង គឺភិក្ខុនី កំពុងលះហត្ថបាសនៃភិក្ខុនីទី ២ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យព្រមគ្នានឹងអរុណរះឡើង លុះលះហត្ថ-បាសស្រឡះហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ពាក្យថា ឈប់ឲ្យឃ្លាតអំពីពួកតែម្នាក់ឯង គឺភិក្ខុនីកំពុងលះទស្សនុបចារ (កន្លែងដែលមើលគ្នាឃើញ) ក្តី សវនុបចារ (កន្លែងដែលស្តាប់ឮ) ក្តី របស់ភិក្ខុនីទី ២ ក្នុងព្រៃមិនមែនជាស្រុក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លុះលះបង់ដាច់ស្រឡះហើយត្រូវសង្ឃាទិសេស ។

[៤៥)] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះឯង តថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិមុន ៗ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិព្រមគ្នានឹងពេលដែលប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសន-វិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសង្ឃាទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

[៤៦] អញាបត្តិ ទុតិយិកា ភិក្ខុនី បក្កន្តា វា ហោតិ វិព្ភន្តា វា កាលកតា វា បក្ខសង្កន្តា វា អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចតុត្ថសង្ឃាទិសេសំ

[៤៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ភណ្ឌនការិកា ហោតិ កលហការិកា វិវាទការិកា ភស្សការិកា សង្ឃេ អធិករណការិកា ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តស្សា កម្មេ ករិយមានេ បដិក្កោសតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គាមកំ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បក្កន្តាតិ ចណ្ឌកាលឹ ភិក្ខុនឹ អាបត្តិយា អទស្សនេ[១] ឧក្ខិបិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គាមកេ តំ ករណីយំ

១ ឱ. ម. អទស្សនេន ។

សង្ឃាទិសេសទី ៤ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីវត្ថុ

[៤៦] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីទី ២ ចៀសចេញទៅក្តី សឹកទៅក្តី ស្លាប់ទៅក្តី ចូលទៅកាន់ពួកតិរ្ថិយក្តី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើមុនបញ្ញត្តិ ១ ។*

សង្ឃាទិសេសទី ៤

[៤៧] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបង្កហេតុ ឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ធ្វើនូវតិរច្ឆានកថា ជាអ្នកបង្កអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី រាំងរានូវកម្មទាំងឡាយដែលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនោះធ្វើ ។ ទទួលសម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានទៅកាន់ស្រុកតូច ដោយកិច្ចអ្វីម្យ៉ាង ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីសង្ឃដឹងថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចៀសចេញទៅហើយ ៗ លើកវត្តចំពោះចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីព្រោះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពិចារណាកិច្ចដែល*

តីរេត្វា បុនទេវ សាវត្ថឹ បច្ចាគច្ឆិ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញាបេសិ ន បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ ឧបនិក្ខិបិ ន បច្ចុគ្គន្ត្វា បត្តចីវរំ បដិគ្គហេសិ ន បានីយេន អាបុច្ឆិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចណ្ឌកាលឹ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច កិស្ស ត្វំ អយ្យេ មយិ អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញាបេសិ ន បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ ឧបនិក្ខិបិ ន បច្ចុគ្គន្ត្វា បត្តចីវរំ បដិគ្គហេសិ ន បានីយេន អាបុច្ឆីតិ ។ ឯវញ្ហេតំ អយ្យេ ហោតិ យថាតំ អនាថាយាតិ ។ កិស្ស បន ត្វំ អយ្យេ អនាថាតិ ។ ឥមា មំ អយ្យេ ភិក្ខុនិយោ អយំ អនាថា អប្បញ្ញាតា នត្ថិ ឥមិស្សា កាចិ បតិវត្តាតិ អាបត្តិយា អនស្សនេ ឧក្ខិបឹសូតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពាលា ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា ជានន្តិ កម្មំ វា កម្មទោសំ វា កម្មវិបត្តឹ វា កម្មសម្បត្តឹ វា មយំ ខោ ជានាម កម្មំបិ កម្មទោសំបិ កម្មវិបត្តឹបិ កម្មសម្បត្តឹបិ មយំ ខោ អកតំ វា កម្មំ ការេយ្យាម

ខ្លួនត្រូវធ្វើក្នុងស្រុកនោះ ហើយក៏វិលមកកាន់ក្រុងសាវត្ថីវិញ ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី កាលបើថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមកដល់ ក៏មិនក្រាលអាសនៈឲ្យ មិនចូលទៅតម្កល់ទឹកលាងជើង តាំងរងជើង និងឈើទ្រាប់ជើងឡើយ មិនក្រោកទទួលយកបាត្រចីវរ មិនអើពើដោយទឹកផឹក ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយពាក្យនេះនឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីថា នៃលោកម្ចាស់ កាលបើយើងមកដល់ ហេតុអ្វីក៏លោកមិនក្រាលអាសនៈឲ្យ មិនចូលមកតម្កល់ទឹកលាងជើង តាំងរងជើង និងឈើទ្រាប់ជើងឲ្យ មិនក្រោកទទួលយកបាត្រចីវរ មិនអើពើដោយទឹកផឹក ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ការនេះបានជាយ៉ាងហ្នឹង ព្រោះខ្ញុំជាមនុស្សអនាថា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសួរថា នៃលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកជាមនុស្សអនាថា ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះគិតគ្នាថា ភិក្ខុនីនេះជាមនុស្សអនាថា មិនមានអ្នកណាស្គាល់ គ្មានភិក្ខុនីណាមួយជាអ្នកប្រតិបត្តិភិក្ខុនីនេះទេ ដូច្នេះហើយ ក៏លើកវត្តចំពោះខ្ញុំព្រោះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះល្ងង់ ភិក្ខុនីអស់នេះមិនឆ្លាស ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះមិនស្គាល់កម្មក្តី ទោសរបស់កម្មក្តី កម្មវិបត្តិក្តី កម្មសម្បត្តិក្តី ឯយើងទើបដឹងកម្មផង ទោសរបស់កម្មផង កម្មវិបត្តិផង កម្មសម្បត្តិផង យើងហ្នឹងឯងត្រូវធ្វើកម្មដែលសង្ឃមិនបានធ្វើផង ត្រូវញ៉ាំងកម្មដែលសង្ឃ

៤៧

ចតុត្ថសង្ឃាទិសេសេ បញ្ញត្តិ

កតំ វា កម្មំ កោបេយ្យាមាតិ លហុំ លហុំ ភិក្ខុនីសង្ឃំ សន្និបាតេត្វា ចណ្ឌកាលឹ ភិក្ខុនឹ ឱសារេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុនឹ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុនឹ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារេតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុនឹ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី

១ ឱ. ម. ឱសារេសីតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៤ សេចក្ដីបញ្ញត្ត

ធ្វើហើយឲ្យកម្រើកផង ដូច្នេះហើយប្រជុំភិក្ខុនីសង្ឃក្លាម ៗ ហើយសូត្រ (ដកកម្ម) បញ្ចូលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីមកវិញ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន សេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងមិនប្រាប់ការកសង្ឃ មិន ដឹងសេចក្ដីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើ ហើយសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនី ដែល សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ ព្រះសាស្ដាទេ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្ដីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនី ជាអ្នកធ្វើ សូត្របញ្ចូលភិក្ខុនីដែលសង្ឃ ព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាម វិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅព្រះសាស្ដា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងមិនប្រាប់ ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្ដីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើ ហើយសូត្រ បញ្ចូលភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា លើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាម ពាក្យប្រៀនប្រដៅព្រះសាស្ដាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា

សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៤៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សមគ្គោ នាម សង្ឃោ សមានសំវាសកោ សមានសីមាយំ ឋិតោ ។ ឧក្ខិត្តោ នាម អាបត្តិយា អទស្សនេ វា អប្បដិកម្មេ វា អប្បដិនិស្សគ្គេ វា ឧក្ខិត្តោ ។ ធម្មេន វិនយេនាតិ យេន ធម្មេន យេន វិនយេន ។ សត្ថុសាសនេនាតិ ជិនសាសនេន ពុទ្ធសាសនេន ។ អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃន្តិ កម្មការកសង្ឃំ អនាបុច្ឆា ។ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទន្តិ គណស្ស ឆន្ទំ អជានិត្វា ។ ឱសារេស្សាមីតិ គណំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ភិក្ខុនីណាមួយ មិនបានប្រាប់ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណៈ ហើយសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនី ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ត តាមធម៌ តាមវិ-ន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

[៤៨] ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ សង្ឃដែលមានសំវាសស្មើគ្នាឋិតនៅក្នុងសីមាស្មើគ្នា ឈ្មោះថា ព្រមព្រៀងគ្នា ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្មោះថា សង្ឃលើកវត្ត គឺភិក្ខុនីដែលសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្តី មិនសំដែងអាបត្តិក្តី មិនលះបង់ (ទិដ្ឋិអាក្រក់) ក្តី ។ ពាក្យថា តាមធម៌ តាមវិន័យ គឺតាមធម៌យ៉ាងណា តាមវិន័យយ៉ាងណា ។ ពាក្យថា តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះជិនស្រី គឺតាមពុទ្ធសាសនា ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់ការកសង្ឃ គឺមិនប្រាប់សង្ឃជាអ្នកធ្វើកម្ម ។ ពាក្យថា មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណៈគឺមិនដឹងសេចក្តីពេញចិត្តរបស់ពួក ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងសូត្របញ្ចូលពួក ហើយស្វែងរកពួកក្តី សម្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ក្នុងខណៈសូត្រចប់កម្មវាចាស្រេច ។

ចតុត្ថសង្ឃាទិសេសេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

[៤៩] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុ-ភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិ-សេសោតិ ។

[៥០] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា ឱសារេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា ឱសារេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្ម-សញ្ញា ឱសារេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អធម្ម-កម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មក-ម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

សង្ឃាទិសេសទី ៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

[៤៩] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី តថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្តល្មើសមុន ៗ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិព្រមគ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីឯទៀតបណ្តេញចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃសត្តរសកណ្ឌរួចហើយ ។

[៥០] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយសូត្របញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយសូត្របញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយសូត្របញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤១] អជាបត្តិ កម្មការកសង្ឃំ អបលោកេត្វា ឱសារេតិ គណស្ស ឆន្ទំ ជានិត្វា ឱសារេតិ វត្តេ វត្តន្តី ឱសារេតិ អសន្តេ កម្មការកសង្ឃេ ឱសារេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បញ្ចមសង្ឃាទិសេសំ

[៤២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អភិរូបា ហោតិ ទស្សនីយា បាសាទិកា ។ មនុស្សា ភត្តគ្គេ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ បស្សិត្វា អវស្សុតា អវស្សុតាយ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អគ្គមគ្គានិ ភោជនានិ ទេន្តិ ។ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី យាវទត្ថំ ភុញ្ជតិ ។ អញ្ញា ភិក្ខុនិយោ ន ចិត្តរូបំ លភន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា សុន្ទរីនន្ទា អវស្សុតា អវស្សុតស្ស

[៥១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីប្រាប់សង្ឃជាអ្នកធ្វើសង្ឃកម្ម ហើយទើបសូត្របញ្ចូលពួក ១ ភិក្ខុនីដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណៈ ហើយទើបសូត្របញ្ចូលពួក ១ ភិក្ខុនីសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្តតាមវត្ត កាលបើគ្មានសង្ឃជាអ្នកធ្វើសង្ឃកម្មទើបភិក្ខុនីសូត្របញ្ចូលពួក ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើខុសមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៥

[៥២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមានរូបល្អគួរពិតពិលរមិលមើល នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ មនុស្សទាំង-ឡាយ ឃើញសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងរោងភត្តហើយ មានសេចក្តីតម្រេកក៏ប្រ-គេនភោជនទាំងឡាយសុទ្ធតែប្រសើរ ដល់សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ដែលមានតម្រេកដែរ ។ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីឆាន់ (តែឯង) ទាល់តែឆ្អែត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃមិនបានអាហារដ៏សមគួរដល់ចិត្តផងឡើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា នាងសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមាន

៦១

បញ្ចមសង្ឃាទិសេសេ បញ្ញត្តិ

បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ ភោជនីយំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទិស្សតិ ភុញ្ជិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ ភោជនីយំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទតិ ភុញ្ជតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ ភោជនីយំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទិស្សតិ ភុញ្ជិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទេយ្យ វា ភុញ្ជេយ្យ វា អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៥ សេចក្ដីបញ្ញត្ត

តម្រេកទទួលខាទនីយភោជនីយាហារ អំពីដៃបុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រេកដែរ ដោយដៃខ្លួនហើយទំពាស៊ី ឬ ឆាន់សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី មានតម្រេកទទួលខាទនីយ-ភោជនីយាហារអំពីដៃ បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ដោយដៃរបស់ខ្លួនហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងមានតម្រេក ហើយទទួលខាទ-នីយភោជនីយាហារអំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ដោយដៃរបស់ខ្លួនហើយទំពាស៊ី ឬឆាន់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានតម្រេកទទួលយកខាទនីយក្ដី ភោជនីយក្ដី អំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ដោយដៃនៃខ្លួនហើយទំពាស៊ីក្ដី បរិភោគក្ដី ភិក្ខុនីនេះក្ដី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្ដេញចេញចាកសង្ឃ ។

[៥៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អវស្សុតា នាម សារត្តា អបេក្ខវតី បដិពទ្ធចិត្តា ។ អវស្សុតោ នាម សារត្តោ អបេក្ខវា បដិពទ្ធចិត្តោ ។ បុរិសបុគ្គលោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សារជ្ជិតុំ ។ ខាទនីយំ នាម បញ្ច ភោជនានិ ឧទកទន្តបោណំ ឋបេត្វា អវសេសំ ខាទនីយំ នាម ។ ភោជនីយំ នាម បញ្ច ភោជនានិ ឱទនោ កុម្មាសោ សត្តុ មច្ឆោ មំសំ ។ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[៥៤] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ ឧទកទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៩៣] ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្មោះថា មានតម្រេក គឺភិក្ខុនីដែលត្រេកអរអាឡោះអាល័យ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ។ បុរសដែលឈ្មោះថា មានតម្រេក គឺប្រុសដែលត្រេកត្រអាលសំឡឹងគយគន់ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ។ ដែលហៅថា បុរសបុគ្គល សំដៅយកមនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តី អាចត្រេកអរបាន មិនមែនយក្សប្រុស ប្រេតប្រុស តិរច្ឆានឈ្មោលទេ ។ ដែលហៅថា ខាទ-នីយ គឺលើកលែងតែភោជន ៥ យ៉ាងចេញ និងទឹក និងឈើស្ទន់ ក្រៅពីនោះឈ្មោះថា ខាទនីយទាំងអស់ ។ ភោជន ៥ យ៉ាង គឺបាយ ១ នំស្រស់ ១ នំក្រៀម ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ឈ្មោះថា ភោជនីយ ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬ នឹងបរិភោគហើយទទួលយក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

[៩៤] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺតថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយមុន ៗ ។ ពាក្យថាបឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិព្រមគ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនិងឈើស្ទន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

៦៣

បញ្ចមសង្ឃាទិសេសេ អនាបត្តិវារោ

[៩៥] ឯកតោ អវស្សុតេ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ឧទកទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧភតោ អវស្សុតេ យក្ខស្ស វា បេតស្ស វា បណ្ឌកស្ស វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហស្ស វា ហត្ថតោ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ឧទកទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឯកតោ អវស្សុតេ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧទកទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៩៦] អនាបត្តិ ឧភតោ អនវស្សុតា ហោន្តិ អនវស្សុតោតិ ជានន្តី បដិគ្គណ្ហាតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៥ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[៥៥] កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង ហើយភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬនឹងបរិភោគក៏ទទួលយក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនិងឈើស្ទន់ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលបើបុគ្គលមានតម្រេកទាំងពីរខាង ហើយភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬនឹងបរិភោគដូច្នេះ ក៏ទទួលយកអំពីដៃយក្សប្រុសក្តី ប្រេតប្រុសក្តី បណ្ឌកៈ(ខ្ទើយ)ក្តី តិរច្ឆានដែលមានរូបរាងដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនិងឈើស្ទន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង ហើយភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬនឹងបរិភោគដូច្នេះ ក៏ទទួលយក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលយកទឹកនិងឈើស្ទន់ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៥៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺជនទាំងឡាយ (ភិក្ខុនីនិងប្រុស) មិនមានតម្រេកទាំងពីរខាង ១ ភិក្ខុនីដឹងថាប្រុសនោះមិនមានតម្រេកទើបទទួលយក ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើខុសមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆដ្ឋសង្ឃាទិសេសំ

[៤៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អភិរូបា ហោតិ ទស្សនីយា បាសាទិកា ។ មនុស្សា ភត្តគ្គេ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ បស្សិត្វា អវស្សុតា សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អគ្គមគ្គានិ ភោជនានិ ទេន្តិ ។ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី កុក្កុច្ចាយន្តី នប្បដិគ្គណ្ហាតិ ។ អនន្តរិកា ភិក្ខុនី សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច កិស្ស ត្វំ អយ្យេ នប្បដិគ្គណ្ហាសីតិ ។ អវស្សុតោ អយ្យេ អយំ បុរិសោតិ[១] ។ ត្វំ បន អយ្យេ អវស្សុតាតិ ។ នាហំ អយ្យេ[២] អវស្សុតាតិ ។ កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃ អយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។

១ ឱ. ម. អយំ បុរិសោតិ នត្ថិ ។ ២ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ អយំ បាឋោ នត្ថិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៦

[៩៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមានរូបល្អ គួរពិតពិលរមិលមើល នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ មនុស្សទាំង-ឡាយបានឃើញសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងរោងភត្ត ក៏មានតម្រេក ហើយឲ្យភោជនទាំងឡាយដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមដល់សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីដែលមានតម្រេកដែរ ។ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីរង្កៀសក៏មិនទទួលយក ។ ភិក្ខុនីដែលអង្គុយលើអាសនៈបន្ទាប់បានពោលពាក្យនេះនឹងសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីថា នៃលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏នាងមិនទទួលយក ។ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់បុរសនេះមានតម្រេក ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះសួរថា នៃលោកម្ចាស់ចំណែកខាងលោកមានតម្រេកឬទេ ។ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមានតម្រេកទេ ។ ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់បុគ្គលប្រុសនេះ ទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តីនឹងធ្វើអ្វីដល់នាងបាន នៃលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកហើយ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណា ជាខាទនីយក្តី ជាភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះ ដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។

៦៤

ឆដ្ឋសង្ឃាទិសេសេ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីវត្ថុ

តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុ-
នី ឯវំ វក្ខតិ កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ
ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ
អនវស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ
ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេ-
ត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ
ភិក្ខុនី ឯវំ វទេតិ កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ
ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ
អនវស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ
ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា
បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី
ឯវំ វក្ខតិ កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ
អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា
ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ

សង្ឃាទិសេសទី ៦ និទានសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី

ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ធម្មតាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនោះ ឲ្យវត្ថុឯណាជាខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះ ទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនេះ ឲ្យវត្ថុឯណាជាខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មតាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះ ទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណា ជាខាទនីយក្តី

វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯវំ វទេយ្យ កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ អយម្បិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៤៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឯវំ វទេយ្យាតិ កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា

ជាភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះ ដោយដៃខ្លួនហើយ ទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើរបស់ភិក្ខុនីនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណាជាខាទនីយក្តី ជាភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះ ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

[៥៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីនិយាយបញ្ជូនដោយពាក្យថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណា ជាខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃ

បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តស្ស វចនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ភោជនបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ ឧទកទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តស្ស វចនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៨៩] ឯកតោ អវស្សុតេ យក្ខស្ស វា បេតស្ស វា បណ្ឌកស្ស វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហស្ស វា ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តស្ស

ខ្លួន ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទទួលយកដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬនឹងបរិភោគ តាមពាក្យភិក្ខុនីដែលពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យគ្រប់ៗវារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក្នុងពេលដែលឆាន់រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី តថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយមុន ៗ ។ ពាក្យថា ជាបឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិព្រមគ្នា នឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយពាក្យថា លោកចូរទទួលយកទឹក និងឈើស្ទន់ចុះដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬបរិភោគ តាមពាក្យភិក្ខុនីដែលពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤៩] កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយពាក្យថា លោកចូរ (ទទួល) ខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី អំពីដៃយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្ឌកក្តី តិរច្ឆានមានរូបរាងដូចមនុស្សក្តី ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី

វចនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភោជនបរិយោសានេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ឧទក-ទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តស្សា វចនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៦០] អនាបត្តិ អនវស្សុតោតិ ជានន្តី ឧយ្យោជេតិ កុបិតា នប្បដិគ្គណ្ហាតីតិ ឧយ្យោជេតិ កុលានុទ្ទយ-តាយ នប្បដិគ្គណ្ហាតីតិ ឧយ្យោជេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-កម្មិកាយាតិ ។

សត្តមសង្ឃាទិសេសំ

[៦១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន

ឬនឹងបរិភោគតាមពាក្យភិក្ខុនីដែលពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ខណៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យក្នុងពេលដែលឆាន់រួចហើយ ។ ភិក្ខុនីពោលបញ្ជូនថា លោកចូរទទួលយកទឹកនឹងឈើស្ទន់ចុះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬនឹងបរិភោគ តាមពាក្យភិក្ខុនីជាអ្នកពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៦០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីដឹងថា បុរសនោះមិនមានតម្រេកទើបបញ្ជូន ១ ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយគិតថា ភិក្ខុនីនេះក្រោធហើយគង់មិនទទួលយក ១ ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយគិតថា ភិក្ខុនីនេះគង់មិនទទួលយក ព្រោះខ្លួនមានសេចក្ដីអនុគ្រោះត្រកូល ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៧

[៦១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ចណ្ឌកាលី

តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ ភណ្ឌិត្វា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិក្ខាមិ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌកាលី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វក្ខតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ

សង្ឃាទិសេសទី ៧ និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី

ភិក្ខុនីឈ្មោះខឹងអាក់អន់ចិត្តនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាជាសមណី[១] ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យៈ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ជាអ្នកប្រាថ្នាការសិក្សាក៏មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ចណ្ឌកាលីខឹងអាក់អន់ចិត្តមិនសមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនីអម្បាលនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស មានសេចក្តីប្រាថ្នាការសិក្សាក៏មានដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនីអម្បាលនេះនឹង

---

១ សមណៈស្រី ៗ ហៅថា សមណី ដូចជាភិក្ខុស្រី ៗ ហៅថា ភិក្ខុនីដែរ ។

សក្យធីតរោ សង្ឃញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វក្ខតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សង្ឃញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យ យា បន ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេយ្យ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សង្ឃញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ

ហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃ ជាអ្នកមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាក៏មានខ្វះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយ មិនគួរបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាជាសមណីជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ជាអ្នកប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្វះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្វះដែរ

ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យេ កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ អភិរមយ្យេ ស្វាក្ខាតោ ធម្មោ ចរ ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្ត-កិរិយាយាតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិ-យញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី យាវ-តតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៦២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេ-តា ភិក្ខុនីតិ ។ កុបិតា អនត្តមនាតិ អនភិរទ្ធា

អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹងអាក់អន់ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះឡើយ ។ នៃលោកម្ចាស់ ចូរលោកត្រេកអរ (ព្រោះ) ធម៌ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ ចូរលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ ឯភិក្ខុនីនោះ កាលបើត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ នៅប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីនោះអស់វារៈជាគម្រប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ បើភិក្ខុនីនោះ កាលត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុសភាសនវិធីគម្រប់បីដង (ហើយ) លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ភិក្ខុនីនេះក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

[៦២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ពាក្យថាខឹងអាក់អន់ចិត្ត គឺភិក្ខុនីមានចិត្តមិនត្រេកអរ

អាហតចិត្តា ខិលជាតា ។ ឯវំ វទេយ្យាតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។

[៦៣] សា ភិក្ខុនីតិ យា សា ឯវំ វាទិនី ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា បស្សន្តិ យា សុណន្តិ តាហិ វត្តព្វា មាយ្យេ កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធី-តរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិ-កា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ អភិរមយ្យេ ស្វាក្ខាតោ ធម្មោ ចរ ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។

មានចិត្តដែលទោសខ្លាំងខ្ទប់ហើយ មានចិត្តរឹងរូស ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីពោលថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថា សមណីដូចម្ដេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្ដីខ្មាស មានសេចក្ដីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះ ។

[៦៣] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីដែលពោលយ៉ាងនេះ ជាប្រក្រតីនោះឯង ។ ពាក្យថា ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ឯណាឮ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះត្រូវពោលហាមភិក្ខុនីនោះថា នែលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនឹងហៅថាសមណីដូចម្ដេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានសេចក្ដីខ្មាស មានសេចក្ដីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ដូច្នេះឡើយ នែលោកម្ចាស់ លោកចូរត្រេកអរចុះ (ព្រោះ) ធម៌គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ លោកចូរប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ដើម្បីធ្វើទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ ។

៧៣

សត្តមសង្ឃាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិភង្គេ សមនុភាសនា

ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈំបិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វា មាយ្យេ កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ អភិរមយ្យេ ស្វាក្ខាតោ ធម្មោ ចរ ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

សង្ឃាទិសេសទី ៧ សិក្ខាបទវិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឮហើយមិននិយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយទាញភិក្ខុនីនោះ មកកាន់ទីកណ្ដាលសង្ឃហើយនិយាយហាមថា នែលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្ដេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានសេចក្ដីខ្មាសមានសេចក្ដីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះ ។ នែលោកម្ចាស់ លោកចូរត្រេកអរចុះ (ព្រោះ) ធម៌ គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ ចូរលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយហាមអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយហាមអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៦៤] សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិក្ខាមិ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិក្ខាមិ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិន្នុមា វ សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យធីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ លជ្ជិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ

[៦៤] ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធីយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្ទៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះខឹងអាក់អន់ចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ បើសមនុភាសនកម្មមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាការសិក្សា

សង្ឃិកោ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្ប-ដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃេហិ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខ-មតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ សមនុភដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៦៤] ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ច-យា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តិយា ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ភន្តិ ។

ក៏មានខ្វះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដូច្នេះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ (ឥឡូវនេះ) សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវពោលឡើង ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះហើយ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះ គួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[៦៥] ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះចប់កម្មវាចាស្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កាលបើភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ហើយ អាបត្តិទុក្កដ ដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិក្តី អាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើកក្តី រមែងរម្ងាប់ទៅឯង ។

[៦៦] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ អាបជ្ជតិ ន សហ វត្ថុជ្ឈាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

[៦៧] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៦៨] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិនិស្សជ្ជន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[៦៦] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី (គឺភិក្ខុនីនេះឯង) ដែលតថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវសង្ឃាទិសេសមុន ៗ ។ ពាក្យថា ជាយាវតតិយកៈ គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិដោយ (សង្ឃ) សូត្រសមនុភាសនវិធីអស់វារៈជាគម្រប់បីដង មិនមែនត្រូវព្រមគ្នាដោយការប្រព្រឹត្តល្មើសវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ បណ្តេញចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយខាងដើមរួចហើយ ។

[៦៧] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៦៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីដែលសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីលះបង់ឯង ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អដ្ឋមសង្ឃាទិសេសំ

[៦៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ឆា កតា[១] កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ទោសគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ មោហគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌកាលី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ឆា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វក្ខតិ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ឆា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សច្ចំ

១ ឱ. ម. បច្ចាកតា ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។

សង្ឃាទិសេស ទី ៨

[៦៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍អ្វីនីមួយ ហើយខឹងតូចចិត្ត ពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្អប់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីល្ងង់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ចណ្ឌកាលីជាម្ចាស់ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ ព្រោះអធិករណ៍នីមួយហើយ មិនគួរនឹងខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះសោះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងតូចចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា

ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី តស្មិញ្ញេវ អធិករណេ បច្ចាកតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វក្ខតិ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិ-យោតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-សន្តុ យា បន ភិក្ខុនី តស្មិញ្ញេវ អធិករណេ បច្ចាកតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេយ្យ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិ-យោតិ ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យេ តស្មិញ្ញេវ អធិករណេ បច្ចាកតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ អយ្យា ខោ ឆន្ទាបិ គច្ឆេយ្យ ទោសាបិ គច្ឆេយ្យ មោហាបិ គច្ឆេយ្យ ភយាបិ គច្ឆេយ្យាតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី

បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយហើយ មិនគួរបើនឹងខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ដែលភិក្ខុនីសង្ឃធ្វើឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ លោកដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត កុំនិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះថា លោកម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ លុះដោយសេចក្តីស្អប់ខ្លះ លុះដោយសេចក្តីល្ងង់ខ្លះ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះកាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពោលយ៉ាងនេះ នៅប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល

អដ្ឋមសង្ឃាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិភង្គេ សមនុភាសនា

ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៧០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ កិស្មិញ្ចិ ទេវ អធិករណេតិ អធិករណំ នាម ចត្តារិ អធិករណានិ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណំ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ ។ បច្ឆា កតា នាម បរាជិកា វុច្ចតិ ។ កុបិតា អនត្តមនាតិ អនភិរទ្ធា អាហតចិត្តា ខិលជាតា ។ ឯវំ វទេយ្យាតិ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។

[៧១] សា ភិក្ខុនីតិ យា សា ឯវំវាទិនី ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា បស្សន្តិ យា សុណន្តិ តាហិ វត្តព្វា មាយ្យេ កិស្មិញ្ចិ ទេវ អធិករណេ

ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធីដរាបដល់គម្រប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់កម្មនោះចេញ ។ ភិក្ខុនីនោះ កាលបើត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធីដរាបដល់គម្រប់បីដង លះបង់កម្មនោះបាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាយាវតតិយកៈ គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

[៧០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ដែលហៅថា អធិករណ៍ បានដល់អធិករណ៍ទាំងឡាយបួន គឺវិវាទាធិករណ៍ ១ អនុវាទាធិករណ៍ ១ អាបត្តាធិករណ៍ ១ កិច្ចាធិករណ៍ ១ ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនីសង្ឃធ្វើឲ្យចាញ់ គឺសំដៅយកភិក្ខុនីដែលភិក្ខុនីសង្ឃផ្ចាញ់ផ្ចាលហើយ ។ ពាក្យថា ខឹងអាក់អន់ចិត្ត គឺភិក្ខុនីមិនត្រេកអរ មានចិត្តគឺទោសខ្លាំងខ្ទប់ហើយ មានចិត្តរឹងត្អឹង ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺពោលថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។

[៧១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីជាអ្នកពោលយ៉ាងនេះ ជាប្រក្រតីនោះឯង ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ឯណាឮ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនី

បច្ឆា កាតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ អយ្យា ខោ ឆន្ទាបិ គច្ឆេយ្យ ។ បេ ។ ភយាបិ គច្ឆេយ្យាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈំបិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វា មាយ្យេ កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ឆា កាតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ អយ្យា ខោ ឆន្ទាបិ គច្ឆេយ្យ ។ បេ ។ ភយាបិ គច្ឆេយ្យាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ទាំងឡាយនោះនិយាយហាមប្រាមថា នៃលោកម្ចាស់ កាលបើភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាលចាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត កុំពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះថា លោកម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ ។ បេ ។ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឮហើយមិននិយាយ ភិក្ខុនីទាំងនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវចាប់ទាញភិក្ខុនីនោះ មកកាន់ទីកណ្តាលសង្ឃ ហើយនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់ បើភិក្ខុនីសង្ឃផ្ចាញ់ផ្ចាល ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ លោកខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយ កុំពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះថា លោកម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ ។ បេ ។ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

៨១

អដ្ឋមសង្ឃាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិភង្គេ សមនុភាសនា

[៧២] សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វា ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិព-លាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិក-រណេ បច្ចា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ឆន្ទ-គាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិ-យោតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិ-និស្សគ្គាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នា-មាយ ភិក្ខុនិយា សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស

សង្ឃាទិសេសទី ៨ សិក្ខាបទវិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

[៧២] ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពល ត្រូវផ្ទៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះ ភិក្ខុនីសង្ឃបានផ្ចាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះ ឈ្មោះនេះ ភិក្ខុនីសង្ឃបានផ្ចាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយ ពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ

បដិនិស្សជ្ជាយ សា តុណ្ហាស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ សមនុភដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សជ្ជាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៧៣] ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តិយា ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ភន្តិ ។

[៧៤] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ

គាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះហើយ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះគាប់ចិត្តដល់សង្ឃ ហេតុនោះសង្ឃទើបស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[៧៣] ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះសូត្រចប់កម្មវាចាស្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កាលបើភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស អាបត្តិទុក្កដដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិ (ក្តី) អាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក (ក្តី) រមែងរម្ងាប់ទៅ (ឯង) ។

[៧៤] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺភិក្ខុនីនេះឯងដែលតថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីមុន ៗ ដែលត្រូវអាបត្តិនោះដែរ ។ ពាក្យថា ជាយាវតតិយកៈ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវសង្ឃាទិសេសក្នុងខណៈដែលសូត្រសមនុភាសនវិធី

អាបជ្ជតិ ន សហ វត្ថុជ្ឈាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

[៧៥] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិ-សេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៧៦] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិនិស្សជ្ជន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៨ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

កំណាត់បីដងមិនត្រូវព្រមគ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្ទង់វត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យភិក្ខុនីនោះ ចៀសចេញពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានសេចក្តីដូចគ្នា នឹងបឋមសង្ឃាទិសេសខាងដើម ។

[៧៥] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃា-ទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៧៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនី (ដែលសង្ឃ) មិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីដែលលះបង់ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នវមសង្ឃាទិសេសំ

[៧៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អន្តេវាសិនិយោ[១] ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា[២] ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហរិស្សន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា

---

១ ឱ. អន្តេវាសិភិក្ខុនិយោ ។ ម. អន្តេវាសិកា ភិក្ខុនិយោ ។ ២ វជ្ជបដិច្ឆាទិកាតិ យុត្តតរំ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៩

[៧៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនី ជាអន្តេវាសិនី[១] របស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថមាន មារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោស របស់ភិក្ខុនីផងគ្នាសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា

---

១ ភិក្ខុនីជាសិស្ស ។

នវមសង្ឃាទិសេសេ បញ្ញត្តិ

កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហ-
រិស្សន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុ-
នីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា
នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯ-
វញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ
ភិក្ខុនិយោ បនេវ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាប-
សទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា
អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា ។ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុ-
នីហិ ឯវមស្សុ វចនីយា ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហ-
រន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនី-
សង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា
វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។
ឯវញ្ច តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ
បគ្គណ្ហេយ្យុំ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ ស-
មនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ

សង្ឃាទិសេសទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្ត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ចំណែកភិក្ខុនីទាំងឡាយ នៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃតែងសរសើរសេចក្តីស្ងាត់ (ចាកពួក) របស់បងប្អូនស្រ្តីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះហើយក៏នៅតែប្រកាន់ យ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ជាគម្រប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវវត្ថុនោះ ។ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកាលភិក្ខុនី

សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យុំ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យុំ ឥមាបិ ភិក្ខុនិយោ យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៧៨] ភិក្ខុនិយោ បនេវាតិ ឧបសម្បន្នាយោ វុច្ចតិ ។ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ អននុលោមិកេន កាយិកវាចសិកេន(១) សំសដ្ឋា វិហរន្តិ ។ បាបាចារាតិ បាបកេន អាចារេន សមន្នាគតា ។ បាបសទ្ទាតិ បាបកេន កិត្តិសទ្ទេន អព្ភុគ្គតា ។ បាបសិលោកាតិ បាបកេន មិច្ឆាជីវេន ជីវិតំ កប្បេន្តិ ។ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកាតិ អញ្ញមញ្ញិស្សា កម្មេ ករិយមានេ បដិក្កោសន្តិ ។ អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកាតិ អញ្ញមញ្ញំ វជ្ជំ បដិច្ឆាទេន្តិ ។

[៧៩] តា ភិក្ខុនិយោតិ យា តា សំសដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ។ ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា បស្សន្តិ យា សុណន្តិ តាហិ វត្តព្វា ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិ-

១ កាយិកវាចសិកេន សំសគ្គេនាតិ ភវិតព្វំ ។

ទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីជាគម្រប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះក្តី ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះយាវតតិយកៈ គួរបណ្តេញចេញ ។

[៧៨] ត្រង់ពាក្យថា ចំណែកភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺសំដៅយកស្ត្រីដែលបានឧបសម្បទាហើយ ។ ពាក្យថា នៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ គឺនៅច្រឡំដោយកាយកម្ម វចីកម្ម (របស់គ្រហស្ថ) ដែលមិនសមគួរ (ដល់បព្វជិត) ។ ពាក្យថា មានមារយាទអាក្រក់ គឺប្រកបដោយមារយាទអាក្រក់ ។ ពាក្យថា មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ គឺល្បីឮដោយកិត្តិសព្ទអាក្រក់ ។ ពាក្យថា មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ គឺសម្រេចជីវិតដោយមិច្ឆាជីវៈដ៏អាក្រក់ ។ ពាក្យថា បៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ គឺពាំងពាកម្មដែលភិក្ខុនីផងគ្នាធ្វើ ។ ពាក្យថា បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា គឺបិទបាំងទោសគ្នីគ្នា ។

[៧៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គឺភិក្ខុនីដែលច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) នោះឯង ។ ពាក្យថា ដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា បានឃើញបានឮ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះគួរនិយាយហាមប្រាមថា បងប្អូនស្ត្រីទាំងឡាយនៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការ

៨៧

នវមសង្ឃាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

លោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកាញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជន្តិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិ-និស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តា ភិក្ខុនិយោ សង្ឃមជ្ឈំបិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វា ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ ចាចាចារា ចាបសទ្ទា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកាញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជន្តិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

សង្ឃាទិសេសទី ៩ សិក្ខាបទវិភង្គ

ចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃតែងពោលសរសើរសេចក្ដីស្ងាត់ (ចាកពួក) របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រ្តីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ គួរនិយាយនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ឮហើយមិននិយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចាប់ទាញភិក្ខុនីទាំង-ឡាយនោះមកកាន់ទីកណ្ដាលសង្ឃ ហើយពោលថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយនៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំង-ឡាយស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃតែងសរសើរសេចក្ដីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រ្តីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ គួរនិយាយនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៨០] តា ភិក្ខុនិយោ សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វា ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមា ច ឥត្ថន្នាមា ច ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ ចាចាចារា ចាបសទ្ទា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា ។ តា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមញ្ច ឥត្ថន្នាមញ្ច ភិក្ខុនិយោ សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមា ច ឥត្ថន្នាមា ច ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ ចាចាចារា ចាបសទ្ទា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា ។ តា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមញ្ច ឥត្ថន្នាមញ្ច ភិក្ខុនិយោ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ ច ឥត្ថន្នាមាយ ច ភិក្ខុនីនំ សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ

[៨០] គប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីទាំង-ឡាយនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុ-ភាសនវិធីយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពល ត្រូវប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ៗ នៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោស របស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះឡើយ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ៗ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះ ជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឈ្មោះនេះផង ៗ នៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនី សង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ មិន លះបង់វត្ថុនោះឡើយ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឈ្មោះនេះផង ៗ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាស-នវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ៗ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ

សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ សមនុភដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមា ច ឥត្ថន្នាមា ច ភិក្ខុនិយោ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៨១] ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តិយា ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ភន្តិ ។ ទ្វេ តិស្សោ ឯកតោ សមនុភាសិតព្វា តទុត្តរិ ន សមនុភាសិតព្វា ។

[៨២] ឥមាបិ ភិក្ខុនិយោតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចន្តិ ។ យាវតតិយកាន្តិ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ

គាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ៗ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះហើយ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះគាប់ចិត្តដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុករឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[៨១] ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរដង ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាស្រេច ។ កាលបើភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ឯអាបត្តិទុក្កដដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិ (ក្តី) អាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរដង (ក្តី) ក៏រម្ងាប់ទៅឯង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ គប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីពីរបីរូបជាមួយគ្នាបាន មិនត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធី ឲ្យលើសអំពីពីរបីរូបនោះឡើយ ។

[៨២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះក្តី គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលតថាគតពោលប្រៀបធៀបនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយមុន ៗ ។ ពាក្យថា ឈ្មោះយាវតតិយកៈ សេចក្តីថាភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិ (សង្ឃាទិសេស)

អាបជ្ជន្តិ ន សហ វត្ថុជ្ឈាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

[៨៣] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេ-សស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៨៤] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តីនំ បដិនិស្សជ្ជន្តីនំ ឧម្មត្តិកានំ ខិត្តចិត្តានំ វេទនដ្ដានំ អាទិកម្មិកានន្តិ ។

ដោយសូត្រសមនុភាសនវិធី ដរាបដល់គម្រប់បីដង មិនមែនត្រូវព្រមគ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយគួរនាំភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសនោះចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសង្ឃាទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

[៨៣] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៨៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលភិក្ខុនីសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលះបង់ចេញ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុនីដែលវេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ទសមសង្ឃាទិសេសំ

[៨៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សម-នុភដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វទេតិ សំសដ្ឋាវ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆា-ទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយ បរិភវេន អក្ខន្តិយា វេភស្សា[១] ទុព្វល្យា ឯវមាហ ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ ចាចាចារា ចាបសទ្ទា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេ-សិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ចថយ្យេ

១ ឱ. ម. វេភស្សិយា ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។

សង្ឃាទិសេសទី ១០

[៨៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពោលពាក្យយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីហើយថា នៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានមារយាទយ៉ាងនេះ មានកិត្តិសព្ទយ៉ាងនេះ ចិញ្ចឹមជីវិតយ៉ាងនេះ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ សង្ឃមិនបានពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្ដីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយគ្មានអំណត់ (ក្រោធ) ដោយសំដីបង្រ្គប ដោយលោកទាំងឡាយមានកម្លាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំងឡាយស្វាត់ (ចាកពួក)

វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សង្ឃេន សមនុភដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វក្ខតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ ។ បេ ។ វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុភដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វទេតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ ។ បេ ។ វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុភដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ

សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីហើយថា នៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ នៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចូរលោកទាំងឡាយស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធី ហើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងពោលយ៉ាងនេះ នឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុ-

៩៣

ទសមសង្ឃាទិសេសេ បញ្ញត្តិ

វក្ខតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ ។ បេ ។ វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯវំ វទេយ្យ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយ បរិភវេន អក្ខន្តិ-យា វេភស្សា ទុព្វល្យា ឯវមាហ ភគិនិយោ ខោ សំ-សដ្ឋា វិហរន្តិ ឯវាចារា ឯវសទ្ទា ឯវសិលោកា

ភាសនវិធីហើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅប្រឡូកប្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយ កុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនី ជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ដូច្នេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរនៅប្រឡូកប្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយរូបដទៃដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះ តែនឹងលោកទាំង-ឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយគ្មានអំណត់ ដោយសំដីបង្រ្គប ដោយលោកទាំងឡាយមានកម្លាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅប្រឡូកប្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់

ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆា-
ទិកា វិវិច្ចថយ្យោ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។
សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា មាយ្យេ ឯវំ
អវច សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា
វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា
ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា
អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ
អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយ បរិភវេន អក្ខន្តិយា
វេភស្សា ទុព្វល្យា ឯវមាហ ភគិនិយោ ខោ សំ-
សដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា
ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិ-
កា វិវិច្ចថយ្យោ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។

ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះ គប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ចូរលោកកុំនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំង-ឡាយ ចូរនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយគ្មានអំណត់ ដោយសំដីបង្រ្គប ដោយលោកទាំងឡាយមានកម្លាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។

ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនី យាវតតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៨៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឯវំ វទេយ្យាតិ សំសដ្ឋាវ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយាតិ អវញ្ញាយ ។ បរិភវេនាតិ បរិភព្យតា ។ អក្ខន្តិយាតិ កោបេន ។ វេភស្សាតិ វិភស្សីកតា ។

ភិក្ខុនីនោះកាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ ក៏នៅតែប្រកាន់ដដែល ភិក្ខុនីនោះគប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីដើម្បីឲ្យលះបង់នូវវត្ថុនោះដរាបដល់គម្រប់បីដង ។ បើភិក្ខុនីនោះ កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីដរាបដល់គម្រប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក្តី (ក៏) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះយាវតតិយកៈ គួរបណ្តេញចេញ ។

[៨៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺពោលថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅផ្សេង ៗ គ្នាឡើយ (ព្រោះ) ភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូម្បីរូបដទៃ ដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ (តែ) សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះ តែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ គឺដោយសេចក្តីមាក់ងាយ ។ ពាក្យថា ដោយសេចក្តីពេបជ្រាយ គឺដោយសេចក្តីស្អប់ខ្ពើម ។ ពាក្យថា ដោយគ្មានអំណត់ គឺដោយសេចក្តីខឹង ។ ពាក្យថា ដោយសំដីបង្រ្គប គឺដោយធ្វើសំដីឲ្យវិសេសជាង ។

ទុព្វល្យាតិ អបក្ខាតា ។ ឯវមាហ ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ ចាចាចារា ចាបសទ្ទា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណោតីតិ ។ សា ភិក្ខុនីតិ យា សា ឯវំវាទិនី ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា បស្សន្តិ យា សុណន្តិ តាហិ វត្តព្វា មាយ្យេ ឯវំ អវច សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ ។ បេ ។ វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណោតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ពាក្យថា ដោយលោកទាំងឡាយមានកម្លាំងជយ គឺដោយលោកទាំង-ឡាយគ្មានបក្ខពួក ។ ចុល្ទនន្ទាភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីឯណាដែលពោលជាប្រក្រតីយ៉ាងនេះនោះឯង ។ ពាក្យថា ដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ឯណា ឮ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គប្បីនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ចូរលោកកុំនិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ចុះកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពោលអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង គប្បីពោលអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

៩៧

សុត្វា ន វជេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈំបិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វា មាយ្យេ ឯវំ អវច សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ ។ បេ ។ វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៨៧] សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វា ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុ-ភដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វទេតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឮហើយមិននិយាយត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះគួរភិក្ខុនីទាំងឡាយនាំយកមកកាន់ទីកណ្ដាលសង្ឃ ហើយពោលថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកចូរកុំពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្ដីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនី ជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយ និយាយអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់ចេញ ការលះបង់នេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៨៧] ភិក្ខុនីនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីនោះគួរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធីយ៉ាងនេះគឺ ភិក្ខុនីដែលឈ្លាសប្រតិពលគប្បីផ្ទៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះ ពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីហើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថ ចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិត

ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយ បរិភវេន អក្ខន្តិយា វេភស្សា ទុព្វល្យា ឯវមាហ ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ ។ បេ ។ វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុភដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វទេតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ[១] តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ទា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា តា សង្ឃោ

១ អយ្យាតិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ តែសង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយ ដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយសេចក្តីពេបជ្រាយ ដោយគ្មានអំណត់ ដោយសំដីបង្រ្គប ដោយលោកទាំងឡាយមានកម្លាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ហ្នឹងឯងនៅប្រឡូកប្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះ មិនលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះពោលយ៉ាងនេះ នឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីហើយ ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរនៅប្រឡូកប្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ)ចុះ លោកទាំងឡាយ កុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ តែសង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនី

៩៩

ទសមសង្ឃាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិភង្គេ សមនុភាសនា

ន កិញ្ចិ អាហ តុម្ហេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយ បរិភវេន អក្ខន្តិយា វេភស្សា ទុព្វល្យា ឯវមាហ ភគិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ បាបាចារា បាបសទ្ទា បាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញិស្សា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ចថយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនីនំ សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ សមនុភដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

ទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះ តែនឹងលោកទាំងឡាយ ដោយសេចក្ដីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយមិនអត់ឱនគ្នា ដោយសំដីបង្រ្គប ដោយលោកទាំងឡាយមានកម្លាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯងនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោស របស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្ដីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះចេញទេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្ដីនេះអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្ដីនេះអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញហើយ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះសមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[៨៨] ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តិយា ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ភន្តិ ។

[៨៩] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ អាបជ្ជតិ ន សហ វត្ថុជ្ឈាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ សង្ឃោ វ តស្សា អាបត្តិយា មានត្តំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សតិ អព្ភេតិ ន សម្ពហុលា ន ឯកា ភិក្ខុនី តេន វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ តស្សេវ[១] អាបត្តិនិកាយស្ស នាមកម្មំ អធិវចនំ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

---

១ តស្សេវាតិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

[៨៨] ភិក្ខុនីនោះត្រូវទុក្កដដោយសូត្រញត្តិ ត្រូវថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ដោយសូត្រកម្មវាចាពីរលើក ចប់កម្មវាចា ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កាលភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស អាបត្តិទុក្កដ ត្រូវដោយសូត្រញត្តិ និងអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ដែលត្រូវដោយសូត្រកម្មវាចាពីរលើក តែងរម្ងាប់ទៅឯង ។

[៨៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តីគឺភិក្ខុនីនេះឯង ដែលតថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនូវភិក្ខុនីទាំងឡាយមុន ៗ ។ ពាក្យថា ឈ្មោះយាវតតិយកៈ គឺភិក្ខុនីត្រូវ (សង្ឃាទិសេស) ដោយការសូត្រសមនុភាសនៈដរាបអស់វារៈគម្រប់បីដង មិនមែនត្រូវមួយអន្ទើដោយសេចក្តីប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយគួរនាំភិក្ខុនីនោះចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស គឺទាល់តែសង្ឃឲ្យមានត្ត ដើម្បីអាបត្តិនោះ ទាញត្រឡប់អន្តរាបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិបាន រួចឲ្យអព្ភានកម្ម ភិក្ខុនីច្រើនរូបឲ្យមិនបាន ភិក្ខុនីមួយរូបក៏ឲ្យមិនបាន ហេតុនោះបានជាអាបត្តិនិកាយនោះ តថាគតឲ្យឈ្មោះថា សង្ឃាទិសេស ។ ពាក្យថា អាបត្តិសង្ឃាទិសេសជានាមកម្ម គឺថា ជាឈ្មោះនៃអាបត្តិនិកាយនោះឯង ព្រោះហេតុនោះ អាបត្តិនិកាយនោះ តថាគតហៅថា សង្ឃាទិសេស ។

ទសមសង្ឃាទិសេសេ អនាបត្តិវារោ

[៩០] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា ធម្មកម្មសញ្ញា ឧប្បជិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា ឧប្បជិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា ឧប្បជិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៩១] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិនិស្សជ្ជន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[៩២] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សត្តរស សង្ឃាទិសេសា ធម្មា នវ បឋមាបត្តិកា អដ្ឋ យាវតតិយកា យេសំ ភិក្ខុនី អញ្ញតរំ វា អញ្ញតរំ វា អាបជ្ជតិ តាយ ភិក្ខុនិយា ឧភតោសង្ឃេ បក្ខមានត្តំ ចរិតព្វំ

សង្ឃាទិសេសទី ១០ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[៩០] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៩១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ (សង្ឃ) មិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីបានលះបង់ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១[១] ។

[៩២] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាំង ១៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិ ៩ ឈ្មោះបឋមាបត្តិកា អាបត្តិ ៨ ឈ្មោះយាវតតិយកា បណ្តាអាបត្តិទាំង ១៧ នេះ ភិក្ខុនីអង្គណាត្រូវអាបត្តិណា ៗ ភិក្ខុនីអង្គនោះ ត្រូវប្រព្រឹត្តបក្ខមានត្តក្នុងឧភតោសង្ឃ ភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្ត

---

១ ប្រាំពីរសិក្ខាបទទៀតដែលមិនបានសំដែងនោះ លោកថា ព្រោះដូចគ្នា នឹងសិក្ខាបទក្នុងភិក្ខុបាដិមោក្ខហើយ ។

១០២

ចិណ្ណមានត្តាយ ភិក្ខុនិយា[១] យត្ថ សិយា វីសតិគណោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ តត្ថ សា ភិក្ខុនី អព្ភេតព្វា ឯកាយបិ ចេ ឩនោ វីសតិគណោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ តំ ភិក្ខុនឹ អព្ភេយ្យ សា ច ភិក្ខុនី អនព្ភិតា តា ច ភិក្ខុនិយោ គារយ្ហា ។ អយំ តត្ថ សាមីចិ ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថយ្យា-យោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

សត្តរសកណ្ឌំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ឥមេ បាឋា ឱរោបិយបោត្ថកេ ចិណ្ណមានត្តា ភិក្ខុនីតិ សោធិតា ។ តំ សុសោធិតំ ចិណ្ណមានត្តោ ភិក្ខូតិ បាលិយា សមិតត្តា ។

មានត្តហើយ បើភិក្ខុនីសង្ឃពួក ២០ រូបមានក្នុងទីណា ភិក្ខុនីសង្ឃត្រូវឲ្យអព្ភានកម្មចំពោះភិក្ខុនីនោះ ក្នុងទីនោះ បើភិក្ខុនីសង្ឃពួក ២០ រូប ខ្វះសូម្បីតែភិក្ខុនី ១ រូប ឲ្យអព្ភានកម្មចំពោះភិក្ខុនីនោះ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ភិក្ខុនីសង្ឃមិនឲ្យអព្ភានកម្មផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះឈ្មោះថា ត្រូវព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀលផង ។ នេះជាសាមីចិកម្មក្នុងរឿងនោះ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ ក្នុងអាបត្តិទាំងនេះ ហេតុនោះ ទើបលោកម្ចាស់ទាំងឡាយស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

សង្ឃាទិសេសកណ្ឌ ១៧ សិក្ខាបទ ចប់ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនាយ្យាយោ តឹស និស្សគ្គិយា
បាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

បត្តវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៩៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ពហុបត្តេ សន្និចយំ ករោន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ពហុបត្តេ សន្និចយំ ករិស្សន្តិ បត្តវណិជ្ជំ វា ភិក្ខុនិយោ ករិស្សន្តិ អាមត្តិកាបណំ វា បសារេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និចយំ ករិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា

និស្សគ្គិយកណ្ឌ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះនិស្សគ្គិយ-

បាចិត្តិយៈមានចំនួន ៣០ នេះឯង តែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[៩៣] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង-ឡាយមានពួក ៦ ធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំបាត្រជាច្រើន ។ មនុស្សទាំងឡាយ ដើរទៅកាន់ចារិកវិហារ បានឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ បង្អាប់ថា ហេតុអ្វីក៏ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំបាត្រទុកច្រើនម៉្លេះ ឬភិក្ខុនីទាំងឡាយនឹងធ្វើជំនួញបាត្រ ឬនឹងដាក់រានផ្សារលក់ភាជនៈដី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំង-ឡាយមានពួក ៦ មិនសមបើនឹងធ្វើសេចក្តីសន្សំបាត្រទុកសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦*

ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និចយំ ករោន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និចយំ ករិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្ប-សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យ យា បន ភិក្ខុនី បត្តសន្និចយំ ករេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៩៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បត្តោ នាម ទ្វេ បត្តា អយោបត្តោ មត្តិកាបត្តោ ។ តយោ បត្តស្ស វណ្ណា ឧក្កដ្ឋោ បត្តោ មជ្ឈិមោ បត្តោ ឱមកោ បត្តោ ។ ឧក្កដ្ឋោ នាម បត្តោ អឌ្ឍាឡ្ហកោទនំ គណ្ហាតិ ចតុព្ភាគំ ខាទនីយំ[១] តទុបិយំ ព្យញ្ជនំ ។ មជ្ឈិមោ នាម បត្តោ នាឡិកោទនំ គណ្ហាតិ ចតុព្ភាគំ ខាទនីយំ តទុបិយំ ព្យញ្ជនំ ។ ឱមកោ នាម បត្តោ បត្ថោទនំ គណ្ហាតិ ចតុព្ភាគំ ខាទនីយំ តទុបិយំ ព្យញ្ជនំ ។ តតោ ឧក្កដ្ឋោ អបត្តោ

---

១ ឱ. ម. ខាទនំ វា ។

ធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំបាត្រទុក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនគួរបើនឹងធ្វើសេចក្តីសន្សំបាត្រទុកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះ ថា ភិក្ខុនីណាមួយធ្វើសេចក្តីសន្សំបាត្រ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[៩៤] ត្រង់ពាក្យថាភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទ ទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ បាត្រ ២ យ៉ាង គឺបាត្រដែក ១ បាត្រដី ១ ឈ្មោះថា បាត្រ ។ ប្រមាណរបស់បាត្រមាន ៣ យ៉ាង គឺបាត្រខ្នាតធំ ១ បាត្រខ្នាតកណ្តាល ១ បាត្រខ្នាតតូច ១ ។ ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតធំ គឺ បាត្រចំណុះបាយនៃអង្ករកន្លះអាឡ្ហក និងបង្អែមភាគទី ៤ និងម្ហូប សមគួរនឹងបាយនោះ ។ ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតកណ្តាលគឺបាត្រចំណុះ បាយនៃអង្ករ ១ នាឡិនិងបង្អែមភាគទី ៤ និងម្ហូបសមគួរដល់បាយនោះ ។ ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតតូច គឺ បាត្រចំណុះបាយនៃអង្ករ ១ បត្ថនិងបង្អែម ភាគទី ៤ និងម្ហូបសមគួរដល់បាយនោះ ។ បាត្រដែលមានខ្នាតធំឬតូច

ឱមកោ អបត្តោ ។ សន្និចយំ ការេយ្យាតិ អនធិដ្ឋិតោ អវិកប្បិតោ ។ និស្សគ្គិយោ ហោតិ[១] សហ អរុណុគ្គ-មនា និស្សគ្គិយោ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វោ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វោ ។

[៩៤] តាយ ភិក្ខុនិយា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខុនីនំ ចាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អយំ មេ អយ្យេ បត្តោ រត្តាតិក្កន្តោ និស្សគ្គិយោ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេ-តព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ អាបត្តិ បដិគ្គ-ហេតព្វា ។ និស្សដ្ឋបត្តោ ទាតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ បត្តោ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា និស្សគ្គិ-យោ សង្ឃស្ស និស្សដ្ឋោ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥមំ បត្តំ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា ទទេយ្យាតិ ។

---

១ ឥតោ បរំ សព្វត្ថ ឥតិសទ្ទោ ទិស្សតិ សោ អតិរេកោតិ វេទិតព្វោ ឦទិសានំ បាឋានំ មាតិកាយំ អនាគតត្តា ។

ជាងកំណត់ដែលពោលហើយនោះ មិនហៅថា បាត្រ ។ ពាក្យថា ធ្វើសេចក្តីសន្សំ (បាត្រ) គឺបានដល់បាត្រ (ឯទៀត ៗ) ដែលភិក្ខុនីមិនបានអធិដ្ឋាន មិនបានវិកប្ប ។ បាត្រនោះ ជានិស្សគ្គិយ គឺជានិស្សគ្គិយព្រមគ្នានឹងអរុណរះឡើង បាត្រនោះភិក្ខុនីត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បាត្រនោះភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។

[៩៥] ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាងហើយថ្វាយបង្គំជើងភិក្ខុនីចាស់ ៗ អង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើងហើយពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រីហើយ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបាត្រនេះដល់សង្ឃ ។ លុះភិក្ខុនីនោះលះរួចហើយត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពល គប្បីទទួលអា-បត្តិ ។ ភិក្ខុនីសង្ឃត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីលះហើយនោះវិញ ដោយពាក្យថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បាត្រនេះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ បានលះដល់សង្ឃហើយ ។ បើការលះបង់នេះសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវឲ្យបាត្រនេះដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះវិញ ។

[៩៦] តាយ ភិក្ខុនិយា សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្សុ វចនីយា អយំ មេ អយ្យាយោ បត្តោ រត្តាតិក្កន្តោ និស្សគ្គិយោ ឥមាហំ អយ្យានំ និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ អាបត្តិ បដិគ្គហេ-តព្វា ។ និស្សដ្ឋបត្តោ ទាតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យា-យោ អយំ បត្តោ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា និស្សគ្គិយោ អយ្យានំ និស្សដ្ឋោ ។ យទិ អយ្យានំ បត្តកល្លំ អយ្យាយោ ឥមំ បត្តំ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា ទទេយ្យុន្តិ ។

[៩៧] តាយ ភិក្ខុនិយា ឯកំ ភិក្ខុនឹ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយា អយំ មេ អយ្យេ បត្តោ រត្តាតិក្កន្តោ និស្សគ្គិយោ ឥមាហំ អយ្យាយ

[៩៦] ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូប (២-៣ រូប) ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាងហើយថ្វាយបង្គំជើងភិក្ខុនីចាស់ ៗ រួច អង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រីហើយ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបាត្រនេះដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ។ លុះភិក្ខុនីនោះ លះបាត្រហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពល គប្បីទទួលអាបត្តិ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីនោះលះហើយ ដោយពាក្យថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយស្តាប់ខ្ញុំ បាត្រនេះរបស់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ជានិស្សគ្គិយ បានលះដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយហើយ ។ បើការលះបង់នេះសមគួរដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយហើយ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ត្រូវឲ្យបាត្រនេះដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះវិញ ។

[៩៧] ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុនី ១ រូប ធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង រួចពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រីហើយ ជានិស្សគ្គិយ

១០៧

និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ តាយ ភិក្ខុនិយា អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វា ។ និស្សដ្ឋបត្តោ ទាតព្វោ ឥមំ បត្តំ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[៩៨] រត្តាតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ រត្តាតិក្កន្តេ វេមតិកា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ រត្តាតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនធិដ្ឋិតេ អធិដ្ឋិតសញ្ញា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិកប្បិតេ វិកប្បិតសញ្ញា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនដ្ឋេ នដ្ឋសញ្ញា... អវិនដ្ឋេ វិនដ្ឋសញ្ញា... អភិន្នេ ភិន្នសញ្ញា... អវិលុត្តេ វិលុត្តសញ្ញា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

ខ្ញុំសូមលះបាត្រនេះដល់លោកម្ចាស់ ។ លុះភិក្ខុនីនោះ លះរួចហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនី ១ រូបនោះ គប្បីទទួលអាបត្តិ ។ ភិក្ខុនី ១ រូប ត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីនោះលះហើយដោយពាក្យថា ខ្ញុំឲ្យបាត្រនេះ ដល់លោកម្ចាស់វិញ ។

[៩៨] បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្លងហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់កន្លងទេ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ បាត្រមិនបានអធិដ្ឋានទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អធិដ្ឋានហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ បាត្រមិនបានវិកប្បទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា វិកប្បហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ បាត្រមិនបានលះទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា លះហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ បាត្រមិនបានខូចទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បាត្រខូចហើយ បាត្រមិនបានវិនាសទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា វិនាសហើយ... បាត្រមិនបានបែកទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បែកហើយ... បាត្រចោរមិនបានដណ្តើមយកទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចោរដណ្តើមយកហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[៩៩] និស្សគ្គិយំ បត្តំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ រត្តានតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ រត្តានតិក្កន្តេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ រត្តានតិក្កន្តេ នអតិក្កន្តសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១០០] អនាបត្តិ អន្តោអរុណំ អធិដ្ឋេតិ វិកប្បេតិ វិស្សជ្ជេតិ នស្សតិ វិនស្សតិ ភិជ្ជតិ អច្ឆិន្ទិត្វា គណ្ហន្តិ វិស្សាសំ គណ្ហន្តិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[១០១] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ និស្សដ្ឋបត្តំ ន ទេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយា និស្សដ្ឋបត្តោ ន ទាតព្វោ យា ន ទទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៩៩] ភិក្ខុនីមិនលះបាត្រដែលជានិស្សគ្គិយហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បាត្រមិនបានកន្ទងរាត្រីទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កន្ទងហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បាត្រមិនបានកន្ទងរាត្រីទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បាត្រមិនបានកន្ទងរាត្រីទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនកន្ទងរាត្រីមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១០០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១០ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីអធិដ្ឋានក្នុងអរុណ ១ វិកប្បទុកក្នុងអរុណ ១ លះបង់ (បាត្រនោះ) ខាងក្នុងអរុណ ១ បាត្រខូចខាងក្នុងអរុណ ១ វិនាសខាងក្នុងអរុណ ១ បែកខាងក្នុងអរុណ ១ ពួកចោរដណ្តើមយកខាងក្នុងអរុណ ១ គេកាន់យកដោយវិស្សាសៈខាងក្នុងអរុណ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

[១០១] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីដទៃលះបង់នោះវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនត្រូវមិនឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីដទៃលះបង់ហើយនោះទេ ភិក្ខុនីឯណាមិនឲ្យ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

បត្តវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១០៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ គាមកាវាសេ វស្សំ វុត្ថា សាវត្ថឹ អគមំសុ វត្តសម្បន្នា ឥរិយាបថសម្បន្នា ទុច្ចោលា លូខចីវរា ។ ឧបាសកា តា ភិក្ខុនិយោ បស្សិត្វា ឥមា ភិក្ខុនិយោ វត្តសម្បន្នា ឥរិយាបថសម្បន្នា ទុច្ចោលា លូខចីវរា ឥមា ភិក្ខុនិយោ អច្ឆិន្នា ភវិស្សន្តីតិ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អកាលចីវរំ អទំសុ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អម្ហាកំ កឋិនំ អត្ថតំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេសិ ។ ឧបាសកា តា ភិក្ខុនិយោ បស្សិត្វា ឯតទវោចុំ អបយ្យាហិ ចីវរំ លទ្ធន្តិ ។ ន មយំ អាវុសោ ចីវរំ លភាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អម្ហាកំ កឋិនំ អត្ថតំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេសីតិ ។ ឧបាសកា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[១០២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូប នៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅស្រុកក្រៅ រួចហើយក៏ដើរទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ជាអ្នកមានវត្តល្អ មានឥរិយាបថល្អ តែមានសំពត់អាក្រក់ មានចីវរសៅហ្មង ។ ពួកឧបាសកឃើញភិក្ខុនីទាំង-ឡាយនោះហើយ ក៏គិតគ្នាថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះបរិបូណ៌ដោយវត្ត បរិបូណ៌ដោយឥរិយាបថ តែមានសំពត់អាក្រក់ មានចីវរសៅហ្មង ភិក្ខុនីទាំងនេះ ប្រ-ហែលជាចោរដណ្តើមយក (ចីវរ) ទេដឹង ហើយក៏បានថ្វាយអកាលចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ក៏អធិដ្ឋានថា ពួកយើងបានក្រាលកឋិនហើយ សំពត់នេះជាកាលចីវរ ហើយក៏ប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចីវរនោះ) ។ ពួកឧបាសកបានឃើញភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះហើយ បានពោលពាក្យនេះថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបានចីវរហើយឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ឆ្លើយថា នែអាវុសោ ពួកយើងមិនបានចីវរទេ ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់អធិដ្ឋានថា យើងបានក្រាលកឋិនហើយ (សំពត់នេះ) ជាកាលចីវរ ក៏ប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចីវរនោះ) ។ ឧបាសកទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់

កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អកាលចីវរំ កាល-
ចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
ភិក្ខុនិយោ តេសំ ឧចាសកានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ
វិចាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា
ថុល្លនន្ទា អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភា-
ជាបេស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯត-
មត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេ-
សុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អ-
កាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតីតិ[១] ។
សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម
ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ
អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ
ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យ យា បន ភិក្ខុនី អកាលចី-
វរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ
ចាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឱ. ម. ភាជាបេសីតិ ។

ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរ ដូច្នេះ ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចីវរនោះ) សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសកទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបើនឹងអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែកសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី អធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងអធិដ្ឋានអកាលចីវរ ឲ្យជាកាលចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែកសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលថុល្ល-នន្ទាភិក្ខុនីធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ អធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាល-ចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១០៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អកាលចីវរំ នាម អនត្ថតេ កឋិនេ ឯកាទសមាសេ ឧប្បន្នំ អត្ថតេ កឋិនេ សត្តមាសេ ឧប្បន្នំ កាលេបិ អាទិស្ស ទិន្នំ ឯតំ អកាលចីវរំ នាម ។ កាលចីវរន្តិ[១] អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១០៤] អកាលចីវរេ អកាលចីវរសញ្ញា កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អកាលចីវរេ វេមតិកា កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា

---

១ យា វស្សានស្ស បច្ឆិមេ មាសេ កាលចីវរន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

[១០៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា អកាលចីវរ គឺកាលបើភិក្ខុនីមិនបានក្រាលកឋិន ចីវរដែលកើតឡើងក្នុង ១១ ខែ (គិតតាំងពី ១ រោចខែកត្តិកទៅដល់ ១៥ កើតខែអស្សុជ) កាលបើភិក្ខុនីបានក្រាលកឋិន ចីវរដែលកើតឡើងក្នុង ៧ ខែ (គិតតាំងពី ១ រោចខែផល្គុនទៅដល់ ១៥ កើតខែអស្សុជ) ចីវរនេះបើទុកជាទាយកប្រគេនចំពោះថា ជាកាលចីវរ ក៏នៅតែហៅថា អកាលចីវរដដែល ។ ភិក្ខុនីអធិដ្ឋានជាកាលចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដរាល់ប្រយោគ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយក្នុងពេលដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯចីវរនោះត្រូវភិក្ខុនីលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកជាម្ចាស់ ចីវរនេះជាអកាលចីវរ ខ្ញុំអធិដ្ឋានជាកាល-ចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ជានិស្សគ្គិយ (ត្រូវតែលះ) ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់សង្ឃ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិ-យកណ្ឌនេះហើយ) ។

[១០៤] អកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អកាលចីវរ ហើយអធិដ្ឋានឲ្យជាកាលចីវរ ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ អកាលចីវរ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយអធិដ្ឋានឲ្យជាកាលចីវរ ហើយ

ភាជាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អកាលចីវរេ កាលចីវរសញ្ញា កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ កាលចីវរេ អកាលចីវរសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាលចីវរេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាលចីវរេ កាលចីវរសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១០៥] អនាបត្តិ អកាលចីវរំ អកាលចីវរសញ្ញា ភាជាបេតិ កាលចីវរំ កាលចីវរសញ្ញា ភាជាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បត្តវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[១០៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញតរាយ[១] ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តេត្វា[២] បរិភុញ្ជតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ សង្ឃរិត្វា[៣] និក្ខិបិ ។ ថុល្លនន្ទា

១ ឱ. ម. អញ្ញតរិស្សា ។ ២ សព្វត្ថ បរិវត្តេត្វាតិ ទិស្សតិ ។ ៣ ឱ. ម. សំហរិត្វា ។

ប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ អកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កាលចីវរ ហើយអធិដ្ឋានឲ្យជាកាលចីវរ ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ កាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអកាលចីវរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលចីវរ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលចីវរ ភិក្ខុនី សំគាល់ថា កាលចីវរ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១០៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺអកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អកាលចីវរមែន ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចីវរនោះ) ១ កាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កាលចីវរមែន ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក (កាលចីវរនោះ) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[១០៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្ដូរចីវរនឹងភិក្ខុនីមួយរូបហើយប្រើប្រាស់ ទើបភិក្ខុនីនោះបត់ចីវរនោះ ហើយទុកដាក់ទៅ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា

១១៣

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ បត្តវគ្គេ តតិយសិក្ខាបទស្ស ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីវត្ថុ

ភិក្ខុនី តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច យគ្ឃេ អយ្យេ មយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តិតំ កហំ តំ ចីវរន្តិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ នីហរិត្វា ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ទស្សេសិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច ហន្ទយ្យេ តុយ្ហំ ចីវរំ អាហរ មេ តំ ចីវរំ យំ តុយ្ហំ តុយ្ហមេវេតំ យំ មយ្ហំ មយ្ហមេវេតំ អាហរ មេ តំ សកំ បច្ចាហរាតិ អច្ឆិន្ទិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តេ-ត្វា អច្ឆិន្ទិស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោ-ចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តេត្វា

បពិត្រលោកម្ចាស់ ចីវរដែលលោកប្ដូរនឹងខ្ញុំ ចីវរនោះនៅឯណា ។ ឯភិក្ខុនីនោះ យកចីវរនោះ ចេញមកបង្ហាញដល់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកចូរយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ លោកចូរឲ្យចីវរនុ៎ះមកខ្ញុំ ចីវរណារបស់លោក ចីវរនោះជារបស់លោកដដែល ចីវរណារបស់ខ្ញុំ ចីវរនោះជារបស់ខ្ញុំដដែលវិញ លោកចូរឲ្យចីវរនុ៎ះមកខ្ញុំ លោកចូរនាំយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ ហើយក៏ដណ្ដើមយកទៅ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ បានប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើមកប្ដូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្ដើមយកទៅវិញសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុទាំង-ឡាយក្នុងកាលនោះឯង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្ដូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្ដើមយកទៅវិញ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើមកប្ដូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្ដើមយកទៅវិញទេ

អច្ឆិន្ទិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទា-
យ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
បទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ
បរិវត្តេត្វា សា បច្ឆា ឯវំ វទេយ្យ ហន្ទយ្យេ តុយ្ហំ ចីវរំ
អាហរ មេ តំ ចីវរំ យំ តុយ្ហំ តុយ្ហមេវេតំ យំ មយ្ហំ
មយ្ហមេវេតំ អាហរ មេ តំ សកំ បច្ចាហរាតិ អច្ឆិន្ទេយ្យ
វា អច្ឆិន្ទាបេយ្យ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១០៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនី-
តិ ។ ភិក្ខុនិយា សទ្ធិន្តិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ។
ចីវរំ នាម ឆន្នំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ វិកប្បនុបគំ
បច្ឆិមំ ។ បរិវត្តេត្វាតិ បរិត្តេន វា វិបុលំ វិបុលេន វា
បរិត្តំ បរិវត្តេត្វា[១] ។ អច្ឆិន្ទេយ្យាតិ សយំ អច្ឆិន្ទតិ និស្ស-
គ្គិយំ[២] ហោតិ ។ អច្ឆិន្ទាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស សកឹ អាណត្តា ពហុកំបិ អច្ឆិន្ទតិ

១ ឱ. ម. បរិវត្តេត្វា ។ ២ សព្វត្ថ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ទិស្សតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ប្តូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយភិក្ខុនីនោះត្រឡប់ពោលយ៉ាងនេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ លោកចូរយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ លោកចូរឲ្យចីវរនោះមកខ្ញុំវិញ ចីវរណារបស់លោក ចីវរនោះជារបស់លោកដដែល ចីវរណារបស់ខ្ញុំ ចីវរនោះជារបស់ខ្ញុំដដែលវិញ លោកចូរឲ្យចីវរនោះមកខ្ញុំ លោកចូរនាំយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ (ហើយ) ដណ្តើមយកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១០៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបាពជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា នឹងភិក្ខុនីផងគ្នា គឺមួយអន្ទើដោយភិក្ខុនីដទៃ ។ ដែលហៅថា ចីវរ គឺចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយយ៉ាងតូចបំផុតដែលគួរវិកប្បបាន ។ ពាក្យថា ប្តូរ គឺប្តូរនូវចីវរថ្លៃច្រើនដោយចីវរថ្លៃតិចក្តី នូវចីវរថ្លៃតិចដោយចីវរថ្លៃច្រើនក្តី ។ ពាក្យថា ដណ្តើមយកឯង គឺភិក្ខុនីដណ្តើមខ្លួនឯង ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយៈ ។ ពាក្យថា ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយក គឺភិក្ខុនីបង្គាប់អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីបង្គាប់តែម្តង អ្នកទទួលបង្គាប់ដណ្តើមច្រើនដង ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយៈ

និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកាយ ភិក្ខុនិយា[១] វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ ចីវរំ ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្នំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១០៨] ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា ចីវរំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញំ បរិក្ខារំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ សទ្ធឹ ចីវរំ វា អញ្ញំ វា បរិក្ខារំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ

---

១ ឱ. ម. ឯកភិក្ខុនិយា វាតិ ទិស្សតិ ។

ភិក្ខុនីនោះត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចីវរនោះភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ ចីវរនេះខ្ញុំប្តូរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្តើមយកមកវិញ ជានិស្សគ្គិយៈ (ត្រូវតែលះ) ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះហើយ) ។

[១០៨] ឧបសម្បន្នា[១] ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នា ប្តូរចីវរ ហើយដណ្តើមយកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ប្តូរចីវរ ហើយដណ្តើមយកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនឧបសម្បន្នា ប្តូរចីវរ ហើយដណ្តើមយកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីប្តូរបរិក្ខារដទៃហើយដណ្តើមយកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីប្តូរចីវរក្តី បរិក្ខារដទៃក្តី នឹងអនុបសម្បន្នា ហើយដណ្តើមយកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា

---

១ សំដៅយកភិក្ខុនី ស្រីក្រៅពីភិក្ខុនី ហៅថា អនុបសម្បន្នា ។

ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[១០៩] អនាបត្តិ សា វា ទេតិ តស្សា វា វិស្សាសេន្តី គណ្ហាតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បត្តវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[១១០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គិលានា ហោតិ ។ អថខោ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ យេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច កិំ អយ្យេ អផាសុ កឹ អាហរិយតូតិ ។ សប្បិនា មេ អាវុសោ អត្ថោតិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ អញ្ញតរស្ស អាបណិកស្ស ឃរា

ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១០៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនី (ដែលទទួលប្តូរ) នោះឲ្យវិញ ១ ភិក្ខុនី (ជាអ្នកប្តូរ) ស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុនី (ជាអ្នកទទួលប្តូរ) នោះ កាន់យកទៅ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[១១០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមានជំងឺ ។ លំដាប់នោះ ឧបាសកម្នាក់ចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ដែលនៅក្នុងទីនោះ លុះចូលទៅជិតហើយ បានពោលពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សេចក្តីមិនសប្បាយកើតមានដល់លោកឬ លោកម្ចាស់ឲ្យខ្ញុំរករបស់អ្វីមក ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នែអាវុសោ អាត្មាត្រូវការដោយទឹកដោះរាវ ។ ទើបឧបាសកនោះនាំយកទឹកដោះរាវ

១១៧

កហាបណស្ស សប្បឹ អាហរិត្វា ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អទាសិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឯវមាហ[១] ន មេ អាវុសោ សប្បិនា អត្ថោ តេលេន មេ អត្ថោតិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ យេន សោ អាបណិកោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ អាបណិកំ ឯតទវោច ន កិរយ្យ[២] អយ្យាយ សប្បិនា អត្ថោ តេលេន អត្ថោ ហន្ទ តេ សប្បឹ តេលំ មេ ទេហីតិ ។ សចេ មយំ អយ្យ[៣] វិក្កីតំ ភណ្ឌំ បុន អាទិយិស្សាម កទា អម្ហាកំ ភណ្ឌំ វិក្កាយិស្សតិ សប្បិស្ស កយេន សប្បិ ហដំ តេលស្ស កយំ អាហរ តេលំ ហរិស្សសីតិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស ឧបាសកស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា

១ ឥទំ បាឋទ្វយំ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ ន ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. កិរយ្យោ ។ ៣ ឱ. ម. អយ្យោ ។

មានតម្លៃ ១ កហាបណៈ អំពីផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់ហើយបានប្រគេនដល់ថុល្ល-នន្ទាភិក្ខុនី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ អាត្មាមិនត្រូវការដោយទឹកដោះរាវទេ អាត្មាត្រូវការដោយប្រេងវិញ ។ ទើបឧបាសកនោះ ចូលទៅរកអ្នកផ្សារនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងអ្នកផ្សារនោះថា នែអ្នកម្ចាស់ ឮថាលោកម្ចាស់មិនត្រូវការដោយទឹកដោះរាវទេ ត្រូវការតែប្រេង អ្នកចូរយកទឹកដោះរាវរបស់អ្នកទៅវិញចុះ ចូរឲ្យប្រេងដល់ខ្ញុំវិញ ។ អ្នកផ្សារឆ្លើយថា នែអ្នកម្ចាស់ បើយើងនឹងទទួលរបស់ដែលយើងលក់ទៅហើយយកមកវិញ កាលណាយើងនឹងលក់របស់ដាច់ អ្នកនាំយកទឹកដោះរាវទៅ ដោយតម្លៃទិញទឹកដោះរាវហើយចូរអ្នកនាំតម្លៃទិញប្រេងមក ទើបនឹងនាំយកប្រេងទៅបាន ។ ឧបាសកនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសកនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទា

អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគ-វតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញា-បេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញា-បេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

[១១១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វាតិ យង្កិញ្ចិ វិញ្ញាបេត្វា ។ អញ្ញំ វិញ្ញាបេយ្យា-តិ តំ ឋបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ

មិនសមបើនឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី សុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយសុំរបស់អ្នកដទៃហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយ-បាចិត្តិយៈ ។

[១១១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា សុំរបស់ដទៃគឺបានសុំរបស់ណាមួយរួចហើយ ។ ពាក្យថា សុំរបស់ឯទៀតវិញ គឺភិក្ខុនីវៀរលែងរបស់ដែលសុំនោះ ហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវទុក្កដក្នុងប្រយោគសុំ

បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១១២] អញ្ញេ អញ្ញសញ្ញា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញេ វេមតិកា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញេ អនញ្ញសញ្ញា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនញ្ញេ អញ្ញសញ្ញា អនញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញេ វេមតិកា អនញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញេ អនញ្ញសញ្ញា អនាបត្តិ ។

របស់នោះ ជានិស្សគ្គិយៈក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះ ដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃនេះ ខ្ញុំសុំហើយ ខ្ញុំទៅសុំរបស់ឯទៀតវិញ ជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះរបស់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះហើយ) ។

[១១២] របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ដទៃថែមទៀត ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់ដទៃភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសុំរបស់ដទៃថែមទៀត ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ដទៃថែមទៀត ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដទៃហើយសុំរបស់មិនមែនដទៃត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសុំរបស់មិនមែនដទៃត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដទៃមិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១១៣] អនាបត្តិ តញ្ញេវ វិញ្ញាបេតិ អញ្ញញ្ច វិញ្ញាបេតិ អានិសំសំ ទស្សេត្វា វិញ្ញាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បត្តវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[១១៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គិលានា ហោតិ ។ អថខោ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ យេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច កច្ចិ អយ្យេ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយន្តិ ។ ន មេ អាវុសោ ខមនីយំ ន យាបនីយន្តិ ។ អមុកស្ស អយ្យេ អាបណិកស្ស ឃរេ កហាបណំ និក្ខិបិស្សាមិ

[១១៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនី (សុំរបស់ណាមុនហើយរបស់នោះតិចពេកមិនល្មម) សុំរបស់នោះដដែល (ថែមទៀត) ១ ភិក្ខុនី (សុំរបស់អ្វីម្យ៉ាងហើយ) សុំរបស់ដទៃ (ទៀត ព្រោះត្រូវផ្សំថ្នាំខានមិនបាន) ១ ភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សហើយសុំ (ពន្យល់របស់មួយ ថាថោកជាងរបស់មួយ ហើយសុំរបស់ថោកនោះ) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[១១៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មានជំងឺ ។ ឧបាសកម្នាក់ចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងវេលានោះ លុះចូលទៅជិតហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់អាចអត់ទ្រាំសេចក្ដីទុក្ខបានឬទេ លោកម្ចាស់អាចញុំាំងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា នែអាវុសោ អាត្មាមិនអាចអត់ទ្រាំសេចក្ដីទុក្ខបានទេ មិនអាចញុំាំងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានទេ ។ ឧបាសកនោះនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងទុក

១២១

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ បត្តវគ្គេ បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស និទានំ

តតោ យំ ឥច្ឆេយ្យាសិ តំ អាហារាបេយ្យាសីតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញតរំ សិក្ខមានំ អាណាបេសិ គច្ឆ សិក្ខមានេ អមុកស្ស អាបណិកស្ស ឃរា កហាបណស្ស តេលំ អាហរាតិ ។ អថខោ សា សិក្ខមានា តស្ស អាបណិកស្ស ឃរា កហាបណស្ស តេលំ អាហរិត្វា ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អទាសិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឯវមាហ[១] ន មេ សិក្ខមានេ តេលេន អត្ថោ សប្បិនា មេ អត្ថោតិ ។ អថខោ សា សិក្ខមានា យេន សោ អាបណិកោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ អាបណិកំ ឯតទវោច ន កិរ អាវុសោ អយ្យាយ តេលេន អត្ថោ សប្បិនា អត្ថោ ហន្ទ តេ តេលំ សប្បឹ មេ ទេហីតិ ។ សចេ មយំ អយ្យេ វិក្កីតំ ភណ្ឌំ បុន អាទិយិស្សាម កទា អម្ហាកំ ភណ្ឌំ វិក្កាយិស្សតិ តេលស្ស កយេន តេលំ ហដំ សប្បិស្ស កយំ អាហរ សប្បឹ ហរិស្សសីតិ ។ អថខោ សា សិក្ខមានា រោទន្តី អដ្ឋាសិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ

១ ឥទំ បាឋទ្វយំ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ ន ទិស្សតិ ។

កហាបណៈក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារឯណោះ លោកត្រូវការរបស់ណា លោកគប្បីឲ្យបុគ្គលណាមួយទៅនាំយករបស់នោះ អំពីផ្ទះនោះមកចុះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបង្គាប់សិក្ខមានា ១ រូបថា នែសិក្ខមានា នាងចូរទៅនាំយកប្រេង ១ កហាបណៈអំពីផ្ទះអ្នកផ្សារឯណោះមក ។ ទើបនាងសិក្ខមានានោះទៅនាំយកប្រេង ១ កាហាបណៈអំពីផ្ទះអ្នកផ្សារនោះមកប្រគេនថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលយ៉ាងនេះថា នែសិក្ខមានា យើងមិនត្រូវការនឹងប្រេងទេ យើងត្រូវការតែទឹកដោះរាវ ។ ឯសិក្ខមានានោះ ចូលទៅរកអ្នកផ្សារនោះ លុះចូលទៅហើយ បានពោលពាក្យនេះនឹងអ្នកផ្សារនោះថា នែអាវុសោ ឮថាលោកម្ចាស់មិនត្រូវការនឹងប្រេងទេ ត្រូវការតែទឹកដោះរាវ ហ៏អ្នកចូរយកប្រេងរបស់អ្នកទៅចុះ ចូរឲ្យទឹកដោះរាវមកខ្ញុំវិញ ។ អ្នកផ្សារនោះនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បើខ្ញុំករុណានឹងទទួលយករបស់ដែលលក់ទៅហើយមកវិញ កាលណាខ្ញុំករុណានឹងលក់របស់ដាច់ លោកនាំយកប្រេង តាមតម្លៃរបស់ប្រេងទៅ ហើយលោកចូរនាំយកតម្លៃទិញទឹកដោះរាវមក (ទៀត) ទើបលោកនាំយកទឹកដោះរាវទៅបាន ។ សិក្ខមានានោះក៏ឈរយំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានពោលពាក្យនេះនឹង

សិក្ខមានំ ឯតទវោចុំ កិស្ស ត្វំ សិក្ខមានេ រោទសីតិ ។ អថខោ សា សិក្ខមានា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១១៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញំ ចេតាបេត្វាតិ យង្កិញ្ចិ ចេតាបេត្វា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ តំ បបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ

សិក្ខមានានោះថា នែសិក្ខមានា ហេតុអ្វីក៏នាងយំ ។ ទើបសិក្ខមានានោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទា មិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១១៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ គឺឲ្យគេទិញរបស់ណាមួយហើយ ។ ពាក្យថា ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់

បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១១៦] អញ្ញេ អញ្ញសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញេ វេមតិកា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញេ អនញ្ញសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនញ្ញេ អញ្ញសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញេ អនញ្ញសញ្ញា អនាបត្តិ ។

ឯទៀតវិញ គឺភិក្ខុនីមិនឲ្យគេទិញនោះ ហើយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញរបស់នោះ ជានិស្សគ្គិយៈ ក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃនេះ ខ្ញុំឲ្យគេទិញរួចហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញទៀត ជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះរបស់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះហើយ) ។

[១១៦] របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់ដទៃហើយឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់ដទៃភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដទៃហើយឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ មិនមែនរបស់ដទៃភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់ដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១១៧] អនាបត្តិ តញ្ចេវ ចេតាបេតិ អញ្ញញ្ច ចេតាបេតិ អានិសំសំ ទស្សេត្វា ចេតាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បត្តវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[១១៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឧបាសកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ចីវរត្ថាយ ឆន្ទកំ សង្ឃរិត្វា[១] អញ្ញតរស្ស ចាវារិកស្ស ឃរេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោចុំ អមុកស្ស អយ្យេ ចាវារិកស្ស ឃរេ ចីវរត្ថាយ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ តតោ ចីវរំ អាហារាបេត្វា ភាជេថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន បរិក្ខារេន សយំ[២]

១ ឱ. សំហរិត្វា ។ ២ ឱ. សយន្តិបិ ន ទិស្សតិ ។

[១១៧] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនី (ឲ្យគេទិញរបស់ណាមុនហើយរបស់នោះតិចពេកមិនល្មម) ហើយ ឲ្យគេទិញរបស់នោះដដែល (ថែមទៀត) ១ ភិក្ខុនី (ឲ្យគេទិញរបស់អ្វីម្យ៉ាង មុនហើយ) ឲ្យគេទិញរបស់មួយដទៃទៀត ដោយត្រូវការផ្សំថ្នាំជាដើម ១ ភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សហើយឲ្យគេទិញ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម បញ្ញត្តិ ១ ។*

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[១១៨] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសក ទាំងឡាយ ប្រមូលបរិក្ខារដែលរៃបានមក ដើម្បីប្រយោជន៍ចាត់ចែងចីវរ ដល់ ភិក្ខុនីសង្ឃហើយផ្ញើទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់បាវារម្នាក់ ហើយចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយរួចពោលពាក្យនេះថា បពិត្រលោក ម្ចាស់ទាំងឡាយ យើងផ្ញើទុកបរិក្ខារប្រយោជន៍ដើម្បីចាត់ចែងចីវរក្នុងផ្ទះ អ្នកលក់សំពត់បាវារឯណោះ ហើយចូរលោកទាំងឡាយ ឲ្យគេនាំចីវរអំពី ផ្ទះនោះមកចែកគ្នាចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈខ្លួនឯង*

ភេសជ្ជំ ចេតាបេត្វា បរិភុញ្ជិសុ ។ ឧបាសកា ជានិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ ឧបាសកានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

ដោយបរិក្ខារនោះហើយបរិភោគ ។ ឧបាសកទាំងឡាយដឹងហើយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសកទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេន ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១១៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេនាតិ អញ្ញស្សត្ថាយ ទិន្នេន ។ សង្ឃិកេនាតិ សង្ឃស្សត្ថាយ[១] ន គណស្ស ន ឯកភិក្ខុនិយា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ យំ អត្ថាយ ទិន្នំ តំ ឋបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

---

១ ឱ. ម. សង្ឃស្ស ។

សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១១៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ គឺទាយកគេឲ្យដើម្បីវត្ថុដទៃ ។ ពាក្យថា ជារបស់សង្ឃ គឺទាយកប្រគេនចំពោះតែសង្ឃ មិនចំពោះគណៈ មិនចំពោះភិក្ខុនី ១ រូបទេ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុណា ហើយភិក្ខុនីវៀរលែងវត្ថុនោះឲ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញរបស់នោះជានិស្សគ្គិយៈក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះវត្ថុនោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់វត្ថុដទៃនេះ ខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយបរិក្ខារ ដែលទាយកគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ (របស់នេះ) ជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះវត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះ) ។

[១២០] អញ្ញាតិកេ អញ្ញាតិកសញ្ញី អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកេ វេមតិ-កោ អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញា-តិកេ អញ្ញាតិកសញ្ញី អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្ស-គ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិត្វា យថាធានេ ឧបនេតព្វំ ។ អញ្ញាតិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកេ អញ្ញាតិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១២១] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ បទភាជនីយ

[១២០] *របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃទេ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីនោះបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយត្រូវបង្អោនទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា វត្ថុដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។*

[១២១] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ* (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) *គឺ* (ទាយកប្រគេនដើម្បីវត្ថុណា) *ភិក្ខុនី* (ឲ្យគេទិញវត្ថុនោះហើយ) *បង្អោនវត្ថុដែលសល់* (ពីនោះទៅដើម្បីវត្ថុឯទៀត) *១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើបបង្អោនទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងពេលដែលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

បត្តវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[១៦២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឧបាសកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ចីវរ-វត្ថាយ ឆន្ទកំ សង្ឃរិត្វា អញ្ញតរស្ស បាវារិកស្ស ឃរេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯ-តទវោចុំ អមុកស្ស អយ្យេ បាវារិកស្ស ឃរេ ចីវរត្ថា-យ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ តតោ ចីវរំ អាហរាបេត្វា ភា-ជេថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន ច បរិក្ខារេន សយំបិ យាចិត្វា ភេសជ្ជំ ចេតាបេត្វា បរិភុញ្ជឹសុ ។ ឧបាស-កា ជានិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិ-កេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតា-បេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ ឧបាសកានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ

បត្តវគ្គស្ស សិក្ខាបទទី ៧

[១២២] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសកទាំងឡាយប្រមូលបរិក្ខារដែលរៃបានមកហើយផ្ញើទុកបរិក្ខារ* (នោះ) *ក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់បាវារម្នាក់ ដើម្បីចាត់ចែងចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ហើយចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយផ្ញើទុកបរិក្ខារ ដើម្បីចាត់ចែងចីវរ ក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់បាវារឈ្មោះឯណោះហើយ លោកទាំងឡាយ ចូរឲ្យអ្នកណាមួយនាំយកចីវរអំពីផ្ទះនោះមកចែកគ្នាចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះផង ដោយវត្ថុដែលសូមគេខ្លួនឯងផង ហើយក៏បរិភោគ ។ ឧបាសកទាំងឡាយដឹងហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ និងដោយវត្ថុ ដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសកទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះ-ដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា*

ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិ-កេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញា-ចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិ-សិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តី-តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-តាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-តាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១២៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-នីតិ ។ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេនាតិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារ ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១២៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលទាយក

អញ្ញស្សត្ថាយ និន្នេន ។ សង្ឃិកេនាតិ សង្ឃស្សត្ថាយ[១] ន គណស្ស ន ឯកាយ ភិក្ខុនិយា[២] ។ សញ្ញាចិកេនាតិ សយំ យាចិត្វា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ យំ អត្ថាយ និន្នំ តំ ឋបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១២៤] អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ

១ ឱ. ម. សង្ឃស្ស ។ ២ ឯកភិក្ខុនិយាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយវត្ថុ ដែលទាយកគេឲ្យដើម្បីវត្ថុដទៃ ។ ពាក្យថា ជារបស់សង្ឃគឺទាយកបរិច្ចាគចំពោះតែសង្ឃ មិនមែនចំពោះគណៈ មិនមែនចំពោះភិក្ខុនី ១ រូប ។ ពាក្យថា ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺដោយវត្ថុដែលសូម (គេ) ដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯណា ភិក្ខុនីវៀរលែងរបស់នោះហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្ថុនោះជានិស្សគ្គិយៈក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះវត្ថុនោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុដទៃនេះខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយបរិក្ខារ ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង (វត្ថុនេះ) ជានិស្សគ្គិយៈ (ត្រូវតែលះបង់) ខ្ញុំសូមលះវត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះ) ។

[១២៤] របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់ដែលទាយកឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃមែន ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បី

១៣១

វេមតិកា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញេនត្ថិកេ អនញ្ញេនត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិត្វា យថាធានេ ឧបនេតព្វំ ។ អនញ្ញេនត្ថិកេ អញ្ញេនត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញេនត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញេនត្ថិកេ អនញ្ញេនត្ថិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១២៤] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីនោះ បានវត្ថុដែលលះដល់សង្ឃមកវិញហើយ ត្រូវបង្អោនទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រ-យោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១២៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីបង្អោនរបស់ដែលសល់ទៅ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើបបង្អោនទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណាងទាយកក្នុងសម័យដែលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[១៦៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស បូគស្ស បរិវេណវាសិកា ភិក្ខុនិយោ យាគុយា កិលមន្តិ ។ អថខោ សោ បូគោ ភិក្ខុនីនំ យាគុអត្ថាយ ឆន្ទកំ សង្ឃរិត្វា[១] អញ្ញតរស្ស អាបណិកស្ស ឃរេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច អមុកស្ស អយ្យេ អាបណិកស្ស ឃរេ យាគុអត្ថាយ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ តតោ តណ្ឌុលេ[២] អាហារាបេត្វា យាគុំ បចាបេត្វា បរិភុញ្ជថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន បរិក្ខារេន ភេសជ្ជំ ចេតាបេត្វា បរិភុញ្ជឹសុ ។ អថខោ សោ បូគោ ជានិត្វា ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ

១ ឱ. សំហរិត្វា ។ ២ ឱ. ម. តណ្ឌុលំ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[១២៦] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយជាអ្នកនៅក្នុងបរិវេណរបស់ប្រជុំជន ១ ពួក ជាពួកភិក្ខុនីលំបាកដោយបបរ ។ គ្រានោះឯង ប្រជុំជននោះ ក៏ប្រមូលបរិក្ខារ ដែលរៃបានមកហើយផ្ញើទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់ ដើម្បីចាត់ចែងបបរដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ទើបចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយបានពោលពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយទុកបរិក្ខារ ដើម្បីចាត់ចែងបបរ ក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារឈ្មោះឯណោះ ចូរលោកទាំងឡាយ ឲ្យអ្នកណាមួយនាំយកអង្ករទាំងឡាយអំពីផ្ទះនោះ ហើយឲ្យគេចម្អិនបបរឆាន់ចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះហើយក៏បរិភោគ ។ ទើបប្រជុំជននោះដឹងហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសក*[១]

១ ប្រហែលជាប្រជុំជនទេដឹង ។

១៣៣

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ បត្តវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយោ តស្ស ឧបាសកស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិ-កេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខ-វេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហា-ជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

នោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១៦៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញាតកេនាតិ អញ្ញាតិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្ទិសិកេនាតិ អញ្ញស្សត្ថាយ ទិន្នេន ។ មហាជនិកេនាតិ គណស្សត្ថាយ ន សង្ឃស្ស ន ឯកភិក្ខុនិយា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ យំ អត្ថាយ ទិន្នំ តំ ឋបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញាតិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១៦៨] អញ្ញាតិកេ អញ្ញាតិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកេ វេមតិកា

[១២៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនប្រយោជន៍ដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯទៀត ។ ពាក្យថា ជារបស់គណៈ (គឺទាយកលះចំពោះ) តែគណៈមិនមែនលះចំពោះសង្ឃ មិនមែនលះចំពោះភិក្ខុនី ១ រូប ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃគឺរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យទិញវត្ថុនោះ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ របស់នោះជានិស្សគ្គិយៈ ក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវតែលះរបស់នោះ ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវតែលះរបស់នោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃនេះ ខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ ជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះរបស់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះ) ។

[១២៨] របស់គេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមាន

អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតកេ អញ្ញាតកសញ្ញី អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចា-ចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិត្វា យថាធាតេ ឧបនេ-តព្វំ ។ អញ្ញាតកេ អញ្ញាតកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតកេ អញ្ញាតកសញ្ញី អនាបត្តិ ។

[១២៩] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-កម្មិកាយាតិ ។

សេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបា-ចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ ត្រូវបង្អោនទៅក្នុងវត្ថុដែលគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រ-យោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រ-យោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់គេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១២៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីបង្អោនទៅនូវរបស់ដែលសល់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើបបង្អោនទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងសម័យមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[១៣០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស បូគស្ស បរិវេណភាសិកា ភិក្ខុនិយោ យាគុយា ភិលមន្តិ ។ អថខោ សោ បូគោ ភិក្ខុនីនំ យាគុអត្ថាយ ឆគ្គកំ សជ្ជេត្វា អញ្ញតរស្ស អាបណិកស្ស ឃរេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច អមុកស្ស អយ្យេ អាបណិកស្ស ឃរេ យាគុអត្ថាយ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ តតោ តណ្ឌុលេ[១] អាហរាបេត្វា យាគុំ បចាបេត្វា បរិភុញ្ជថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន ច បរិក្ខារេន សយំបិ យាចិត្វា ភេសជ្ជំ ចេតាបេត្វា បរិភុញ្ជឹសុ ។ អថខោ សោ បូគោ ជានិត្វា ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស

---

១ ឱ. តណ្ឌុលំ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[១៣០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅក្នុងបរិវេណរបស់ប្រជុំជន ១ ពួក ជាពួកភិក្ខុនីលំបាកដោយបបរ ។ គ្រានោះឯង ប្រជុំជននោះប្រមូលបរិក្ខារដែលរៃបានមក ដើម្បីចាត់ចែងបបរដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់ ទើបចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយទុកបរិក្ខារ ដើម្បីចាត់ចែងបបរក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារឈ្មោះឯណោះ ចូរលោកទាំងឡាយ ឲ្យគេនាំយកអង្ករទាំងឡាយអំពីផ្ទះនោះមកហើយចម្អិនបបរឆាន់ចុះ ។ តែភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះផង ដោយរបស់ដែលសូមគេដោយខ្លួនឯងផង ហើយបរិភោគ ។ ឯប្រជុំជននោះដឹងហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮប្រជុំជននោះ

១៣៧

និស្សគ្គិយកណ្ឌោ បត្តវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

បូគស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

កំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារ ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង-ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃគេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះត្រូវ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១៣១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញទត្ថិកេនាតិ បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេនាតិ អញ្ញស្សត្ថាយ ទិន្នេន ។ មហាជនិកេនាតិ គណស្សត្ថាយ ន សង្ឃស្ស ន ឯកភិក្ខុនិយា ។ សញ្ញាចិកេនាតិ សយំ យាចិត្វា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ យំ អត្ថាយ ទិន្នំ តំ ឋបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១៣១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯទៀត ។ ពាក្យថា ជារបស់គណៈគឺគេលះចំពោះតែគណៈ មិនមែនចំពោះសង្ឃ មិនមែនចំពោះភិក្ខុនី ១ រូបទេ ។ ពាក្យថា ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺវត្ថុដែលសូមគេបានមកហើយ ដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យគេទិញវត្ថុនោះហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្ថុនោះជានិស្សគ្គិយៈក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុដទៃនេះ ខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ និងដោយវត្ថុដែលសូមបានមកដោយខ្លួនឯង ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះវត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះ) ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ បត្តវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

[១៣២] អញ្ញាតិកេ អញ្ញាតិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកេ វេមតិកា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកេ អនញ្ញាតិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិត្វា យថាទានេ ឧបនេតព្វំ ។ អនញ្ញាតិកេ អញ្ញាតិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញាតិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនញ្ញាតិកេ អនញ្ញាតិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៣៣] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[១៣២] របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃមែន ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ ត្រូវបង្អោនទៅក្នុងវត្ថុ ដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៣៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីបង្អោនទៅនូវរបស់ដែលសល់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់របស់ហើយទើបបង្អោនទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងពេលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[១៣៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សុតា ហោតិ ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ។ ពហូ មនុស្សា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ បយិរុបាសន្តិ[១] ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បរិវេណំ ឧទ្រិយតិ ។ មនុស្សា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ កិស្សិទំ តេ[២] អយ្យេ បរិវេណំ ឧទ្រិយតីតិ ។ នត្ថាវុសោ ទាយកា នត្ថិ ការកាតិ អថខោ តេ មនុស្សា ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បរិវេណត្ថាយ ឆន្ទកំ សង្ឃរិត្វា[៣] ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បរិក្ខារំ អទំសុ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេន ច បរិក្ខារេន សយំបិ យាចិត្វា ភេសជ្ជំ ចេតាបេត្វា បរិភុញ្ជិ ។ មនុស្សា ជានិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា

១ ឱ. ម. បយិរុបាសន្តិ ។ ២ ឱ. វោ ។ ៣ ឱ. សំហរិត្វា ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[១៣៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាពហុស្សូត ជាអ្នកឈ្លាសនិយាយក្លៀវក្លា ប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ។ មនុស្សទាំងឡាយជាច្រើនតែងចូលទៅអង្គុយជិត (សេពគប់) នឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ សម័យនោះឯង ទីបរិវេណរបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ក៏បាក់បែកទ្រុឌទ្រោម ។ មនុស្សទាំងឡាយ បានពោលពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ទីបរិវេណរបស់លោកនេះ ទ្រុឌទ្រោមទៅដោយហេតុអ្វី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ ព្រោះគ្មានពួកអ្នកឲ្យ គ្មានពួកអ្នកធ្វើ ។ ទើបមនុស្សទាំងឡាយនោះ ប្រមូលបរិក្ខារដែលរៃបានមក ដើម្បីប្រយោជន៍ទីបរិវេណនៃថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយបានឲ្យបរិក្ខារនោះ ដល់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះផង ដោយរបស់ដែលសូមដោយខ្លួនឯងផង ហើយក៏បរិភោគ ។ មនុស្សទាំងឡាយដឹងហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទា

១៤១

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ បត្តវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-តាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិ-កេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នា-នំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិ-យន្តិ ។

មិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល និងដោយវត្ថុដែលសូមមកដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១៣៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេនាតិ អញ្ញស្សត្ថាយ ទិន្នេន ។ បុគ្គលិកេនាតិ ឯកាភិក្ខុនិ-យា អត្ថាយ ន សង្ឃស្ស ន គណស្ស ។ សញ្ញាចិ-កេនាតិ សយំ យាចិត្វា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ យំ អត្ថាយ ទិន្នំ តំ ឋបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ បយោ-គេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកាភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជា-មីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១៣៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯទៀត ។ ពាក្យថា ជារបស់បុគ្គល គឺគេឲ្យចំពោះតែភិក្ខុនីមួយរូបមិនឲ្យដល់សង្ឃ មិនឲ្យដល់គណៈឡើយ ។ ពាក្យថា ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺវត្ថុដែលសូមគេមកដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យគេទិញវត្ថុនោះ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុឯទៀតវិញ ត្រូវទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្ថុនោះជានិស្សគ្គិយៈ ក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីគប្បីលះវត្ថុនោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុដទៃនេះខ្ញុំឲ្យគេទិញ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះវត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌនេះ) ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ បត្តវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

[១៣៦] អញ្ញាតិកេ អញ្ញាតិកសញ្ញី អត្តនោ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកេ វេមតិកោ អត្តនោ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកេ ញាតិកសញ្ញី អត្តនោ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិត្វា យថាទានេ ឧបនេតព្វំ ។ ញាតិកេ អញ្ញាតិកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតិកេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតិកេ ញាតិកសញ្ញី អនាបត្តិ ។

[១៣៧] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[១៣៦] *របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុឯទៀត ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបានវត្ថុដែលលះនោះមកវិញហើយ គប្បីបង្អោនទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។*

[១៣៧] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីបង្អោនទៅនូវរបស់ដែលសល់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើបបង្អោនទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយក ព្រោះមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

ចីវរវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[១៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សុតា ហោតិ ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោ-សលោ សីតកាលេ មហគ្ឃំ កម្ពលំ បារុបិត្វា យេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្ក-មិត្វា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ រាជានំ បសេ-នទឹ កោសលំ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិយា កថា-យ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្ប-ហំសេសិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោស-លោ ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំ-សិតោ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច វទេយ្យាសិ អយ្យេ យេន អត្ថោតិ ។ សចេ មេ ត្វំ មហារាជ

ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[១៣៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីឈ្មោះថុល្លនន្ទា ជាពហុស្សូត ជាស្រីមានថ្វីមាត់ ក្លៀវក្លាប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ដណ្តប់សំពត់កម្ពល មានតម្លៃច្រើនក្នុងកាលត្រជាក់ ហើយព្រះអង្គចូលទៅកាន់សំណាក់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី លុះចូលទៅជិតហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយគង់នៅក្នុងទីគួរមួយ ។ លុះស្តេចបសេនទិកោសលនៅក្នុងទីគួរមួយហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏ពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា ។ កាលនោះ ស្តេចបសេនទិកោសល កាលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា (ដូច្នោះហើយ) ក៏មានបន្ទូលនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ត្រូវការវត្ថុណា គប្បីប្រាប់វត្ថុនោះចុះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា បពិត្រមហារាជ បើព្រះអង្គមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹង

ជាតុកាមោសិ ឥមំ កម្ពលំ ទេហីតិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា កម្ពលំ ទត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ មហិច្ឆា ឥមា ភិក្ខុនិយោ អសន្តុដ្ឋា កថំ ហិ នាម រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ

---

១ ឱ. ម. វិញ្ញាបេសីតិ ។

ប្រគេនដល់អាត្មា ចូរព្រះអង្គប្រគេនសំពត់កម្ពលនេះចុះ ។ ទើបស្តេចបសេនទិកោសល ប្រគេនសំពត់កម្ពលដល់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី រួចធ្វើប្រទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងនេះមានសេចក្តីប្រាថ្នាច្រើន គ្មានសន្តោស មិនសមនឹងសុំសំពត់កម្ពលពីស្តេចសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ដូច្នោះហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបើនឹងសុំសំពត់កម្ពលពីស្តេចសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសុំសំពត់កម្ពលពីស្តេច ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងសុំសំពត់កម្ពលពីស្តេចទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលចាត់ចែង

គរុបាបុរណំ[១] បន ភិក្ខុនិយា ចេតាបេន្តិយា ចតុក្កំសបរមំ ចេតាបេតព្វំ តតោ ចេ ឧត្តរី[២] ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៣៩] គរុបាបុរណំ នាម យង្កិញ្ចិ សីតកាលេ បាបុរណំ[៣] ។ ចេតាបេន្តិយាតិ វិញ្ញាបេន្តិយា ។ ចតុក្កំសបរមំ ចេតាបេតព្វន្តិ សោឡសកហាបណគ្ឃនកំ ចេតាបេតព្វំ ។ តតោ ចេ ឧត្តរី ចេតាបេយ្យាតិ តទុត្តរី វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ គរុបាបុរណំ អតិរេកចតុក្កំសបរមំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

១ ឱ. ម. គរុបាវុរណំ ។ ២ ឧត្តរិ ។ ៣ បាវុរណំ ។

សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ក្រាស់ ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់ដែលមានតម្លៃបួនកហាបណៈបួនដងជាយ៉ាងច្រើន បើចាត់ចែងសំពត់ ដែលមានតម្លៃហួសពីនោះទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១៣៩] ដែលហៅថា សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ក្រាស់ គឺសំពត់ដណ្តប់ណាមួយ សម្រាប់ដណ្តប់ក្នុងរដូវរងា ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលចាត់ចែង គឺថា កាលសូម (គេ) ។ ពាក្យថា ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់ មានតម្លៃបួនកហាបណៈបួនដងជាយ៉ាងច្រើន សេចក្តីថា ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់មានតម្លៃ ១៦ កហាបណៈ ។ ពាក្យថា បើចាត់ចែងសំពត់ឲ្យលើសពីនោះទៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីសូមសំពត់ឲ្យលើសលុបពីនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលសូម សំពត់នោះជានិស្សគ្គិយៈក្នុងពេលដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយភិក្ខុនីត្រូវលះបង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ក្រាស់នេះ មានតម្លៃលើសពីបួនកហាបណៈបួនដងជាកំណត់ ខ្ញុំបានសូមមកហើយ ជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះបង់សំពត់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌ) ។

[១៤០] អតិរេកចតុក្កំសេ អតិរេកសញ្ញា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ទាចិត្តិយំ ។ អតិរេកចតុក្កំសេ វេមតិកា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ទាចិត្តិយំ ។ អតិរេកចតុក្កំសេ ឩនកសញ្ញា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ទាចិត្តិយំ ។ ឩនកចតុក្កំសេ អតិរេកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកចតុក្កំសេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកចតុក្កំសេ ឩនកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៤១] អនាបត្តិ ចតុក្កំសបរមំ ចេតាបេតិ ឩនកចតុក្កំសបរមំ ចេតាបេតិ ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន មហគ្ឃំ ចេតាបេតុកាមស្ស អប្បគ្ឃំ ចេតាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[១៤០] *សំពត់មានតម្លៃ លើសពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង៏ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាលើសមែន ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ សំពត់មានតម្លៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង៏ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ សំពត់មានតម្លៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង៏ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ខ្វះវិញ ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ សំពត់មានតម្លៃ ខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង៏ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា លើសវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សំពត់មានតម្លៃខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង៏ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សំពត់មានតម្លៃខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង៏ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាខ្វះមែនមិនត្រូវអាបត្តិ ។*

[១៤១] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ* (*ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង*) *គឺភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃត្រឹមបួនកហាបណៈ ៤ ដង៏ ជាកំណត់ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង៏ ជាកំណត់ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់របស់ពួកញាតិ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់របស់ពួកជនដែលបវារណា ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់ដើម្បីបុគ្គលដទៃ ១ ភិក្ខុនីបានសំពត់ដណ្តប់មកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ជនមានសេចក្តីប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃច្រើន ភិក្ខុនីត្រឡប់សុំសំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃតិច ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

ចីវរវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១៤៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សុតា ហោតិ ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ឧណ្ហកាលេ មហគ្ឃំ ខោមំ ចារុបិត្វា យេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេ-នុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ រាជានំ បសេនទឹ កោសលំ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិយា ក-ថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្ប-ហំសេសិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិកោសលោ ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច វទេយ្យាសិ អយ្យេ យេន អត្ថោតិ ។ សចេ មេ ត្វំ មហារាជ ទាតុកាមោសិ ឥមំ ខោមំ ទេហី-តិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ថុល្លនន្ទាយ

ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[១៤២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ជាពហុស្សូត ជាស្រីមានថ្វីមាត់ ជាស្រីក្លៀវក្លា ប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ដណ្តប់សំពត់សម្បកឈើ មានតម្លៃច្រើនក្នុងកាលក្តៅ ហើយចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី លុះយាងចូលទៅហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហើយ គង់នៅក្នុងទីគួរមួយ ។ លុះព្រះបាទបសេនទិកោសល គង់នៅក្នុងទីសមគួរហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ក៏បានពន្យល់ឲ្យទ្រង់ឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល កាលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ពន្យល់ឲ្យទ្រង់ឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថាហើយ ក៏មានព្រះបន្ទូលនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ត្រូវការវត្ថុណា គប្បីប្រាប់វត្ថុនោះចុះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា បពិត្រមហារាជ បើព្រះអង្គប្រាថ្នានឹងប្រគេនដល់អាត្មាភាព សូមព្រះអង្គប្រគេនសំពត់សម្បកឈើនេះចុះ ។ ទើបព្រះបាទបសេនទិកោសល

១៤៩

ភិក្ខុនិយា ខោមំ ទត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ចុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ មហិច្ឆា ឥមា ភិក្ខុនិយោ អសន្តុដ្ឋា កថំ ហិ នាម រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ចុល្លនន្ទា រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ចុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ចុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ លហុចាបុរណំ[១] បន ភិក្ខុនិយា ចេតាបេន្តិយា អឌ្ឍតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតព្វំ តតោ ចេ ឧត្តរឹ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឱ. ម. លហុបាវុរណំ ។

ប្រគេនសំពត់សម្បកឈើ ដល់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី រួចទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ធ្វើបទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីទាំងនេះ មានសេចក្ដីប្រាថ្នាធំ គ្មានសន្តោស មិនសមបើនឹងសុំសំពត់សម្បកឈើ អំពីស្ដេចសោះ ។ ពួកភិក្ខុនីឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្ដីប្រថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបើនឹងសូមសំពត់សម្បកឈើអំពីស្ដេចសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី សូមសំពត់សម្បកឈើ ពីស្ដេច ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងសូមសំពត់សម្បកឈើ អំពីស្ដេចទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលចាត់ចែងសំពត់ដណ្ដប់ ដែលមានសាច់ស្ដើង ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់ដែលមានតម្លៃ ត្រឹមបួនកហាបណៈបីដង់ដោយកន្ទះ បើចាត់ចែងឲ្យលើសកំណត់នោះទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១៤៣] លហុចាបុរណំ ជាម យង្កិញ្ចិ ឧណ្ហាកាលេ ចាបុរណំ ។ ចេតាបេន្តិយាតិ វិញ្ញាបេន្តិយា ។ អឌ្ឍតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតព្វន្តិ ឧសកហាបណាគ្ឃនកំ ចេតាបេតព្វំ ។ តតោ ចេ ឧត្តរឹ ចេតាបេយ្យាតិ តទុត្តរឹ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ លហុចាបុរណំ អតិរេកអឌ្ឍតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១៤៤] អតិរេកអឌ្ឍតេយ្យកំសេ អតិរេកសញ្ញា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អតិរេកអឌ្ឍតេយ្យកំសេ វេមតិកា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។

[១៨៣] ដែលហៅថា សំពត់ដណ្តប់មានសាច់ស្តើង គឺសំ-ពត់ណាមួយ សម្រាប់ដណ្តប់ក្នុងរដូវក្តៅ ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលចាត់ចែង គឺកាលសូម ។ ពាក្យថា ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃត្រឹមបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្វះ សេចក្តីថា ត្រូវសូមបានតែសំពត់ដែលមានតម្លៃ ១០ កហាបណៈ ។ ពាក្យថា បើចាត់ចែងឲ្យលើសកំណត់នោះទៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីសូមឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលសូម សំពត់នោះជានិស្សគ្គិយៈ ក្នុងពេលដែលបានមក ។ ភិក្ខុនីត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះបង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ស្តើងនេះ មានតម្លៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្វះជាកំណត់ ខ្ញុំបានសុំមកហើយជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះបង់សំពត់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌ) ។

[១៨៤] សំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្វះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា លើសមែនហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយ-បាចិត្តិយៈ ។ សំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្វះ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

អតិរេកអឌ្ឍតេយ្យកំសេ ឩនកសញ្ញា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឩនកអឌ្ឍតេយ្យកំសេ អតិរេកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកអឌ្ឍតេយ្យកំសេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកអឌ្ឍតេយ្យកំសេ ឩនកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៦៨] អនាបត្តិ អឌ្ឍតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតិ ឩនកអឌ្ឍតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតិ ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន មហគ្ឃំ ចេតាបេតុកាមស្ស អប្បគ្ឃំ ចេតាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

សំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្ទះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ខ្វះហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ សំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃតិចជាងបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្ទះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា លើសទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្ទះ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្ទះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ខ្វះមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៤៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃត្រឹមបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្ទះ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃតិចជាងបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្ទះជាកំណត់ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់ជារបស់ពួកញាតិ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់របស់ពួកជនដែលបវារណា ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់ដើម្បីបុគ្គលដទៃ ១ ភិក្ខុនីបានសំពត់ដណ្តប់មកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ជនប្រាថ្នាដើម្បីទិញសំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃច្រើន ភិក្ខុនីត្រឡប់ឲ្យទិញសំពត់ដណ្តប់មានតម្លៃតិច ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

[១៤៦] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ តឹស និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា[១] ។

១ ឱ. ម. តឹសនិស្សគ្គិយំ និដ្ឋិតំ ។

[១៤៦] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកអាបត្តិឈ្មោះនិស្សគ្គិយ-បាចិត្តិយៈ ៣០ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូមសួរជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូមសួរជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ ក្នុងអាបត្តិទាំងនេះ ព្រោះហេតុដូច្នោះបានជាលោកទាំងឡាយស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចប់ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ ឆសដ្ឋិសតា បាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

លសុណវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[១៤៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេន ឧបាសកេន ភិក្ខុនីសង្ឃោ លសុណេន បវារិតោ ហោតិ យាសំ អយ្យានំ លសុណេន អត្ថោ អហំ លសុណេនាតិ ។ ខេត្តបាលោ ច អាណត្តោ ហោតិ សចេ ភិក្ខុនិយោ អាគច្ឆន្តិ ឯកាមេកាយ ភិក្ខុនិយា ទ្វេ តយោ ភណ្ឌិកេ ទេហីតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សាវត្ថិយំ ឧស្សវោ ហោតិ ។ យថាភតំ លសុណំ បរិក្ខយំ អគមាសិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ ឧបាសកំ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោចុំ លសុណេន អាវុសោ អត្ថោតិ ។ នត្ថយ្យេ យថាភតំ លសុណំ បរិក្ខីណំ ខេត្តំ គច្ឆថាតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ខេត្តំ

បាចិត្តិយកណ្ឌ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះបាចិត្តិយៈមែន នេះមានចំនួន ១៦៦ តែងមកកាន់ឧទ្ទេស (គឺការសូត្ររាល់ៗ កន្លះខែ) ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[១៤៧] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មាន ឧបាសកម្នាក់ បវារណាភិក្ខុនីសង្ឃដោយខ្ទឹមថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ណាត្រូវការដោយខ្ទឹម ខ្ញុំព្រះករុណា (នឹងប្រគេនខ្ទឹមដល់លោកម្ចាស់ទាំង- ឡាយនោះ) ។ ឧបាសកនោះ ក៏បង្គាប់អ្នករក្សាចំការខ្ទឹមថា បើពួកភិក្ខុនីមក អ្នកឯងចូរប្រគេនខ្ទឹមពីរបីមើមដល់ភិក្ខុនី ១ អង្គ ៗ ។ សម័យនោះឯង ក្រុងសាវត្ថី (មានគេលេង) មហោស្រព ។ ខ្ទឹមដែលឧបាសកបានយកមក ក៏អស់រលីងទៅ ។ ពួកភិក្ខុនីចូលទៅរកឧបាសកនោះ ហើយបានពោល ពាក្យនេះថា ម្នាលអាវុសោ យើងទាំងឡាយត្រូវការដោយខ្ទឹម ។ ឧបា- សកនោះឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ទឹមគ្មានទេ ខ្ទឹមដែលបានយកមក អស់រលីងទៅហើយ សូមលោកម្ចាស់និមន្តទៅចំការចុះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី*

គន្ត្វា ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ លសុណំ ហរាបេសិ ។ ខេត្តបាលោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ខេត្តំ គន្ត្វា ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ លសុណំ ហរាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ ខេត្តបាលស្ស[១] ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ លសុណំ ហរាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ លសុណំ ហរាបេតីតិ[២] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ លសុណំ ហរាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ អថខ្វេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានញ្ចេវ អប្បសាទាយ បសន្នានញ្ច ឯកច្ចានំ អញ្ញថត្តាយាតិ ។

១ ឱ. ម. តស្ស ខេត្តបាលស្សាតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. ហរាបេសីតិ ។

ទៅកាន់ចំការហើយ មិនដឹងប្រមាណ ក៏ឲ្យគេនាំយកខ្ទឹមទៅជាច្រើន ។ មនុស្សអ្នករក្សាចំការ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងទៅកាន់ចំការ ហើយមិនដឹងប្រមាណ ឲ្យគេនាំយកខ្ទឹមទៅច្រើនដល់ម៉្លេះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮអ្នករក្សាចំការ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ-បង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណឲ្យគេនាំយកខ្ទឹមមកច្រើនដល់ម៉្លេះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនដឹងប្រមាណ ឲ្យគេនាំយកខ្ទឹមច្រើន ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណ ឲ្យគេនាំយកខ្ទឹម មកច្រើនដល់ម៉្លេះសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទៀតទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះនាំពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យខានជ្រះថ្លាទៅផង នាំជនពួកខ្លះដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយ ឲ្យទាស់ចិត្តខ្វបគំនិតទៅវិញផង ដោយពិត ។

[១៤៨] អថខោ ភគវា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ភិក្ខូនំ តទនុច្ឆវិកំ តទនុលោមិកំ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភូតបុព្វំ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញតរស្ស ព្រាហ្មណស្ស បជាបតី អហោសិ ។ តិស្សោ ច ធីតរោ នន្ទា នន្ទវតី សុន្ទរីនន្ទា ។ អថខោ ភិក្ខវេ សោ ព្រាហ្មណោ កាលំ កត្វា អញ្ញតរំ ហំសយោនឹ ឧបបជ្ជិ ។ តស្ស សព្វសោវណ្ណមយា បត្តា អហេសុំ ។ សោ តាសំ ឯកេកំ បត្តំ ទេតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អយំ ហំសោ អម្ហាកំ ឯកេកំ បត្តំ ទេតីតិ តំ ហំសរាជំ គហេត្វា និប្បត្តំ អកាសិ ។ តស្ស បុន ជាយមានា បត្តា សេតា សម្បជ្ជឹសុ ។ តទាហុ[១] ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អតិលោភេន សុវណ្ណា បរិហីនា ឥទានិ លសុណា បរិហាយិស្សតីតិ ។

១ តទាបីតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី

[១៤៨] គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ជាអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាដ៏សមគួរក្នុងពេលនោះ នឹងល្មមក្នុងពេលនោះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទើបទ្រង់ហៅពួកភិក្ខុមកហើយ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រឿងធ្លាប់មានមកហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ធ្លាប់បានជាប្រពន្ធព្រាហ្មណ៍ ១ នាក់ ។ នាងមានកូនស្រី ៣ នាក់ គឺនាងនន្ទា ១ នាងនន្ទវតី ១ នាងសុន្ទរីនន្ទា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលនោះ ព្រាហ្មណ៍នោះ ក៏ធ្វើមរណកាលទៅ កើតក្នុងកំណើតសត្វហង្ស ១ ។ ហង្សនោះ មានស្លាបសុទ្ធសឹងជាមាស ។ ហង្សនោះ ឲ្យស្លាបមួយ ៗ ដល់ប្រពន្ធនិងកូនស្រីទាំងនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីគិតថា ហង្សនេះ បានឲ្យស្លាបមួយ ៗ ដល់យើងទាំងឡាយ គិតដូច្នោះហើយ ក៏ចាប់ស្តេចហង្សនោះហើយ ក៏ដកយកស្លាបចេញអស់ក្នុងកាលនោះឯង ។ ស្លាបទាំងឡាយរបស់ហង្សនោះកាលដុះឡើងទៀត ក៏សទាំងអស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសាបសូន្យចាកមាសក្នុងកាលនោះ ព្រោះតែសេចក្តីលោភហួស ឥឡូវនេះ មកសាបសូន្យចាកខ្ទឹម ។

[១៤៩] យំ លទ្ធំ តេន តុដ្ឋព្វំ
អតិលោភោ ហិ បាបកោ ។
ហំសរាជំ គហេត្វាន
សុវណ្ណា បរិហាយថាតិ ។

[១៥០] អថខោ ភគវា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យុ យា បន ភិក្ខុនី លសុណំ ខាទេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៥១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ លសុណំ នាម មាគធិកំ[១] វុច្ចតិ ។ ខាទិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[១៥២] លសុណេ លសុណសញ្ញា ខាទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ លសុណេ វេមតិកា ខាទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ លសុណេ អលសុណសញ្ញា ខាទតិ

១ ឱរោបិយបោត្ថកេ មាគធកន្តិ ទិស្សតិ ។

[១៤៩] ទ្រព្យណា ដែលខ្លួនបានហើយ បុគ្គលត្រូវត្រេកអរដោយទ្រព្យនោះ ព្រោះថាសេចក្តីលោភពេកជាសភាវៈដ៏លាមក ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីលុះចាប់ស្តេចហង្សបានហើយ ក៏សាបសូន្យចាកមាស ។

[១៥០] លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ដោយអនេកបរិយាយ ។ បេ ។ ហើយទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទំពាស៊ីខ្ទឹម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៥១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយរួចហើយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ ។ បេ ។ ដែលហៅថា ខ្ទឹម សំដៅយកខ្ទឹមដែលកើតក្នុងដែនមគធៈ ។ ភិក្ខុនីទទួលខ្ទឹមដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

[១៥២] ខ្ទឹម ភិក្ខុនីសំគាល់ថាខ្ទឹមមែន ហើយទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ខ្ទឹម ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ខ្ទឹម ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនខ្ទឹម ហើយទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិ

អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អលសុណេ លសុណសញ្ញា(១) អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អលសុណេ វេមតិកា(២) អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អលសុណេ អលសុណសញ្ញា(៣) អនាបត្តិ ។

[១៨៣] អនាបត្តិ បលណ្ឌុកេ ភញ្ជនកេ ហរីតកេ ចាបលសុណេ សូបសំបាកេ មំសសំបាកេ តេលសំបាកេ សាឡវេ ឧត្តរិភង្គេ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១៨៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេត្វា អចិរវតិយា នទិយា វេសិយាហិ សទ្ធឹ នគ្គា ឯកតិត្ថេ នហាយន្តិ ។ វេសិយា ឧជ្ឈាយន្តិ

១-២-៣ ឯត្ថន្តរេ ខាទតីតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយៈ ។ មិនមែនខ្ទឹម ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ខ្ទឹម ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនខ្ទឹម ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនខ្ទឹម ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនខ្ទឹម មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៥៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១១ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឆាន់ខ្ទឹមលឿង ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ទឹមក្រហម ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ទឹមខៀវ ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ទឹមឥតមើម ១ (ខ្ទឹមដើម) ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ទឹមដែលគេចម្អិនដោយសម្ល ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ទឹមដែលគេចម្អិនដោយសាច់ ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ទឹមដែលគេចម្អិនដោយប្រេង ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ទឹមដែលគេដាក់ក្នុងបបរគ្រឿង ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ទឹម ដែលគេដាក់ក្នុងសម្លការី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[១៥៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីឲ្យគេដករោមក្នុងទីចង្អៀត ហើយស្រាតងូតទឹកក្នុងកំពង់ ១ ជាមួយនឹងពួកស្រីវេស្យាក្នុងស្ទឹងអចិរវតី ។ ពួកស្រីវេស្យាក៏ពោល

ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សម្ពា-
ធេ លោមំ សំហរាបេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ
កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
តាសំ វេសិយានំ ឧជ្ឈាយន្តីនំ ខីយន្តីនំ វិចាចេន្តីនំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ
សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សម្ពាធេ លោមំ
សំហរាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ
ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ
សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្ប-
សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យា បន ភិក្ខុនី
សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៤៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា
ភិក្ខុនីតិ ។ សម្ពាធោ នាម ឧភោ ឧបកច្ឆកា

ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេដកពោមក្នុងទីចង្អៀត ដូចជាស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមគុណសោះ ។ ពួកភិក្ខុនីបានឮស្រីវេស្យាទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យគេដកពោមក្នុងទីចង្អៀតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យគេដកពោមក្នុងទីចង្អៀត ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យគេដកពោមក្នុងទីចង្អៀតទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេដកពោមក្នុងទីចង្អៀត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៥៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ បេ ។ ដែលហៅថា ទីចង្អៀត បានដល់ក្លៀកទាំង

មុត្តករណំ ។ សំហរាបេយ្យាតិ ឯកម្បិ លោមំ សំហរាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ពហុកេបិ លោមេ សំហរាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[១៤៦] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[១៤៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ទ្វេ ភិក្ខុនិយោ អនភិរតិយា បីឡិតា ឱវរកំ បវិសិត្វា តលឃាតកំ ករោន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន សទ្ទេន ឧបធាវិត្វា តា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោចុំ កិស្ស តុម្ហេ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធឹ បទុស្ស-ថាតិ[១] ។ ន មយំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធឹ បទុស្សា-មាតិ[២] ។ ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យា តា

១ ឱ. ម. សម្បទុស្សថាតិ ។ ២ សម្បទុស្សាមាតិ ។

ពីរនិងកន្ទែងបន្ទោរបង់នូវទឹកមូត្រ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេដក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឲ្យគេដករោមសូម្បីតែ ១ សរសៃក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឲ្យគេដករោមច្រើនសរសៃក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៥៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យគេដករោម ព្រោះហេតុមានអាពាធ (កើតបូសកមជាដើម) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[១៥៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីពីររូបមានសេចក្តីអផ្សុកមកបៀតបៀន ក៏ចូលទៅកាន់បន្ទប់ ហើយធ្វើនូវកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាត ។ ភិក្ខុនី ស្ទុះចូលទៅដោយឮសំឡេងនោះហើយពោលនូវពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីបានជាលោកទាំងឡាយ ប្រទូស្តមួយអន្ទើដោយបុរស ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយមិនប្រទូស្តមួយអន្ទើដោយបុរសទេ ។ ពួកភិក្ខុនីប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា

ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តលឃាតកំ ការិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ តលឃាតកំ ករោន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ តលឃាតកំ ការិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ-និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ តលឃាតកេ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៥៨] តលឃាតកំ នាម សម្ផស្សំ សាទិ-យន្តី អន្តមសោ ឧប្បលបត្តេនបិ មុត្តករណេ បហារំ ទេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[១៥៩] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើនូវកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីធ្វើនូវកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើនូវកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាតទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើង នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា អាបត្តិបាចិត្តិយៈមានដល់ភិក្ខុនី ព្រោះកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាត ។

[១៥៨] ដែលហៅថា ទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាត គឺភិក្ខុនីត្រេកអរនូវសម្ផស្ស ហើយឲ្យនូវប្រហារវាយក្នុងអវយវៈជាទីបន្ទោបង់ទឹកមូត្រ ដោយហោចទៅ សូម្បីតែប្រហារដោយស្លឹកឧប្បល ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៥៩] វារៈ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីវាយអង្គជាត ព្រោះហេតុតែមានអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[១៦០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវ-
ត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ[១] បុរាណរា-
ជោរោធោ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតោ ហោតិ ។ អញ្ញ-
តរា ភិក្ខុនី អនភិរតិយា បីឡិតា យេន សា ភិក្ខុនី
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច
រាជា ខោ អយ្យេ តុម្ហេ ចិរាចិរំ គច្ឆតិ កថំ តុម្ហេ
ធារេថាតិ ។ ជតុមដ្ឋកេន អយ្យេតិ ។ កឹ ឯតំ
អយ្យេ ជតុមដ្ឋកន្តិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តស្សា
ភិក្ខុនិយា ជតុមដ្ឋកំ អាចិក្ខិ ។ អថខោ សា
ភិក្ខុនី ជតុមដ្ឋកំ អាទិយិត្វា ធោវិតុំ វិស្សរិត្វា ឯកមន្តំ
ឆឌ្ឌេសិ ។ ភិក្ខុនិយោ មក្ខិកាហិ សម្បរិកិណ្ណំ
បស្សិត្វា ឯវមាហំសុ កស្សិទំ កម្មន្តិ ។ សា ឯវ-
មាហ មយ្ហិទំ កម្មន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ

១ ឱ. ម. អញ្ញតរា បុរាណរាជោរោធា ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតាតិ ទិស្សតិ ។

លសុណវគ្គស្ស សិក្ខាបទទី ៤

[១៦០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានស្រីព្រះស្នំរបស់ស្តេចពីដើម បួសក្នុងសំណាក់ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីមួយរូបទៀត មានសេចក្តីអផ្សុកមកបៀតបៀន ក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនីនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ស្តេចយូរ ៗ ទៅ ទើបទ្រង់ធ្វើសន្ថវៈនឹងលោកម្តង តើលោកអាចកែកុនបណ្តោះអាសន្នដូចម្តេចទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំអាចកែកុនដោយដងបង្គួរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ត ។ ភិក្ខុនីដែលអផ្សុកសួរថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ដងបង្គួរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្តនោះតើដូចម្តេច ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់ដងបង្គួរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្តដល់ភិក្ខុនីនោះ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះកាន់យកដងបង្គួរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ត ហើយភ្លេចលាងទឹក ក៏ចោលទៅក្នុងទីគួរមួយ ។ ពួកភិក្ខុនីឃើញរុយទាំងឡាយរោមដងបង្គួរដូច្នោះ ក៏សួរយ៉ាងនេះថា កម្មនេះជាកម្មរបស់អ្នកណា ។ ភិក្ខុនីនោះពោលថា កម្មនេះជាកម្មរបស់ខ្ញុំ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងកាន់យក

កាចំ ហិ ណាម ភិក្ខុនី ជតុមដ្ឋកំ អាទិយិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ជតុមដ្ឋកំ អាទិយតីតិ[(១)] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កាចំ ហិ ណាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ជតុមដ្ឋកំ អាទិយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ជតុមដ្ឋកោ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៦១] ជតុមដ្ឋកំ ណាម ជតុមយំ កដ្ឋមយំ បិដ្ឋមយំ មត្តិកាមយំ[(២)] ។ សម្ពស្សំ សាទិយន្តី អន្តមសោ ឧប្បលបត្តម្បិ មុត្តករណំ បវេសេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[១៦២] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

---

១ ឱ. ម. អាទិយីតិ ។ ២ ឱ. ម. ឯត្តន្តរេ អាទិយេយ្យាតិ ទិស្សតិ ។

ដងបង្គួរមានសណ្ឋានរលីង ដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្តសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីកាន់យកដងបង្គួរមានសណ្ឋានរលីង ដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ត ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុឆ្លើយថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងកាន់យកដងបង្គួរ មានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្តទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា អាបត្តិបាចិត្តិយៈ មានដល់ភិក្ខុនី ព្រោះដងបង្គួរមានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ត ។

[១៦១] ដែលហៅថា ដងបង្គួរមានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ត បានដល់ដងបង្គួរដែលគេធ្វើដោយអាចម៍ល័ក្តក្តី ឈើក្តី ម្សៅក្តី ដីស្អិតក្តី ។ ភិក្ខុនីកាលត្រេកអរនូវសម្ផស្ស ដោយហោចទៅគ្រាន់តែញ៉ាំងស្លឹកឧប្បលឲ្យចូលទៅកាន់អវយវៈ ជាទីបន្ទោរបង់នូវទឹកមូត្រ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៦២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីញ៉ាំងដងបង្គួរឲ្យចូលទៅក្នុងអង្គជាតខ្លួន ព្រោះហេតុតែមានអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[១៦៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ អថខោ មហាបជាបតី គោតមី យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា អធោវាតេ អដ្ឋាសិ ទុគ្គន្ធោ ភគវា មាតុគ្គាមោតិ ។ អថខោ ភគវា អាទិយន្តុ ខោ ភិក្ខុនិយោ ឧទកសុទ្ធិកន្តិ មហាបជាបតឹ គោតមឹ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ មហាបជាបតី គោតមី ភគវតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតា សមាទបិតា សមុត្តេជិតា សម្បហំសិតា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនីនំ ឧទកសុទ្ធិកន្តិ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[១៦៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គ គង់នៅនិគ្រោធារាម ទៀបក្រុងកបិលព័ស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះ ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយស្ថិតនៅក្នុងទីក្រោមខ្យល់ (រួចក៏ក្រាបទូលថា) បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ មាតុគ្រាមមានក្លិនអាក្រក់ ។ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដីកាថា ពួកភិក្ខុនី ចូរធ្វើនូវការជម្រះដោយទឹកចុះ ហើយទ្រង់ញុំាងព្រះមហាបជាបតិគោតមីឲ្យយល់តាម ឲ្យប្រតិបត្តិតាម ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា ។ លំដាប់នោះ ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា រួចហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយ ទ្រង់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងពេលនោះមកហើយត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវការជម្រះដោយទឹកដល់ពួកភិក្ខុនី ។

[១៦៤] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី ភគវតា ឧទកសុទ្ធិកា អនុញ្ញាតាតិ អតិគម្ភីរំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយន្តី មុត្តករណេ វណំ អកាសិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី អតិគម្ភីរំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី អតិគម្ភីរំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី អតិគម្ភីរំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ឧទកសុទ្ធិកំ បន ភិក្ខុនិយា អាទិយមានាយ ទ្វង្គុលបព្វបរមំ អាទាតព្វំ តំ អតិក្កាមេន្តិយា បាចិត្តិយន្តិ ។

---

១ ឱ. ម. អាទិយីតិ ។

[១៦៤] សម័យនោះឯង មានភិក្ខុនី ១ រូបគិតថា ការជម្រះដោយទឹក ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតហើយ (គិតដូច្នោះហើយ) ក៏ធ្វើការជម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេក ហើយក៏ធ្វើឲ្យកើតដម្បៅ ក្នុងទីជាទីបន្ទោបង់នូវទឹកមូត្រ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់សេចក្ដីនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ ក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើការជម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេកសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីធ្វើការជម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេក ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើការជម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កាលភិក្ខុនីធ្វើការជម្រះដោយទឹក ត្រូវធ្វើការជម្រះបានត្រឹមពីរថ្នាំងម្រាមដៃជាកំណត់ កាលឲ្យកន្ទង់ហួសពីកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌេ លសុណវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បទភាជនីយំ

[១៦៥] ឧទកសុទ្ធិកា នាម មុត្តករណស្ស ធោវនា វុច្ចតិ ។ អាទិយមានាយាតិ ធោវន្តិយា ។ ទ្វង្គុលបព្វបរមំ អាទាតព្វន្តិ ទ្វីសុ អង្គុលីសុ ទ្វេបព្វបរមា អាទាតព្វា ។ តំ អតិក្កាមេន្តិយាតិ សម្ផស្សំ សាទិយន្តី អន្តមសោ កេសគ្គមត្តំបិ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[១៦៦] អតិរេកទ្វង្គុលបព្វេ អតិរេកសញ្ញា អាទិយតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អតិរេកទ្វង្គុលបព្វេ វេមតិកា អាទិយតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អតិរេកទ្វង្គុលបព្វេ ឩនកសញ្ញា អាទិយតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឩនកទ្វង្គុលបព្វេ អតិរេកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកទ្វង្គុលបព្វេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកទ្វង្គុលបព្វេ ឩនកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ បទភាជនីយ

[១៦៥] ដែលហៅថា ការជម្រះដោយទឹក សំដៅយកការលាង អវយវៈសម្រាប់បន្ទោបង់នូវទឹកមូត្រ ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលធ្វើ គឺកាលលាង ។ ពាក្យថា ត្រូវធ្វើការជម្រះបានត្រឹមពីរថ្នាំងម្រាមដៃជាកំណត់ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីត្រូវលាងបានត្រឹមពីរថ្នាំងម្រាមដៃទាំងពីរ ។ ពាក្យថា កាលឲ្យកន្លងហួសពីកំណត់នោះទៅ សេចក្តីថា កាលភិក្ខុនីត្រេកអរនូវសម្ផស្ស ហើយធ្វើឲ្យកន្លងកំណត់នោះទៅ ដោយហោចទៅសូម្បីតែប៉ុនចុងសក់ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៦៦] ការជម្រះហួសកំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាហួសមែនហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ការជម្រះហួសកំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ តែភិក្ខុនីសង្ស័យហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ការជម្រះហួសកំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់ហួសកំណត់ហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ការជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា លើសទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់ដល់កំណត់មែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៦៧] អនាបត្តិ ទុទ្ធុល្លបព្វជិតំ អាជិយតិ ឩនក-ទុទ្ធុល្លបព្វជិតំ អាជិយតិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[១៦៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាពោហន្តោ នាម មហាមត្តោ ភិក្ខូសុ បព្វជិតោ ហោតិ ។ តស្ស បុរាណទុតិយិកា ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ហោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សោ ភិក្ខុ តស្សា ភិក្ខុនិយា សន្តិកេ ភត្តវិស្សគ្គំ ករោតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តស្ស ភិក្ខុនោ ភុញ្ជន្តស្ស បានីយេន ច វិធូបនេន ច ឧបតិដ្ឋិត្វា គេហសិតកថំ កថេតិ អច្ចាវទតិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ តំ ភិក្ខុនឹ អបសា-ទេតិ មា ភគិនិ ឯវរូបំ អកាសិ នេតំ កប្បតីតិ ។ បុព្វេ មំ ត្វំ ឯវញ្ច ឯវញ្ច ករោសិ ឥទានិ ឯត្តកំ ន

[១៦៧] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ* (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ *ភិក្ខុនីលាងកំណត់ត្រឹមពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ១ ភិក្ខុនីលាងថយពីកំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ១ ភិក្ខុនីលាងហួសកំណត់ ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[១៦៨] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯងមានមហាមាត្យឈ្មោះអារោហន្ត បួសក្នុងសំណាក់ពួកភិក្ខុ ។ ស្រីជាប្រពន្ធរបស់មហាមាត្យនោះ ក៏បួសក្នុងសំណាក់ពួកភិក្ខុនីដែរ ។ គ្រានោះឯងភិក្ខុនោះធ្វើនូវភត្តកិច្ច* (ឆាន់ចង្ហាន់) *ក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងឆាន់ ភិក្ខុនីនោះបម្រើដោយទឹកផង ដោយផ្លិតផង ហើយនិយាយដឹកនាំដោយពាក្យស្និទ្ធស្នាល ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនោះបណ្ដេញភិក្ខុនីនោះចេញដោយពាក្យថា ម្នាលប្អូនស្រី នាងកុំធ្វើនូវអំពើមានសភាពយ៉ាងនេះ ការនេះមិនគួរទេ ។ ភិក្ខុនីនោះឆ្លើយថា ពីដើមលោកធ្វើនូវអំពើយ៉ាងនេះផង ៗ នឹងខ្ញុំ ឥឡូវនេះលោកមិនអាចដើម្បីធ្វើនូវអំពើមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះទេ*

សហាសីតិ ចាជីយថាលកំ មត្ថកេ អាសុម្ភិត្វា វិជ្ជប-នេន បហារំ អទាសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ ជាម ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស បហារំ ទស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស បហារំ ទេតីតិ(១) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ ជាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស បហារំ ទស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្ប-សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ-និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស ភុញ្ជន្តស្ស ចាជីយេន វា វិជ្ជបនេន វា ឧប-តិដ្ឋេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៦៩] យា បជាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុស្សាតិ ឧបសម្បន្នស្ស ។ ភុញ្ជន្តស្សាតិ បញ្ចន្នំ ភោជនានំ អញ្ញតរំ ភោជនំ ភុញ្ជន្តស្ស ។ ចាជីយំ

១ ឱ. ម. អទាសីតិ ។

ថាដូច្នោះហើយ ក៏បោះសៀនទឹកទៅលើក្បាលភិក្ខុនោះ ហើយវាយនឹងផ្ចិតថែមទៀត ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងវាយភិក្ខុសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីវាយភិក្ខុ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងវាយភិក្ខុទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ កាលភិក្ខុកំពុងឆាន់ទៅបម្រើដោយទឹកក្តី ដោយផ្ចិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៦៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុ សេចក្តីថា បុរសដែលបានឧបសម្បទហើយ ។ ពាក្យថា កាលកំពុងឆាន់ សេចក្តីថា កំពុងឆាន់ភោជនទាំង ៥ យ៉ាង ភោជនណាមួយ ។ ដែលហៅថា ទឹកបានដល់ទឹក

ឆាម យន្តិក្កញ្ចិ ចានីយំ ។ វិជ្ជបនំ ឆាម យា កាចិ វីជនី ។ ឧបតិដ្ឋេយ្យាតិ ហត្ថចាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៧០] ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ចានីយេន វា វិជ្ជបនេន វា ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ វេមតិកា ចានីយេន វា វិជ្ជបនេន វា ឧប-តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ អនុប-សម្បន្នសញ្ញា ចានីយេន វា វិជ្ជបនេន វា ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថចាសំ វិជហិត្វា ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ខាទនីយំ ខាទន្តស្ស ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នស្ស ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ក-ដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[១៧១] អនាបត្តិ ទេតិ ឆាបេតិ អនុបសម្បន្នំ អាណាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គឺបុគ្គលគប្បីផឹកណាមួយ ។ ដែលហៅថា ផ្ចិត បានដល់វត្ថុសម្រាប់បក់ណាមួយ ។ ពាក្យថា បម្រើ សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៧០] ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្នមែន ហើយបម្រើដោយទឹកផឹកក្ដី ដោយផ្ចិតក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយបម្រើដោយទឹកផឹកក្ដី ដោយផ្ចិតក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អនុបសម្បន្នវិញ ហើយបម្រើដោយទឹកផឹកក្ដី ដោយផ្ចិតក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីលះបង់ហត្ថបាសហើយបំរើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលភិក្ខុកំពុងទំពាស៊ីខាទនីយៈ ភិក្ខុនីបម្រើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីបម្រើបុរសជាអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អនុបសម្បន្នមែន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១៧១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ (ភិក្ខុនីប្រគេនវត្ថុមានទឹកជាដើម) ដល់ភិក្ខុដោយដៃខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេប្រគេនដល់ភិក្ខុ ១ ភិក្ខុនីបង្គាប់អនុបសម្បន្ន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[១៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ សស្សកាលេ អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា នគរំ អភិហរន្តិ ។ ទ្វារដ្ឋានេ(១) ទេថយ្យេ ភាគន្តិ បលិពុទ្ធិត្វា មុញ្ចឹសុ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ឧបស្សយំ គន្ត្វា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី

---

១ ទ្វារបាលាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[១៧២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុ-នី នាំគ្នាសូមស្រូវស្រស់ក្នុងរដូវស្រូវ ហើយដឹកនាំទៅកាន់ក្រុង ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ដណ្ដើមពួកភិក្ខុនីក្នុងទីទៀបទ្វារនគរ ដោយពាក្យថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចូរឲ្យចំណែក (យើង) ខ្លះ ដូច្នោះហើយក៏លែងទៅ ។ ទើបពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ទៅកាន់លំនៅ ហើយប្រាប់សេចក្ដីនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនី មិនសមនឹងនាំគ្នាសូមស្រូវស្រស់សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីនាំគ្នាសូមស្រូវស្រស់ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងនាំគ្នាសូមស្រូវស្រស់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ

អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា[១] វា វិញ្ញាចាបេត្វា[២] វា ភជ្ជិត្វា វា ភជ្ជាបេត្វា វា កោដ្ដេត្វា[៣] វា កោដ្ដាបេត្វា វា បចិត្វា វា បចាបេត្វា វា ភុញ្ជេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៧៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អាមកធញ្ញំ នាម សាលិ វីហិ យវោ គោធូមោ កង្គុ វរកោ កុទ្រូសកោ ។ វិញ្ញាបេត្វាតិ សយំ វិញ្ញាបេត្វា ។ វិញ្ញាចាបេត្វាតិ អញ្ញំ វិញ្ញាចា-បេត្វា ។ ភជ្ជិត្វាតិ សយំ ភជ្ជិត្វា ។ ភជ្ជាបេត្វាតិ អញ្ញំ ភជ្ជាបេត្វា ។ កោដ្ដេត្វាតិ សយំ កោដ្ដេត្វា ។ កោដ្ដាបេត្វាតិ អញ្ញំ កោដ្ដាបេត្វា ។ បចិត្វាតិ សយំ បចិត្វា ។ បចាបេត្វាតិ អញ្ញំ បចាបេត្វា ។ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោ-ហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៧៤] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា អបរណ្ណំ វិញ្ញាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

---

១ ឱ. ម. វិញ្ញិត្វា ។ ២ ឱ. ម. វិញ្ញាបេត្វា ។ ៣ ឱ. ម. កោដ្ដិត្វា ។

សូមឯងក្តី ឲ្យគេសូមក្តី កិនឯងក្តី ឲ្យគេកិនក្តី បុកឯងក្តី ឲ្យគេបុកក្តី ចម្អិនឯងក្តី ឲ្យគេចម្អិនក្តី នូវស្រូវស្រស់ ហើយបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៧៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រូវស្រស់ បានដល់ស្រូវខ្សាយស ស្រូវខ្សាយក្រហម ស្រូវដំណើប ស្រងែ ផ្តៅ ស្កួយ គែលលក ។ ពាក្យថា សូមឯង គឺសូមដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេសូម គឺឲ្យអ្នកដទៃសូម ។ ពាក្យថា កិនឯង សេចក្តីថា កិនដោយដៃខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេកិន គឺឲ្យអ្នកដទៃកិន ។ ពាក្យថា បុកឯង គឺបុកដោយដៃខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេបុក គឺឲ្យអ្នកដទៃបុក ។ ពាក្យថា ចម្អិនឯង គឺចម្អិនដោយដៃខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេចម្អិន គឺឲ្យអ្នកដទៃចម្អិន ។ ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

[១៧៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសូម ព្រោះហេតុមានអាពាធ ១ ភិក្ខុនីសូមអបរណ្ណជាតិ (មានសណ្តែកលូជាដើម) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[១៧៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ព្រាហ្មណោ និព្វិដ្ឋរាជភដោ តញ្ញេវ ភដបថំ យាចិស្សាមីតិ សីសំ នហាយិត្វា ភិក្ខុនូបស្សយំ និស្សាយ រាជកុលំ គច្ឆ-តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី កដាហេ វច្ចំ កត្វា តិរោកុឌ្ឌេ ឆឌ្ឌេន្តី តស្ស ព្រាហ្មណស្ស មត្ថកេ អាសុម្ភិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ អស្ស-មណិយោ ឥមា មុណ្ឌា ពន្ធកិនិយោ កថំ ហិ នាម គូថកដាហំ មត្ថកេ អាសុម្ភិស្សន្តិ ឥមាសំ ឧបស្សយំ ឈាបេស្សាមីតិ ឧម្មុកំ[១] គហេត្វា ឧបស្សយំ បវិ-សតិ ។ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ ឧបស្សយា និក្ខ-មន្តោ អទ្ទស តំ ព្រាហ្មណំ ឧម្មុកំ[២] គហេត្វា ឧ-បស្សយំ បវិសន្តំ ទិស្វាន តំ ព្រាហ្មណំ ឯតទវោច កិស្ស ត្វំ ភោ ឧម្មុកំ[៣] គហេត្វា ឧបស្សយំ

១-២-៣ តិណុក្កន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

លសុណវគ្គស្ស សិក្ខាបទទី ៨

[១៧៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ជារាជអាមាត្យដែលស្តេចដកងារចេញហើយ ក៏គិតថា អញនឹងសូមងារនោះវិញ គិតដូច្នោះហើយក៏កក់ក្បាល ហើយទៅអាស្រ័យ នៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនី រួចទើបដើរទៅកាន់ត្រកូលស្តេច ។ មានភិក្ខុនី ១ អង្គ កាលបន្ទោបង់វច្ចៈក្នុងផើង ហើយទម្លាក់ទៅខាងក្រៅជញ្ជាំង ក៏ត្រូវទៅលើ ក្បាលព្រាហ្មណ៍នោះ ។ ទើបព្រាហ្មណ៍នោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ-បង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីត្រដោលទាំងនេះមិនមែនជាសមណី ជាស្រីផ្កាមាស មិនសមនឹងទម្លាក់ផើងគូថមកលើក្បាលអញសោះ ហើយព្រាហ្មណ៍នោះ ក៏កាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនីដោយគិតថា អញនឹងដុត លំនៅពួកភិក្ខុនីទាំងនេះចេញ ។ មានឧបាសកម្នាក់កំពុងដើរចេញពី លំនៅរបស់ភិក្ខុនី បានឃើញព្រាហ្មណ៍នោះ កាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅ កាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនី លុះបានឃើញហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹង ព្រាហ្មណ៍នោះថា ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកកាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅកាន់

បរិសសីតិ ។ ឥមា ខោ មំ មុណ្ឌា ពន្ធកិនិយោ គូថក-ដាហំ មត្ថកេ អាសុម្ភឹសុ ឥមាសំ ឧបស្សយំ ឈាបេស្សា-មីតិ ។ តច្ច ខោ មង្គលំ ឯតំ សហស្សំ លច្ឆសិ តញ្ច ភជបថន្តិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ សីសំ នហា-យិត្វា រាជកុលំ គន្ត្វា សហស្សំ អលត្ថ តញ្ច ភជ-បថំ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ ឧបស្សយំ បវិសិត្វា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេត្វា បរិភាសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំ តិរោកុឌ្ឌេ ឆឌ្ឌេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំ តិរោកុឌ្ឌេ ឆឌ្ឌេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំ តិរោកុឌ្ឌេ ឆឌ្ឌេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឧច្ចារំ វា

លំនៅរបស់ភិក្ខុនីព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រាហ្មណ៍នោះឆ្លើយថា ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ពួកភិក្ខុនីត្រងោលទាំងនេះ ជាស្រីផ្កាមាស ទម្លាក់ផើងគូថមកលើក្បាលខ្ញុំ ៗ នឹងដុតលំនៅពួកភិក្ខុនីទាំងនេះ ។ ឧបាសកនោះឆ្លើយថា ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកឯងចូរទៅចុះ ហេតុនេះជាមង្គលល្អទេ អ្នកនឹងបាន ១ ពាន់កហាបណៈផង នឹងបានផើងនោះផង ។ កាលនោះព្រាហ្មណ៍នោះ ក៏កក់លាងក្បាលរួចទៅកាន់រាជត្រកូលក៏បាន ១ ពាន់កហាបណៈផង និងផើងនោះផង ។ គ្រានោះ ឧបាសកនោះ ចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយប្រាប់សេចក្ដីនុ៎ះដល់ពួកភិក្ខុនី រួចក៏ពោលហាមប្រាម ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ ក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនី មិនសមនឹងចោលឧច្ចារៈទៅខាងក្រៅជញ្ជាំងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីចោលឧច្ចារៈទៅខាងក្រៅជញ្ជាំង ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចោលឧច្ចារៈទៅខាងក្រៅជញ្ជាំងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចោលឯងក្ដី

បស្សាវំ វា សង្ការំ វា វិឃាសំ វា តិរោកុឌ្ឌេ វា តិរោបាការេ វា ឆឌ្ឌេយ្យ វា ឆឌ្ឌាបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៧៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឧច្ចារោ នាម គូថោ វុច្ចតិ ។ បស្សាវោ នាម មុត្តំ វុច្ចតិ ។ សង្ការំ នាម កចវរំ វុច្ចតិ ។ វិឃាសំ នាម ចលកានិ វា អដ្ឋិកានិ វា ឧច្ឆិដ្ឋោទកំ វា វុច្ចតិ[១] ។ កុឌ្ឌោ នាម តយោ កុឌ្ឌា ឥដ្ឋកាកុឌ្ឌោ សិលាកុឌ្ឌោ ទារុកុឌ្ឌោ ។ បាការោ នាម តយោ បាការា ឥដ្ឋកាបាការោ សិលាបាការោ ទារុបាការោ ។ តិរោកុឌ្ឌេតិ កុឌ្ឌស្ស បរតោ ។ តិរោបាការេតិ បាការស្ស បរតោ ។ ឆឌ្ឌេយ្យាតិ សយំ ឆឌ្ឌេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឆឌ្ឌាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស សកឹ អាណត្តា ពហុកំបិ ឆឌ្ឌេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[១៧៧] អនាបត្តិ ឱលោកេត្វា ឆឌ្ឌេតិ អវលញ្ជេ ឆឌ្ឌេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ ន ទិស្សតាយំ បាឋោ ។

ឲ្យគេចោលក្តី នូវឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី សម្រាមក្តី កាកអាហារក្តី ទៅខាងក្រៅជញ្ជាំងក្តី ខាងក្រៅរបងក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៧៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ឧច្ចារៈ បានដល់លាមក ។ ដែលហៅថា បស្សាវៈ បានដល់ទឹកមូត្រ ។ ដែលហៅថា សម្រាម បានដល់កម្ទេចកម្ទី ។ ដែលហៅថា កាកអាហារ គឺសំណល់ទាំងឡាយក្តី ឆ្អឹងទាំងឡាយក្តី ទឹកដ៏សេសសល់ក្តី ។ ដែលហៅថា ជញ្ជាំង បានដល់ជញ្ជាំងបីយ៉ាង គឺជញ្ជាំងឥដ្ឋ ជញ្ជាំងថ្ម ជញ្ជាំងឈើ ។ ដែលហៅថា របង បានដល់របងបីយ៉ាង គឺរបងឥដ្ឋ របងថ្ម របងឈើ ។ ពាក្យថា ខាងក្រៅជញ្ជាំង គឺខាងនាយជញ្ជាំង ។ ពាក្យថា ខាងក្រៅរបង គឺខាងនាយរបង ។ ពាក្យថា ចោលឯង សេចក្តីថា ភិក្ខុនីចោលដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេចោល សេចក្តីថា ភិក្ខុនីបង្គាប់ឲ្យអ្នកដទៃចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីប្រើតែម្តង អ្នកទទួលបង្គាប់ចោលសូម្បីច្រើនដង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៧៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីពិនិត្យមើលទីដ៏សមគួរហើយទើបចោល ១ ភិក្ខុនីចោលក្នុងទីដែលគេមិនប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[១៧៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ព្រាហ្មណស្ស ភិក្ខុនូបស្សយំ និស្សាយ យវក្ខេត្តំ ហោតិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ សង្ការំបិ វិឃាសំបិ ខេត្តេ ឆឌ្ឌេន្តិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អម្ហាកំ យវក្ខេត្តំ ទូសេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស ព្រាហ្មណស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ សង្ការំបិ វិឃាសំបិ ហរិតេ ឆឌ្ឌេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ សង្ការំបិ វិឃាសំបិ ហរិតេ ឆឌ្ឌេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ សង្ការំបិ

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[១៧៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង មានស្រែស្រូវដំណើបរបស់ព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ នៅជិតលំនៅរបស់ភិក្ខុនី ។ ពួកភិក្ខុនីចោលឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់ជាសំណល់ខ្លះទៅក្នុងស្រែ ។ ឯព្រាហ្មណ៍នោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនី មិនសមនឹងប្រទូស្តស្រែស្រូវដំណើបរបស់យើងសោះ ។ ពួកភិក្ខុនី ឮព្រាហ្មណ៍នោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ-បង្អាប់ដូច្នោះហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចោលឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់ជាសំណល់ខ្លះក្នុងទីមានវត្ថុមានពណ៌ខៀវសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីចោលឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់ជាសំណល់ខ្លះ ក្នុងទីមានវត្ថុមានពណ៌ខៀវ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចោលឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ វត្ថុជាសំណល់ខ្លះ

វិឃាសំបិ ហរិតេ ឆឌ្ឌេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា សង្ការំ វា វិឃាសំ វា ហរិតេ ឆឌ្ឌេយ្យ វា ឆឌ្ឌាបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៧៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឧច្ចារោ នាម គូថោ វុច្ចតិ ។ បស្សាវោ នាម មុត្តំ វុច្ចតិ ។ សង្ការំ នាម កចវរំ វុច្ចតិ ។ វិឃាសំ នាម ចលកានិ វា អដ្ឋិកានិ វា ឧច្ឆិដ្ឋោទកំ វា វុច្ចតិ ។ ហរិតំ នាម បុព្ពណ្ណំ អបរណ្ណំ យំ មនុស្សានំ ឧបភោគបរិភោគំ រោបិមំ[១] ។ ឆឌ្ឌេយ្យាតិ សយំ ឆឌ្ឌេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឆឌ្ឌាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស សកឹ អាណត្តា ពហុកំបិ ឆឌ្ឌេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

១ កត្ថចិ បោត្ថកេ រោបិតន្តិ ទិស្សតិ ។

ក្នុងទីមានវត្ថុមានពណ៌ខៀវទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចោលឯង ឬឲ្យគេចោលនូវឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី សម្រាមក្តី របស់ជាសំណល់ក្តី ក្នុងទីមានវត្ថុមានពណ៌ខៀវ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៧៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-កណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ឧច្ចារៈ បានដល់គូថ ។ ដែលហៅថា បស្សាវៈ បានដល់ទឹកមូត្រ ។ ដែលហៅថា សម្រាម បានដល់កម្ទេចកម្ទី ។ ដែលហៅថា របស់សំណល់ បានដល់កាកអាមិស ឬពួកឆ្អឹង ឬទឹកដែលសេសសល់ ។ ដែលហៅថា វត្ថុមានពណ៌ខៀវ គឺវត្ថុណាជាបុព្វណ្ណ-ជាតិ ឬអបរណ្ណជាតិ ជាដំណាំ ជាគ្រឿងឧបភោគ និងបរិភោគរបស់មនុស្សទាំងឡាយ ។ ពាក្យថា ចោលឯង សេចក្តីថា ភិក្ខុនីចោលដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេចោល សេចក្តីថា ភិក្ខុនីបង្គាប់អ្នកដទៃឲ្យចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់តែម្តង អ្នកទទួលបង្គាប់ចោលសូម្បីច្រើនដង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៨០] ហរិតេ ហរិតសញ្ញា ឆឌ្ឌេតិ វា ឆឌ្ឌាបេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ហរិតេ វេមតិកា ឆឌ្ឌេតិ វា ឆឌ្ឌាបេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ហរិតេ អហរិតសញ្ញា ឆឌ្ឌេតិ វា ឆឌ្ឌាបេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អហរិតេ ហរិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អហរិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អហរិតេ អហរិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៨១] អនាបត្តិ ឱលោកេត្វា ឆឌ្ឌេតិ ខេត្តមរិយាទេ ឆឌ្ឌេតិ សាមិកេ អាបុច្ឆា អបលោកេត្វា ឆឌ្ឌេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[១៨២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន

[១៨០] ដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ដំណាំមែន ហើយចោលឯងក្តី ឲ្យគេចោលក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ដំណាំ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចោលឯងក្តី ឲ្យគេចោលក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនដំណាំវិញ ហើយចោលឯងក្តី ឲ្យគេចោលក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ដំណាំទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនដំណាំមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៨១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីរមិលមើលទីសមគួរហើយទើបចោល ១ ភិក្ខុនីចោលលើភ្លឺស្រែ ឬចំការ ១ ភិក្ខុនីសួរពួកម្ចាស់ដោយសព្ទគ្រប់ហើយ ប្រាប់ដោយស្រួលបួលទើបចោល ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[១៨២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តវេឡុវន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង

១៧៧

សមយេន រាជគហេ គិរគ្គសមជ្ជោ ហោតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ គិរគ្គសមជ្ជំ ទស្សនាយ អគមំសុ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ គីតំបិ វាទិតំបិ ទស្សនាយ គច្ឆិស្សន្តិ សេយ្យ-ថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិ-យា ភិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ គីតំបិ វាទិតំបិ ទស្សនាយ គច្ឆិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ គីតំបិ វាទិតំបិ ទស្សនាយ គច្ឆន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ គីតំបិ វាទិតំបិ ទស្សនាយ គច្ឆិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី នច្ចំ វា គីតំ វា វាទិតំ វា ទស្សនាយ គច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះមានមហោស្រពលើកំពូលភ្នំ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ បានទៅមើលមហោស្រព ដែលគេលេងលើកំពូលភ្នំ ។ មនុស្សទាំង-ឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងទៅមើលរបាំក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមគុណសោះ ។ ពួកភិក្ខុនី បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមាន ៦ ពួក មិនសមនឹងទៅមើលរបាំក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំក្តីសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមាន ៦ ពួក ទៅមើលរបាំខ្លះ ចម្រៀងខ្លះ ប្រគំខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមាន ៦ ពួក មិនសមនឹងទៅមើលរបាំក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំក្តីទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទៅដើម្បីមើលរបាំក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៨៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ នច្ចំ នាម យង្កិញ្ចិ នច្ចំ ។ គីតំ នាម យង្កិញ្ចិ គីតំ ។ វាទិតំ នាម យង្កិញ្ចិ វាទិតំ ។ ទស្សនាយ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស យត្ថ ឋិតា បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនូបចារំ វិជហិត្វា បុនប្បុនំ បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឯកមេកំ ទស្សនាយ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស យត្ថ ឋិតា បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនូបចារំ វិជហិត្វា បុនប្បុនំ បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[១៨៤] អនាបត្តិ អារាមេ ឋិតា បស្សតិ វា សុណាតិ វា ភិក្ខុនិយា ឋិតោកាសំ វា និសិន្នោកាសំ វា និបន្នោកាសំ វា អាគន្ត្វា នច្ចន្តិ វា គាយន្តិ វា វាទេន្តិ វា បដិបថំ គច្ឆន្តី បស្សតិ វា សុណាតិ វា សតិ ករណីយេ គន្ត្វា បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គោ បឋមោ ។

[១៨៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបាពជិក-កណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា របាំ បានដល់ការរាំឯណានីមួយ ។ ដែលហៅថា ចម្រៀង បានដល់ចម្រៀងឯណានីមួយ ។ ដែលហៅថា ប្រគំ បានដល់ប្រគំឯណានីមួយ ។ ភិក្ខុនីទៅដើម្បីមើល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីឈរមើលក្តី ស្តាប់ក្តី ក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ក្នុងទីនោះ ។ ភិក្ខុនីលះឧបចារៈសម្រាប់មើល ហើយមើលឃើញក្តី ស្តាប់ឮក្តី រឿយ ៗ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីទៅដើម្បីមើលនូវល្បែងមួយ ៗ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីឈរមើលក្តី ឈរស្តាប់ក្តី ក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ក្នុងទីនោះ ។ ភិក្ខុនីលះបង់ឧបចារៈសម្រាប់មើល ហើយមើលឃើញក្តី ស្តាប់ឮក្តីរឿយ ៗ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៨៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឈរមើល ឬស្តាប់ក្នុងអារាម ១ ជនទាំងឡាយមកកាន់ទីកន្លែងដែលភិក្ខុនីឈរនៅ ឬអង្គុយ ឬសឹង ហើយរាំក្តី ច្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ១ ភិក្ខុនីកំពុងដើរទៅជួបតាមផ្លូវហើយឃើញក្តី ស្តាប់ក្តី ១ កាលបើភិក្ខុនីមានកិច្ចដើរទៅហើយឃើញក្តី ឮក្តី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គ ទី ១ ចប់ ។

អន្ធការវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[១៨៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវា-សិនិយា ភិក្ខុនិយា[១] ញាតកោ បុរិសោ គាមកា សាវត្ថឹ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តេន បុរិសេន សទ្ធឹ រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុ-និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខវេ

---

១ ឱ. ម. អន្តេវាសិភិក្ខុនិយា ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[១៨៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មាន បុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាកូនសិស្សរកទ្ធាកាបិលានីភិក្ខុនី ចេញពីស្រុក ក្រៅ ទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ដោយមានកិច្ចនីមួយ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះ ស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសនោះ ក្នុងយប់ ងងឹតឥតមានប្រទីបឡើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសម នឹងស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់ ងងឹតឥតមានប្រទីបសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើ ដោយបុរស ក្នុងយប់ងងឹតឥតមានប្រទីប ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាប ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិត នៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់ ងងឹតឥតមានប្រទីបទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យ

អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៨៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ រត្តន្ធការេតិ ឱគ្គតេ សុរិយេ ។ អប្បទីបេតិ អនាលោកេ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ ឋិតា សល្លបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន វា បណ្ឌកេន វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហេន វា សទ្ធឹ សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់ងងឹតឥតមានប្រទីប ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៨៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-កណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ក្នុងយប់ងងឹត សេចក្តីថា ក្នុងវេលាដែលព្រះអាទិត្យលិចចុះទៅហើយ ។ ពាក្យថា ឥតមានប្រទីប សេចក្តីថា មិនមានពន្លឺ ។ ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសជាអ្នកដឹងសេចក្តីអាចដើម្បីស្ថិតនៅផង និយាយផង មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែនតិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់និងម្នាក់ គឺមានតែបុរស ១ និងភិក្ខុនី ១ ។ ពាក្យថា ស្ថិតនៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា និយាយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយចរចា ត្រូវអាបត្តិបា-ចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនី លះបង់ហត្ថបាសហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនី ស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី មួយអន្លើដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្ឌកក្តី សត្វតិរច្ឆានដែលមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១៨៧] អនាបត្តិ យា កាចិ[១] វិញ្ញូ ទុតិយា[២] ហោតិ អរហោបេក្ខា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្ល-បតិ វា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១៨៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេ-វាសិនិយា ភិក្ខុនិយា ញាតកោ បុរិសោ គាមកា សាវត្ថឹ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភគវតា បដិក្ខិត្តំ រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុន្តិ តេនេវ បុរិសេន សទ្ធឹ បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ ឯកេ-នេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ

១ ឱ. ម. យោ កោចិ ។ ២ ទុតិយោ ។

[១៨៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៥ យ៉ាង) គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីនៅជាគម្រប់ពីរ ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទីមិនស្ងាត់ (ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់អារម្មណ៍ដទៃ ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[១៨៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សរបស់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី បានចេញពីស្រុកក្រៅទៅក្រុងសាវត្ថី ដោយកិច្ចនីមួយ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះគិតថា ការស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងយប់ងងឹតឥតមានប្រទីប ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (គិតដូច្នោះហើយ) ក៏ស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសនោះឯង ក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំង ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស

កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៨៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បដិច្ឆន្នោ នាម ឱកាសោ កុដ្ដេន វា កវាដេន វា កិលញ្ជេន វា សាណិបាការេន វា

ក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីស្ថិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំង ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីដ៏កំបាំងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីដ៏កំបាំង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៨៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ទីកំបាំង បានដល់ទីឱកាសដែលគេបិទបាំងដោយវត្ថុណាមួយ គឺដោយជញ្ជាំងក្តី ដោយសន្ទះទ្វារក្តី ដោយផែងក្តី

រុក្ខេន វា ថម្ភេន វា កោដ្ឋឡិកាយ[១] វា យេន កេនចិ បដិច្ឆន្នោ ហោតិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្ស-បុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ ឋិតា សល្លបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន វា បណ្ឌកេន វា តិរច្ឆានគត-មនុស្សវិគ្គហេន វា សទ្ធឹ សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[១៩០] អនាបត្តិ យា កាចិ វិញ្ញូ ទុតិយា ហោតិ អរហោបេក្ខា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឱ. ម. កោដ្ឋឡិយា ។

ដោយវាំងននក្តី ដោយដើមឈើក្តី ដោយសសរក្តី ដោយល្វែងបន្ទប់ក្តី ។ ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តី យល់ការ ដើម្បីស្ថិតនៅដើម្បីនិយាយ មិនមែនប្រេត មិនមែនតិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើគឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់និងម្នាក់ សេចក្តីថា មានតែបុរស ១ និងភិក្ខុនី ១ ។ ពាក្យថា ស្ថិតនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនី ស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនី ស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនី លះបង់ហត្ថបាសហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ថិតនៅ ឬនិយាយ មួយអន្លើដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្ឌកក្តី តិរច្ឆានមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១៩០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាគម្រប់ពីរ ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទីមិនស្ងាត់ (ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់អារម្មណ៍ដទៃហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[១៩១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវា-សិនិយា ភិក្ខុនិយា ញាតកោ បុរិសោ គាមកា សាវត្ថឹ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភគវតា បដិក្ខិត្តំ បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុន្តិ តេនេវ បុរិ-សេន សទ្ធឹ អជ្ឈោកាសេ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី អជ្ឈោកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី អជ្ឈោកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេ-នេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី អជ្ឈោកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្ស-

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[១៩១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សរបស់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ចេញពីស្រុកក្រៅទៅក្រុងសាវត្ថី ដោយកិច្ចនីមួយ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះ គិតថា ការស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (គិតដូច្នោះហើយ) ក៏ស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសនោះឯងក្នុងទីវាល ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីវាលសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនី ស្ថិតនៅខ្លះនិយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាល ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាលទេ

តិបិ សល្លបិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អន្ធការេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៩២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អន្ធការេ នាម អប្បដិច្ឆន្នោ ហោតិ កុឌ្ឌេន វា កវាដេន វា កិលញ្ជេន វា សាណិប្បាការេន វា រុក្ខេន វា ថម្ភេន វា កោដ្ឋឡិកាយ វា យេន កេនចិ អប្បដិច្ឆន្នោ ហោតិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ ឋិតា សល្លបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៩២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ទីវាល បានដល់ទីដែលគេមិនបិទបាំង គឺទីដែលគេមិនបិទបាំងដោយវត្ថុណាមួយ គឺជញ្ជាំងក្តី សន្ទះទ្វារក្តី ផែងក្តី វាំងននក្តី ដើមឈើក្តី សសរក្តី ល្វែងបន្ទប់ក្តី ។ ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តី យល់ការស្ថិតនៅបាននិយាយបាន មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែនតិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់និងម្នាក់ គឺមានតែបុរស ១ និងភិក្ខុនី ១ ។ ពាក្យថា ស្ថិតនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីលះបង់

សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន វា បណ្ឌកេន វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហេន វា សទ្ធឹ សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[១៩៣] អនាបត្តិ យា កាចិ វិញ្ញូ ទុតិយា ហោតិ អរហោបេក្ខា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[១៩៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រថិយាយបិ ព្យូហេបិ សិង្ឃាដកេបិ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ និកណ្ណិកំបិ ជប្បេតិ ទុតិយិ-កំបិ ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ

ហត្ថបាស ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីស្ថិតនៅ ឬនិយាយ មួយអន្លើដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្ឌកក្តី សត្វតិរច្ឆានមានរាងកាយដូចជាមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១៩៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាគម្រប់ពីរ ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទីមិនស្ងាត់ (ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅក្នុងអារម្មណ៍ដទៃហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[១៩៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ (កៀនកោះ) ខ្លះក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬមានជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកនចេញទៅខ្លះ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមនឹង

១៨៧

ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា រថិយាយបិ ព្យូហេបិ សិង្ឃាដកេបិ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ និកណ្ណិកំបិ ជប្បិស្សតិ ទុតិយិកំបិ ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រថិយាយបិ ព្យូហេបិ សិង្ឃាដកេបិ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ និកណ្ណិកំបិ ជប្បេតិ ទុតិយិកំបិ ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រថិយាយបិ ព្យូហេបិ សិង្ឃាដកេបិ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ និកណ្ណិកំបិ ជប្បិស្សតិ ទុតិយិកំបិ ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី រថិយាយ វា ព្យូហេ វា សិង្ឃាដកេ វា បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា និកណ្ណិកំ វា ជប្បេយ្យ ទុតិយិកំ វា ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះ ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកនចេញទៅខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះ ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកនចេញខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏-មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមនឹងឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះ ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកនខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឈរនៅក្តី និ-យាយក្តី ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតក្តី ក្នុងច្រកទាល់ក្តី ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ក្តី បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកនចេញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៩៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ រថិយា នាម រច្ឆា វុច្ចតិ ។ ព្យូហំ នាម យេនេវ បវិសន្តិ តេនេវ និក្ខមន្តិ ។ សិង្ឃាដកោ នាម ចច្ចរំ វុច្ចតិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថបាសេ ឋិតា សល្លបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ និកណ្ណិកំ វា ជប្បេយ្យាតិ បុរិសស្ស ឧបកណ្ណកេ អារោចេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទុតិយិកំ វា ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេយ្យាតិ អនាចារំ អាចរិតុកាមា ទុតិយិកំ ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទស្សនូបចារំ វា សវនូបចារំ វា វិជហន្តិយា

[១៩៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-កណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ច្រករហូត បានដល់ផ្លូវដែលរថចេញចូលបាន (ថ្នល់) ។ ដែលហៅថា ច្រកទាល់ បានដល់ទីដែលជនទាំងឡាយចូលទៅតាមផ្លូវណា ចេញទៅតាមផ្លូវនោះវិញទើបបាន ។ ដែលហៅថា ទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ បានដល់ស្នាម ឬព្រះលាន ។ ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសដែលដឹងសេចក្តីច្បាស់ អាចឈរនៅបាន និយាយបាន មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែនសត្វតិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា ម្នាក់និងម្នាក់ គឺមានតែបុរស ១ ភិក្ខុនី ១ ។ ពាក្យថា ឈរនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឈរនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឈរនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា ខ្សឹបជិតត្រចៀកក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីប្រាប់សេចក្តីជិតត្រចៀកនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកនចេញក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីប្រព្រឹត្តអនាចារ ហើយបណ្តេញភិក្ខុនីជាគម្រប់ពីរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីជាគូកនកំពុងលះបង់ឧបចារៈសម្រាប់ឃើញក្តី ឧបចារៈសម្រាប់ស្តាប់ក្តី ភិក្ខុនីអ្នកបណ្តេញ

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស វិជហិតេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន វា បណ្ឌកេន វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហេន វា សទ្ធឹ សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[១៩៦] អនាបត្តិ យា កាចិ វិញ្ញូ ទុតិយា ហោតិ អរហោបេក្ខា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា ន អនាចារំ អាចរិតុកាមា សតិ ករណីយេ ទុតិយិកំ ភិក្ខុនឹ ឧយ្យោជេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[១៩៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អញ្ញតរស្ស កុលស្ស កុលុបិកា ហោតិ និច្ចភត្តិកា ។ អថខោ

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះភិក្ខុនីជាគូកនលះបង់ឧបចារៈផុតទៅហើយ ភិក្ខុនីអ្នកបណ្តោញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនី លះបង់ហត្ថបាសហើយឈរនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនី ឈរនៅក្តី និយាយក្តី មួយអន្ទើដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្ឌកក្តី សត្វតិរច្ឆានមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១៩៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាគម្រប់ពីរ ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទីមិនស្ងាត់ (ហើយឈរក្តី និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅក្នុងអារម្មណ៍ឯទៀតហើយឈរនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីប្រព្រឹត្តអនាចារហើយបណ្តោញភិក្ខុនីជាគូកន ១ ភិក្ខុនីមានកិច្ចហើយបណ្តោញភិក្ខុនីជាគូកន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[១៩៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុនី ១ រូបជាជីតុនប្រកបដោយនិច្ចភត្តរបស់ត្រកូល ១ ។ កាលនោះ

សា ភិក្ខុនី បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កាមិ ។ តស្ស កុលស្ស ទាសី ឃរំ សម្មជ្ជន្តី តំ អាសនំ ភាជនន្ត-រិកាយ បក្ខិបិ ។ មនុស្សា តំ អាសនំ អបស្សន្តា តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ កហន្តំ អយ្យេ អាសនន្តិ ។ នាហន្តំ អាវុសោ អាសនំ បស្សាមីតិ ។ ទេហយ្យេ តំ អាសនន្តិ បរិភាសិត្វា និច្ចភត្តំ បច្ឆិន្ទឹសុ ។ អថខោ តេ មនុស្សា ឃរំ សោធេន្តា តំ អាសនំ ភាជនន្តរិកាយ បស្សិត្វា តំ ភិក្ខុនឹ ខមាបេត្វា និច្ច-ភត្តំ បដ្ឋបេសុំ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិ-ច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កាមិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា

ភិក្ខុនីនោះ ស្លៀកស្បង់អំពីព្រឹក ហើយប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ចូលទៅរកត្រកូលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈ ហើយមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះក៏ចៀសចេញទៅ ។ ខ្ញុំស្រីរបស់ត្រកូលនោះកាលបោសផ្ទះ ក៏ដាក់អាសនៈនោះទៅក្នុងកន្ទៀតភាជន៍ ។ មនុស្សទាំងឡាយមិនឃើញអាសនៈនោះ ក៏និយាយពាក្យនេះ នឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ អាសនៈនៅឯណា ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា ម្នាលអាវុសោ អាត្មាមិនឃើញអាសនៈនោះទេ ។ មនុស្សទាំងឡាយទារយកអាសនៈនោះវិញថា នៃលោកម្ចាស់ ចូរឲ្យអាសនៈនេះមក ហើយក៏ផ្តាសាផ្តាច់ទាំងនិច្ចភត្តនោះចេញ ។ ទើបពួកមនុស្សនោះ នាំគ្នាជម្រះសំអាតផ្ទះក៏ឃើញអាសនៈនោះនៅក្នុងកន្ទៀតភាជន៍ ហើយសូមឲ្យភិក្ខុនីនោះ អត់ទោសរួចក៏ប្រគេននិច្ចភត្តវិញ ។ ឯភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលមុនពេលបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ រួចមិនលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះហើយចៀសចេញទៅសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ឮថាភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលក្នុងពេលបាយ ហើយអង្គុយ

បក្កមតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កមិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កមេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៩៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បុរេភត្តំ នាម អរុណុគ្គមនំ[១] ឧបាទាយ យាវ មជ្ឈន្តិកា ។ កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ទកុលំ ។ ឧបសង្កមិត្វាតិ តត្ថ គន្ត្វា ។ អាសនំ នាម បល្លង្កស្ស ឱកាសោ វុច្ចតិ ។ និសីទិត្វាតិ តស្មឹ និសីទិត្វា ។

១ ឱ. អរុណុគ្គំ ។

លើអាសនៈរួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ក៏ចៀសចេញទៅ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី មិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលមុនបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈរួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយចៀសចេញទៅទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលមុនបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ រួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៩៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-កណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ក្នុងពេលមុនបាយ គឺរាប់ចាប់តាំងពីអរុណរះឡើងដរាបដល់ថ្ងៃត្រង់ ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ត្រ-កូលទាំង ៤ គឺត្រកូលក្សត្រ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ី (ជួញប្រែធ្វើស្រែចំការជាដើម) ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ីឈ្នួលគេ ១ ។ ពាក្យថា ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ដែលហៅថា អាសនៈ សំដៅយកឱកាសនៃទីអង្គុយ ។ ពាក្យថា អង្គុយនៅ គឺអង្គុយលើអាសនៈនោះ ។

សាមិកោ អជាបុច្ឆា បក្កមេយ្យាតិ យោ តស្សា កុលេ មនុស្សោ សាមិកោ ជាតុំ[១] តំ អជាបុច្ឆា ។ អជោវស្សិកំ អតិក្កមន្តិយា[២] អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អជ្ឈោកាសេ ឧបចារំ អតិក្កមន្តិយា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៩៩] អជាបុច្ឆិតេ អជាបុច្ឆិតសញ្ញា បក្កមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អជាបុច្ឆិតេ វេមតិកា បក្កមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អជាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា បក្កមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បល្លង្កស្ស អជោ-កាសេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អជាបុច្ឆិត-សញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អជាបត្តិ ។

១ ឱ. ម. វិញ្ញូតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. អតិក្កាមេន្តិយា ។

ពាក្យថា មិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយចៀសចេញទៅ សេចក្តីថា មនុស្សណាជាម្ចាស់ផ្ទះក្នុងត្រកូលនោះ ដែលអាចដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វី ៗ បាន) ភិក្ខុនី មិនលាមនុស្សនោះ ។ កាលភិក្ខុនីឈានផុតទីដែលភ្លៀងធ្លាក់មិនត្រូវ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីកន្លងឧបចារៈផ្ទះ ចូលទៅក្នុងទីវាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៩៩] ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានលា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនបានលាមែន ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានលា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានលា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានលា ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ (ភិក្ខុនីអង្គុយ) ក្នុងទីមិនមែនជាទីឱកាសនៃទីអង្គុយ (មិនលាហើយចៀសចេញទៅ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់លា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានលាមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[២០០] អនាបត្តិ អាបុច្ឆា គច្ឆតិ អសំហារិមេ គិលា-
នាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[២០១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បច្ឆាភត្តំ កុ-
លានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិ-
និសីទតិបិ អភិនិបជ្ជតិបិ ។ មនុស្សា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុ-
នឹ ហិរិយមានា អាសនេ នេវ អភិនិសីទន្តិ ន អភិនិ-
បជ្ជន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ
ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា បច្ឆាភត្តំ កុលានិ ឧប-
សង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសី-
ទិស្សតិបិ អភិនិបជ្ជិស្សតិបីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុ-
និយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបា-
ចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា

[២០០] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ* (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីលាហើយទើបទៅ ១ ភិក្ខុនីអង្គុយលើអាសនៈដែលគេនាំយកទៅមិនបាន ១ ភិក្ខុនីមានជំងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[២០១] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈ ។ ពួកមនុស្សកាលខ្លាសថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ក៏មិនហ៊ានអង្គុយ មិនហ៊ានដេក លើអាសនៈ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឮពួកមនុស្សទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ដូច្នោះហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។*

ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា បច្ឆាភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសីទិស្សតិបិ អភិនិបជ្ជិស្ស-តិបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បច្ឆាភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសីទតិបិ អភិនិបជ្ជតិបីតិ ។ សច្ចំ ភគ-វាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បច្ឆាភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសីទិស្សតិបិ អភិ-និបជ្ជិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសា-ទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បច្ឆាភត្តំ កុ-លានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អ-ភិនិសីទេយ្យ វា អភិនិបជ្ជេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលក្រោយបាយហើយ មិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលក្រោយបាយ មិនប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី លើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២០២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បច្ឆាភត្តំ នាម មជ្ឈន្ហិកេ វីតិវត្តេ យាវ អត្ថង្គតេ សុរិយេ ។ កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ទកុលំ ។ ឧបសង្កមិត្វាតិ តត្ថ គន្ត្វា ។ សាមិកេ អនាបុច្ឆាតិ យោ តស្មឹ កុលេ មនុស្សោ សាមិកោ ទាតុំ តំ អនាបុច្ឆា ។ អាសនំ នាម បល្លង្កស្ស ឱកាសោ វុច្ចតិ ។ អភិនិសីទេយ្យាតិ តស្មឹ អភិនិសីទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អភិនិបជ្ជេយ្យាតិ តស្មឹ អភិនិបជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២០៣] អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាសនេ អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បល្លង្កស្ស អនោកាសេ

[២០២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-កណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ពេលខាងក្រោយបាយ បានដល់ពេលដែលព្រះអាទិត្យជ្រេពីត្រង់រហូតដល់ព្រះអាទិត្យអស្តង្គតទៅ ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ត្រកូលទាំង ៤ គឺត្រកូលក្សត្រ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ីដួញប្រែធ្វើស្រែចំការ ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈ្នួល ១ ។ ពាក្យថា ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ សេចក្តីថា មនុស្សណាជាម្ចាស់ ឬជាធំក្នុងត្រកូលនោះដែលអាចដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វី ៗ បាន) ភិក្ខុនីមិនប្រាប់មនុស្សនោះ ។ ដែលហៅថា អាសនៈ បានដល់ឱកាសល្មមអង្គុយពែនបាន ។ ពាក្យថា អង្គុយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីអង្គុយលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា ដេក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីដេកលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២០៣] ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់បានប្រាប់មែន ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបា-ចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ តែភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានប្រាប់ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ (ភិក្ខុនីអង្គុយឬដេក) ក្នុងទីមិនមែនជាទី

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២០៤] អនាបត្តិ អាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា ធុវប្បញ្ញត្តេ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[២០៥] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថឹ គច្ឆន្តា សាយំ អញ្ញតរំ គាមំ ឧបគន្ត្វា អញ្ញតរំ ព្រាហ្មណកុលំ ឧបសង្កមិត្វា ឱកាសំ យាចឹសុ ។ អថខោ[១] ព្រាហ្មណី តា ភិក្ខុនិយោ

១ ឱ. អថខោ សាតិ ទិស្សតិ ។

ឱកាសនៃទីអង្គុយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ តែភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់បានប្រាប់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ហើយ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[២០៤] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីបានប្រាប់ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី លើអាសនៈ ១ ភិក្ខុនីអង្គុយ ឬដេកលើអាសនៈដែលគេក្រាលជានិច្ច ១ ភិក្ខុនីមានជំងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[២០៥] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុនីច្រើនរូប កាលដែលទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ក្នុងកោសលជនបទ ក៏ចូលទៅកាន់ស្រុក ១ ក្នុងវេលាល្ងាច ហើយចូលទៅរកត្រកូលព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ហើយក៏សូមឱកាស ។ កាលនោះ នាងព្រាហ្មណីបានពោលពាក្យនេះ*

ឯតរហិ អាគមេហិ អយ្យេ យាវ ព្រាហ្មណោ អាគច្ឆតីតិ ។ ភិក្ខុនិយោ យាវ ព្រាហ្មណោ អាគច្ឆតីតិ សេយ្យំ សន្ថរិត្វា ឯកច្ចា និសីទឹសុ ឯកច្ចា និបជ្ជឹសុ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ រត្តឹ អាគន្ត្វា តំ ព្រាហ្មណឹ ឯតទវោច កា ឥមាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ អយ្យាតិ ។ និក្កឌ្ឍថ ឥមា មុណ្ឌា ពន្ធកិនិយោតិ ឃរតោ និក្កឌ្ឍាបេសិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ សាវត្ថឹ គន្ត្វា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា[១] អភិនិសីទិស្សន្តិបិ អភិនិបជ្ជិស្សន្តិបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសីទន្តិបិ អភិនិបជ្ជន្តិបីតិ ។ សច្ចំ

១ ឱ. ម. សន្ថរាបេត្វា វាតិ ន ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

នឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំងឡាយរង់ចាំសិន ទំរាំព្រាហ្មណ៍មក ។ ពួកភិក្ខុនីគិតគ្នាថា នឹងបង្អង់ចាំព្រាហ្មណ៍មកសិនដែរ គិតដូច្នោះហើយ ក៏ក្រាលកម្រាលសម្រាប់ដេក រួចខ្លះអង្គុយ ខ្លះដេក ។ ឯព្រាហ្មណ៍នោះ មកក្នុងរាត្រី ហើយពោលពាក្យនេះនឹងនាងព្រាហ្មណីនោះថា ស្រីទាំងនេះជាអ្វី ។ នាងព្រាហ្មណីឆ្លើយថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ (ស្រីទាំងឡាយនេះជា) ភិក្ខុនី ។ ព្រាហ្មណ៍ពោលថា អ្នកទាំងឡាយចូរទង់ទាញស្រីផ្កាមាសត្រងោលនេះចេញ ថាដូច្នោះហើយ ក៏ឲ្យគេទង់ទាញចេញពីផ្ទះទៅ ។ ឯភិក្ខុនីទាំងនោះ នាំគ្នាទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ហើយប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅកាន់ត្រកូល ក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯង់ខ្លះ ឲ្យគេក្រាលខ្លះ នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក រួចអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯង់ខ្លះ ឲ្យគេក្រាលខ្លះ នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។

ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិ-សីទិស្សន្តិបិ អភិនិបជ្ជិស្សន្តិបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសីទេយ្យ វា អភិនិ-បជ្ជេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

[២០៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ វិកាលោ នាម អត្ថង្គតេ សុរិយេ យាវ អរុណុគ្គមនា ។ កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយ-កុលំ ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ទកុលំ ។ ឧប-សង្កមិត្វាតិ តត្ថ គន្ត្វា ។ សាមិកេ អនាបុច្ឆាតិ យោ តស្មឹ កុលេ មនុស្សោ សាមិកោ នាតុំ តំ

ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងវេលាវិកាល មិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ហើយក្រាលឯង់ខ្លះ ឲ្យគេក្រាលខ្លះ នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក រួចអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯង់ក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តី នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២០៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា វេលាវិកាល គឺតាំងពីព្រះអាទិត្យអស្តង្គតទៅដរាបដល់អរុណរះឡើង ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ត្រកូលទាំង ៤ គឺត្រកូលក្សត្រ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ីជួញប្រែធ្វើស្រែចំការ ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈ្នួលគេ ១ ។ ពាក្យថា ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ពាក្យថា មិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន សេចក្តីថា មនុស្សណាជាម្ចាស់ក្នុងត្រកូលនោះ ដែលអាចដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វី ៗ បាន) ភិក្ខុនីមិនទាន់បានប្រាប់

អជាបុច្ឆា ។ សេយ្យំ ជាម អន្តមសោ បណ្ណាសន្ថា-
ពោបិ ។ សន្ថរិត្វាតិ សយំ សន្ថរិត្វា ។ សន្ថរាបេ-
ត្វាតិ អញ្ញំ សន្ថរាបេត្វា ។ អភិនិសីទេយ្យាតិ តស្មឹ
អភិនិសីទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អភិនិបជ្ជេយ្យាតិ
តស្មឹ អភិនិបជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២០៧] អជាបុច្ឆិតេ អជាបុច្ឆិតសញ្ញា សេយ្យំ
សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសីទតិ វា អភិនិ-
បជ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អជាបុច្ឆិតេ វេម-
តិកា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសី-
ទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អជា-
បុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរា-
បេត្វា វា អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ
បាចិត្តិយស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អជាបុច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ក-
ដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អជាបត្តិ ។

មនុស្សនោះ ។ ដែលហៅថា កម្រាលសម្រាប់ដេក ដោយហោចទៅ សូម្បីតែកម្រាលជាវិការៈនៃស្លឹកឈើ (ក៏ជាកម្រាលដែរ) ។ ពាក្យថា ក្រាលឯង គឺក្រាលដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេក្រាល គឺឲ្យអ្នកដទៃក្រាល ។ ពាក្យថា អង្គុយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីអង្គុយលើកម្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា ដេក គឺភិក្ខុនីដេកលើកម្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២០៧] ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់បានប្រាប់មែន ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តី នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តីនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានប្រាប់ទៅវិញ ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តី នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនី សំ-គាល់ថា មិនទាន់បានប្រាប់ទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនប្រាប់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[២០៨] អនាបត្តិ អាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា គិលា-នាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[២០៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវា-សិនី ភិក្ខុនី[១] ភទ្ទំ កាបិលានឹ សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេតិ ។ ភទ្ទា កាបិលានី ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោច អយំ មំ អយ្យេ ភិក្ខុនី សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេតិ ឥមិស្សាហំ ចីវរំ ទស្សាមីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ទុក្ខហិតេន ទូបនាវិតេន បរំ ឧជ្ឈា-បេតិ[២] អហំ ភិរយ្យេ អយ្យំ ន សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេមិ ន ភិរ មេ អយ្យា ចីវរំ ទស្សតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម

---

១ ឱ. ម. អន្តេវាសិភិក្ខុនី ។ ឱ. ម. ឧជ្ឈាបេសីតិ ទិស្សតិ ។

[២០៨] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ* (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រាប់ហើយ ក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តី នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ១ ភិក្ខុនីមានជំងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[២០៩] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីជាសិស្សរបស់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី តែងតែបម្រើភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ដោយគោរព ។ ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី បានពោលពាក្យនេះនឹងពួកភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីនេះតែងបម្រើខ្ញុំដោយគោរព ខ្ញុំនឹងឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុនីនេះ ។ ឯភិក្ខុនីនោះ ពោលមើលងាយវិញ ដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់របស់ខ្លួន ដោយការពិចារណាខុស* (*របស់ខ្លួន*) *ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ឮថាខ្ញុំមិនបម្រើលោកម្ចាស់ដោយគោរពទេ ឮថាលោកម្ចាស់មិនឲ្យចីវរមកខ្ញុំទេ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹង*

ភិក្ខុនី ឧក្កុហិតេន ឧបជាវិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឧក្កុហិតេន ឧបជាវិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ឧក្កុហិតេន ឧប-ជាវិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឧក្កុហិតេន ឧប-ជាវិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២១០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឧក្កុហិតេនាតិ អញ្ញថា គហិតេន[១] ។ ឧបជាវិតេនាតិ អញ្ញថា ឧបជាវិតេន ។ បរន្តិ ឧបសម្បន្នំ ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ ឱ. ម. ឧគ្គហិតេន ។

មើលងាយគេ ដោយការប្រកាន់អាក្រក់ ដោយការពិចារណាខុសសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីមើលងាយគេដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់ ដោយការពិចារណាខុស ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមើលងាយគេដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់ ដោយការពិចារណាខុសទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមើលងាយគេដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់ ដោយការពិចារណាខុស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២១០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់ សេចក្ដីថា ដោយការប្រកាន់យកដោយប្រការដទៃ (គឺប្រកាន់ខុស) ។ ពាក្យថា ដោយការពិចារណាខុស សេចក្ដីថា ដោយការពិចារណាដោយប្រការដទៃ (យល់ខុស) ។ ពាក្យថា មើលងាយគេ សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីមើលងាយឧបសម្បន្នាផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២១១] ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នំ ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២១២] អនាបត្តិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[២១៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អត្តនោ ភណ្ឌកំ អបស្សន្តិយោ ចណ្ឌកាលឹ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ អបយ្យេ

[២១១] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្នាមែន ហើយមើលងាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមើលងាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អនុបសម្បន្នាទៅវិញ ហើយមើលងាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមើលងាយអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ជាអនុបសម្បន្នាមែន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២១២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ២ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[២១៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯងពួកភិក្ខុនី កាលមិនឃើញគណៈរបស់ខ្លួន បានពោលពាក្យនេះនឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឃើញគណៈរបស់ពួកយើង

២០៣

បាចិត្តិយកណ្ឌោ អន្ធការវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទេ និទានំ

អម្ហាកំ ភណ្ឌកំ បស្សេយ្យាសីតិ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ អហមេវ នូន ចោរី អហមេវ នូនាលជ្ជិនី យា អយ្យា អត្តនោ ភណ្ឌកំ អបស្សន្តិយោ តា មំ ឯវមាហំសុ អបយ្យេ អម្ហាកំ ភណ្ឌកំ បស្សេយ្យាសីតិ សចាហាយ្យេ តុម្ហាកំ ភណ្ឌកំ គណ្ហាមិ អស្សមណី ហោមិ ព្រហ្មចរិយា ចវាមិ និរយំ ឧបបជ្ជាមិ យា បន មំ អភូតេន ឯវមាហ សាបិ អស្សមណី ហោតុ ព្រហ្មចរិយា ចវតុ និរយំ ឧបបជ្ជតូតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌកាលី អត្តានំបិ បរំបិ និរយេនបិ ព្រហ្មចរិយេនបិ អភិសបិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អត្តានំបិ បរំបិ និរយេនបិ ព្រហ្មចរិយេនបិ អភិសបតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អត្តានំបិ បរំបិ និរយេនបិ ព្រហ្មចរិយេនបិ អភិសបិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ

ដែរឬ ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ខ្ញុំឯង ជាស្រីចោរពិតឬ ខ្ញុំឯងជាស្រីគ្មានសេចក្ដីខ្មាសពិតឬ ពួកលោកម្ចាស់ណា មិនឃើញគណៈរបស់ខ្លួន ពួកលោកម្ចាស់នោះពោលនឹងខ្ញុំយ៉ាងនេះថា បពិត្រ លោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឃើញគណៈរបស់យើងដែរឬទេ បពិត្រលោក ម្ចាស់ ប្រសិនបើខ្ញុំយកគណៈរបស់លោកមែន ខ្ញុំមិនមែនជាសមណីទេ ខ្ញុំ ឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ហើយ ខ្ញុំនឹងទៅកើតក្នុងនរក ចំណែកឯភិក្ខុនីណា ពោលពាក្យយ៉ាងនេះនឹងខ្ញុំដោយពាក្យមិនពិត ភិក្ខុនីនោះឯង ចូរកុំឲ្យជា សមណី ចូរឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ ចូរទៅកើតក្នុងនរកចុះ ។ ពួកភិក្ខុនី ណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ចណ្ឌកាលីជាម្ចាស់ មិនសមនឹងផ្ដាសាខ្លួនឯងផង អ្នកឯទៀត ផង ដោយនរកផង ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ផងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីផ្ដាសាខ្លួន ឯងផង អ្នកឯទៀតផង ដោយនរកខ្លះ ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ ពិតមែន ឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ ជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនីមិនសមនឹងផ្ដាសាខ្លួនក្ដី អ្នកឯទៀតក្ដី ដោយនរកក្ដី ដោយព្រហ្ម-ចរិយធម៌ក្ដីទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក

វា បសាខាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អត្តានំ វា បរំ វា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២១៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អត្តានន្តិ បច្ចត្តំ ។ បរន្តិ ឧបសម្បន្នំ និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២១៥] ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ តិរច្ឆានយោនិយា វា បិត្តិវិសយេន វា មនុស្សទោភគ្គេន[១] វា អភិសបតិ

១ ឱ. បេត្តិវិសយេន វា មនុស្សទោភគ្គេន ។

ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ផ្តាសាខ្លួនឯងក្តី អ្នកឯទៀតក្តី ដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២១៤] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ខ្លួនឯង គឺចំពោះខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា អ្នកឯទៀត សេចក្តីថា ភិក្ខុនីផ្តាសាឧបសម្បន្នាផងគ្នា ដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២១៥] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្នាមែន ហើយផ្តាសាដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយផ្តាសាដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ជាអនុបសម្បន្នាទៅវិញ ហើយផ្តាសាដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីផ្តាសាដោយកំណើតនៃសត្វតិរច្ឆានក្តី ដោយបេតវិស័យក្តី ដោយភាវៈជាមនុស្សមានត្រកូលថោកទាបក្តី ត្រូវអាបត្តិ

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នំ អភិសបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២១៦] អនាបត្តិ អត្ថបុរេក្ខារាយ ធម្មបុរេក្ខារាយ អ-នុសាសនីបុរេក្ខារាយ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[២១៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ ភណ្ឌិត្វា អត្តនា វធិត្វា វធិត្វា រោទតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌកាលី អត្តានំ វធិត្វា វធិត្វា រោទិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ

ទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីផ្ចាសាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ជាឧបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ ថាជាអនុបសម្បន្នាដដែល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២១៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីផ្ចាសា ព្រោះធ្វើអត្ថឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីផ្ចាសា ព្រោះធ្វើធម៌ឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីផ្ចាសា ព្រោះធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[២១៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌ-កាលីភិក្ខុនីឈ្លោះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយក៏វាយតប់ទះខ្លួនឯង ហើយយំ ។ ពួក ភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ ពោលទោស តិះ-ដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីមិនសមនឹងវាយតប់ទះខ្លួន ហើយយំ សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលី

ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អត្តានំ វធិត្វា វធិត្វា រោទតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អត្តានំ វធិត្វា វធិត្វា រោទិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អត្តានំ វធិត្វា វធិត្វា រោទេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២១៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អត្តានន្តិ បច្ចត្តំ ។ វធិត្វា វធិត្វា រោទតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ វធតិ ន រោទតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ រោទតិ ន វធតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២១៩] អនាបត្តិ ញាតិព្យសនេន វា ភោគព្យសនេន វា រោគព្យសនេន វា ផុដ្ឋា រោទតិ ន វធតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គោ ទុតិយោ ។

ភិក្ខុនីវាយតប់ទះខ្លួនឯងហើយយំ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីមិនសមនឹងវាយតប់ទះខ្លួនឯងហើយយំសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយវាយតប់ទះខ្លួនឯងហើយយំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២១៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ខ្លួនឯង គឺចំពោះខ្លួនឯង ។ ភិក្ខុនីវាយតប់ទះហើយយំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែវាយ តែមិនយំ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែយំ តែមិនបានវាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២១៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីវិនាសញាតិក្តី សេចក្តីវិនាសភោគសម្បត្តិក្តី សេចក្តីវិនាសព្រោះរោគក្តី មកប៉ះពាល់ហើយយំ តែមិនវាយ (ខ្លួនឯង) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ ទី ២ ចប់ ។

នគ្គវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[២២០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អចិរវតិយា នទិយា វេសិយាហិ សទ្ធឹ នគ្គា ឯកតិត្ថេ នហាយន្តិ ។ វេសិយា តា ភិក្ខុនិយោ ឧប្ផណ្ឌេសុំ(១) កិន្នុ ខោ នាម អយ្យេ តុម្ហាកំ ទហរានំ ព្រហ្មចរិយំ ចិណ្ណេន ននុ នាម កាមា បរិភុញ្ជិតព្វា យទា ជិណ្ណា ភវិស្សថ តទា ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សថ ឯវំ តុម្ហាកំ ឧភោ អត្តា(២) បរិគ្គហិតា ភវិស្សន្តីតិ ។ ភិក្ខុនិយោ វេសិយាហិ ឧប្ផណ្ឌិយមានា(៣) មង្កូ អហេសុំ ។ អថ ខោ តា ភិក្ខុនិយោ ឧបស្សយំ គន្ត្វា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថ ខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនីនំ

១ ឱ. ម. ឧប្បណ្ឌេសុំ ។ ២ ឱ. អន្តា ។ ៣ ឱ. ម. ឧប្បណ្ឌិយមានា ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[២២០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុនីច្រើនរូបមានកាយអាក្រាតងូតទឹក ឰដ៏កំពង់ទឹកមួយ ជាមួយនឹងពួកស្រីពេស្យា ក្នុងស្ទឹងអចិរវតី ។ ពួកស្រីពេស្យានាំគ្នាចំអកលេងនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា នៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកលោកកំពុងពេញក្រមុំខំសន្សំព្រហ្មចរិយធម៌ប្រយោជន៍អ្វី ពួកលោកគួរតែនៅបរិភោគកាមទៅសិន កាលណាលោកទាំងឡាយចាស់ សឹមពួកលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងកាលណោះចុះ កាលបើធ្វើយ៉ាងនេះ ប្រយោជន៍ទាំងពីរឈ្មោះថា ពួកលោកបានកាន់យកហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយកាលដែលពួកស្រីពេស្យានិយាយចំអក (ដូច្នោះ) ក៏មានសេចក្តីអៀនខ្មាស ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនីទាំងនោះនាំគ្នាទៅកាន់លំនៅ ហើយប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ តថាគតនឹងបញ្ញត្ត

សិក្ខាបទំ បញ្ញាបេស្សាមិ ទស អត្ថវសេ បដិច្ច សង្ឃ-សុដ្ឋុតាយ ។ បេ ។ វិនយានុគ្គហាយ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកា ឱហាយេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២២១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឯកា ឱហាយេយ្យាតិ អនិវត្ថា វា អបារុតា វា ឱហា-យតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឱហានបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២២២] អនាបត្តិ អច្ឆិន្នចីវរិកាយ វា នដ្ឋចីវរិកា-យ វា អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[២២៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភគវតា ភិក្ខុនីនំ ឧទកសាដិកា អនុញ្ញាតា ហោតិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ភគវតា

សិក្ខាបទដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យនូវប្រយោជន៍ទាំងឡាយ ១០ ប្រការ គឺដើម្បីសេចក្ដីល្អដល់សង្ឃ ១ ។ បេ ។ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់វិន័យ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ អាក្រាតកាយងូតទឹក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២២១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា អាក្រាតកាយងូតទឹក សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីមិនស្លៀកសំពត់ ឬមិនដណ្ដប់សំពត់ហើយងូតទឹក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលងូត វេលាងូតស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២២២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានចីវរដែលពួកចោរលួចយកទៅ ឬមានចីវរបាត់ទៅ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[២២៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងអារាមជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯងព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់ងូតទឹកដល់ពួកភិក្ខុនី ។ ឆព្វគ្គិយា-

២០៩

បាចិត្តិយកណ្ឌេ នគ្គវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឧទកសាដិកា អនុញ្ញាតាតិ អប្បមាណិកាយោ ឧទកសាដិកាយោ ធារេសុំ បុរតោបិ បច្ឆតោបិ អាកឌ្ឍន្តា អាហិណ្ឌន្តា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណិកាយោ ឧទកសាដិកាយោ ធារេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណិកាយោ ឧទកសាដិកាយោ ធារេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណិកាយោ ឧទកសាដិកាយោ ធារេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ឧទកសាដិកំ បន ភិក្ខុនិយា ការយមានាយ បមាណិកា ការេតព្វា ។ តត្រិទំ បមាណំ ទីឃសោ ចតស្សោ វិទត្ថិយោ សុគតវិទត្ថិយា តិរិយំ ទ្វេ វិទត្ថិយោ តំ អតិក្កាមេន្តិយា ឆេទនកំ បាចិត្តិយន្តិ ។

ភិក្ខុនីទាំងឡាយគិតគ្នាថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់ងូតទឹកហើយ ទើបនាំគ្នាស្លៀកដណ្តប់សំពត់ងូតទឹកទាំងឡាយ មិនមានប្រមាណក៏ចាប់ទាញពីមុខខ្លះ ពីក្រោយខ្លះ ហើយត្រេចដើរទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងទ្រទ្រង់នូវសំពត់ងូតទឹកគ្មានប្រមាណសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនី ទ្រទ្រង់នូវសំពត់ងូតទឹកមិនមានប្រមាណ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងទ្រទ្រង់នូវសំពត់ងូតទឹកមិនមានប្រមាណទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលឲ្យគេធ្វើសំពត់ងូតទឹកគប្បីឲ្យធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណ ។ ឯប្រមាណក្នុងសំពត់ងូតទឹកនោះ គឺបណ្តោយ ៤ ចំអាម ទទឹង ២ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត កាលភិក្ខុនីធ្វើឲ្យកន្លងលើសប្រមាណនោះទៅ ត្រូវឆេទនកបាចិត្តិយៈ[១] ។

១ គឺ ភិក្ខុនីត្រូវកាត់សំពត់ឲ្យត្រូវប្រមាណ ហើយសឹមសំដែងអាបត្តិទើបបាន ។

[២២៤] ឧទកសាដិកា នាម យាយ និវត្ថាយ[១] នហាយតិ ។ ការយមានាយាតិ ករោន្តិយា វា ការាបេន្តិយា វា បមាណិកា ការេតព្វា ។ តត្រិទំ បមាណំ ទីឃសោ ចតស្សោ វិទត្ថិយោ សុគតវិទត្ថិយា តិរិយំ ទ្វេ វិទត្ថិយោ ។ តំ អតិក្កាមេត្វា ករោតិ វា ការាបេតិ វា បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន ឆិន្ទិត្វា បាចិត្តិយំ ទេសេតព្វំ ។

[២២៥] អត្តនា វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អត្តនា វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បរេហិ វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បរេហិ វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អញ្ញស្សត្ថាយ ករោតិ វា ការាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញេន កតំ បដិលភិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

១ ឱ. ម. និវត្ថា ។

[២២៤] ភិក្ខុនីធ្វើសំពត់ស្នៀកណា សំពត់ស្នៀកនោះ ឈ្មោះថា សំពត់ងូតទឹក ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលឲ្យគេធ្វើ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីកាលធ្វើឯងក្តី ប្រើឲ្យគេធ្វើក្តី គប្បីឲ្យធ្វើឲ្យត្រូវប្រមាណ ។ ឯប្រមាណក្នុងសំពត់ងូតទឹកនោះ គឺបណ្តោយ ៤ ចំអាម ទទឹង ២ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត ។ ភិក្ខុនីធ្វើឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី ឲ្យកន្លងហួសប្រមាណនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ ភិក្ខុនីត្រូវកាត់ក្នុងខណៈដែលបានមក ហើយសឹមសំដែងអាបត្តិបាចិត្តិយៈចេញ ។

[២២៥] ភិក្ខុនី សម្រេចដោយខ្លួនឯង នូវសំពត់ដែលខ្លួនធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនី ប្រើពួកអ្នកដទៃឲ្យសម្រេច នូវសំពត់ដែលខ្លួនធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីសម្រេចដោយខ្លួនឯងនូវសំពត់ដែលពួកអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនី ប្រើពួកអ្នកដទៃឲ្យសម្រេចនូវសំពត់ដែលពួកអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីធ្វើឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីបានសំពត់ងូតទឹកដែលអ្នកដទៃធ្វើស្រេចហើយមកប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២២៦] អនាបត្តិ បមាណិកំ ករោតិ ឩនកំ ករោតិ អញ្ញេន កតំ បមាណាតិក្កន្តំ បដិលភិត្វា ឆិន្ទិត្វា បរិភុញ្ជតិ វិតានំ វា ភុម្មត្ថរណំ វា សាណិបាការំ វា ភិសឹ វា ពិម្ពោហនំ វា ករោតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[២២៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរិស្សា ភិក្ខុនិយា មហគ្ឃំ ចីវរទុស្សំ ចីវរំ ទុក្កតំ ហោតិ ទុស្សិព្វិតំ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច សុន្ទរំ ខោ ឥទន្តេ អយ្យេ ចីវរទុស្សំ ចីវរញ្ច ខោ ទុក្កតំ ទុស្សិព្វិតន្តិ ។ វិសិព្វេមិ អយ្យេ សិព្វេស្សសីតិ ។ អាមយ្យេ សិព្វេស្សាមីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ វិសិព្វេត្វា[១] ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អទាសិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិព្វេស្សាមិ សិព្វេស្សាមីតិ នេវ សិព្វេតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ

១ វិសិព្វេត្វាតិ ទុស្សិព្វិតំ បុន សិព្វនត្ថាយ វិសិព្វេត្វា វិជដេត្វាតិ ទុតិយសារត្ថទីបនីដីកា ។

[២២៦] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ* (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) *គឺ ភិក្ខុនីធ្វើឲ្យត្រូវប្រមាណ ១ ភិក្ខុនីធ្វើថយពីប្រមាណចុះមក ១ ភិក្ខុនីបាន ឧទកសាដកដែលអ្នកដទៃធ្វើឲ្យកន្លងហួសប្រមាណ ហើយយកមកកាត់ ចេញទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីធ្វើឲ្យជាពិតានក្តី ជាកម្រាលក្រាលផែនដីក្តី ជាវនាំងក្តី ជាពូកក្តី ជាខ្នើយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[២២៧] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់គង់នៅក្នុងអារាម ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សំពត់ សម្រាប់ធ្វើចីវររបស់ភិក្ខុនី ១ រូបមានតម្លៃច្រើន ចីវរ* (នោះ) *ធ្វើក៏មិនល្អ ដេរក៏មិនល្អ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា នែ លោកម្ចាស់ សំពត់ចីវររបស់លោកនេះល្អណាស់ តែចីវរនោះធ្វើមិនល្អ ដេរមិនល្អ ។ ភិក្ខុនីនោះពោលថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងរុះចេញ លោកម្ចាស់នឹងដេរឲ្យឬ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា អើលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹង ដេរឲ្យ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីនោះក៏រុះចីវរនោះចេញ ហើយប្រគល់ឲ្យ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងដេរ ៗ តែមិនដេរ*

ករោតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិព្វាបេត្វា នេវ សិព្វេស្សតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិព្វាបេត្វា នេវ សិព្វតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិព្វាបេត្វា នេវ សិព្វេស្សតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ សិព្វេយ្យ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ អញ្ញត្រ ចតូហបញ្ចាហា បាចិត្តិយន្តិ ។

មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ។ ភិក្ខុនីនោះ ក៏ប្រាប់សេចក្ដីនុ៎ះដល់ពួកភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នារុះចីវរចេញ ហើយក៏មិនដេរខ្លួនឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរវិញសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នារុះចីវរចេញហើយ មិនដេរខ្លួនឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង-ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នារុះចីវរចេញហើយ មិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយរុះឯងក្ដី ឲ្យគេរុះក្ដី នូវចីវររបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្ដីអន្តរាយក្នុងកាលជាខាងក្រោយទេ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់-ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ វៀរលែងតែ (តម្កល់ទុក) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌេ នគ្គវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

[២២៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ ចីវរំ នាម ឆន្នំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ ។ វិសិព្វេត្វាតិ សយំ វិសិព្វេត្វា ។ វិសិព្វាបេត្វាតិ អញ្ញំ វិសិព្វាបេត្វា ។ សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនីតិ អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ សិព្វេយ្យាតិ ន សយំ សិព្វេយ្យ ។ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ អញ្ញត្រ ចតូហបញ្ចាហាតិ ឋបេត្វា ចតូហបញ្ចាហំ ។ នេវ សិព្វិស្សាមិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២២៩] ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ សិព្វេតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អញ្ញត្រ ចតូហបញ្ចាហា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា ចីវរំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ សិព្វេតិ ន

បាចិត្តិយកណ្ឌ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សិក្ខាបទវិភង្គ

[២២៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌសិក្ខាបទទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីផងគ្នា គឺភិក្ខុនីឯទៀត ។ ដែលហៅថា ចីវរ នោះ បានដល់ចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយ ។ ពាក្យថា រុះឯង គឺរុះចេញដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេរុះ គឺប្រើអ្នកដទៃឲ្យរុះ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយក្នុងពេលជាខាងក្រោយទេ គឺគ្មានសេចក្តីអន្តរាយសោះឡើយ ។ ពាក្យថា មិនដេរឯង គឺភិក្ខុនីមិនដេរដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ គឺភិក្ខុនីមិនបង្គាប់អ្នកដទៃឡើយ ។ ពាក្យថា វៀរលែងតែ (តម្កល់ទុក) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ គឺលើកទុកត្រឹម ៤ ថ្ងៃ ៥ ថ្ងៃ ប៉ុណ្ណោះ ។ បើភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញមិនដេរឯង អញនឹងមិនធ្វើនូវសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរដូច្នេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២២៩] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីក៏សំគាល់ថា ឧបសម្បន្នាមែន ហើយរុះឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុះក្តីនូវចីវរ លុះតមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះក៏មិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ ឧបសម្បន្នា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យហើយរុះឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុះក្តី នូវចីវរ តមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរ

សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អញ្ញត្រ ចតូហបញ្ចា-
ហា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុប-
សម្បន្នសញ្ញា ចីវរំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា សា
បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ សិព្វេតិ ន សិព្វាបនាយ
ឧស្សុក្កំ ករោតិ អញ្ញត្រ ចតូហបញ្ចាហា អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ អញ្ញំ បរិក្ខារំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វា-
បេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ សិព្វេតិ ន
សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អញ្ញត្រ ចតូហ-
បញ្ចាហា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ចីវរំ
វា អញ្ញំ វា បរិក្ខារំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា សា
បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ សិព្វេតិ ន សិព្វាបនាយ
ឧស្សុក្កំ ករោតិ អញ្ញត្រ ចតូហបញ្ចាហា អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាទៅវិញ រុះឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុះក្តី នូវចីវរ តមកខាងក្រោយភិក្ខុនីនោះ មិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ ភិក្ខុនីរុះឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុះក្តី នូវបរិក្ខារដទៃ តមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ ភិក្ខុនីរុះឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុះក្តី នូវចីវរក្តី បរិក្ខារដទៃក្តី របស់អនុបសម្បន្នា តមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាដដែល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៣០] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ ការេន្តី[១] ចតូហបញ្ចាហំ អតិក្កាមេតិ គិលា-នាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[២៣១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមន្តិ ។ តានិ ចីវរានិ ចិរំ និក្ខិត្តានិ កណ្ណកិតានិ ហោន្តិ ។ តានិ ភិក្ខុនិយោ ឱតាបេន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ តា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោចុំ កស្សិមានិ អយ្យេ ចីវរានិ កណ្ណកិតានីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ

១ ឱ. ការោន្តំ ។

[២៣០] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយ ហើយស្វែងរកគ្នាមិនបាន ១ ភិក្ខុនីកំពុងតែធ្វើ ស្រាប់តែកន្ទងហួស ៤-៥ ថ្ងៃទៅ ១ ភិក្ខុនីមានជំងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយផ្សេង ៗ កើតឡើង ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។*

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[២៣១] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគ ទ្រង់គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនីផ្ញើចីវរ (សង្ឃាដី) ទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់និងចីពរទៅប៉ុណ្ណោះ ។ ចីវរទាំងឡាយដែលភិក្ខុនីផ្ញើទុកយូរពេកនោះ ក៏ដុះផ្សិតសៅហ្មងទៅអស់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយយកចីវរទាំងនោះទៅសំដិលហាល ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចីវរទាំងនេះរបស់អ្នកណាក៏ដុះផ្សិតសៅហ្មងអស់ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងនោះប្រាប់សេចក្ដីនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា*

ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យា បន ភិក្ខុនី បញ្ចាហិកំ សង្ឃាដិវារំ[១] អតិក្កាមេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៣២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បញ្ចាហិកំ សង្ឃាដិវារំ[២] អតិក្កាមេយ្យាតិ បញ្ចមំ ទិវសំ បញ្ច ចីវរានិ នេវ និវាសេតិ ន បារុបតិ ន ឱតាបេតិ បញ្ចមំ ទិវសំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

១-២ ឱ. ម. សង្ឃាដិចារំ ។

ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងផ្ញើចីវរទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែសង្ឃាដីនិងចីពរ ទៅប៉ុណ្ណោះសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ផ្ញើចីវរទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែសង្ឃាដីនិងចីពរប៉ុណ្ណោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងផ្ញើចីវរទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែសង្ឃាដីនិងចីពរទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយញុំាងវារៈនៃសង្ឃាដិឲ្យកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៣២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ញុំាងវារៈនៃសង្ឃាដិឲ្យកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅ សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីមិនបានស្លៀក មិនបានគ្រង មិនបានសំដិលហាលនូវចីវរទាំង ៥ អស់ថ្ងៃទី ៥ គឺថាធ្វើឲ្យកន្លងហួសថ្ងៃទី ៥ ទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៣៣] បញ្ចាហាតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហាតិក្កន្តេ វេមតិកា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហាតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៣៤] អនាបត្តិ បញ្ចមំ ទិវសំ បញ្ច ចីវរានិ និវាសេតិ វា បារុបតិ វា ឱតាបេតិ វា គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[២៣៥] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី បិណ្ឌាយ ចរិត្វា

[២៣៣] វារៈនៃសង្ឃាដិកន្ទង់ហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្ទង់ហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ វារៈនៃសង្ឃាដិកន្ទង់ហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ វារៈនៃសង្ឃាដិកន្ទង់ហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់កន្ទង់ទៅទេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ វារៈនៃសង្ឃាដិមិនទាន់កន្ទង់ហួស ៥ ថ្ងៃទៅទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្ទង់ទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វារៈនៃសង្ឃាដិមិនទាន់កន្ទង់ហួស ៥ ថ្ងៃទៅទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វារៈនៃសង្ឃាដិមិនកន្ទង់ហួស ៥ ថ្ងៃទៅទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់កន្ទង់ទៅទេ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

[២៣៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីស្លៀកក្តី គ្រង់ក្តី សំដិលហាលក្តី នូវចីវរទាំង ៥ ក្នុងថ្ងៃទីប្រាំ ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[២៣៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង

អល្លចីវរំ បត្ថរិត្វា វិហារំ បាវិសិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ បារុបិត្វា គាមំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ សា និក្ខមិត្វា ភិក្ខុនិយោ បុច្ឆិ អយ្យេ មយ្ហំ ចីវរំ បស្សេយ្យាថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តស្សា ភិក្ខុនិយា ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី មយ្ហំ ចីវរំ អនាបុច្ឆា បារុបិស្សតីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ អនាបុច្ឆា បារុបិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ អនាបុច្ឆា បារុបតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ អនាបុច្ឆា បារុបិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។

១ ឱ. ម. បារុបីតិ ។

ភិក្ខុនី ១ រូប ត្រេចទៅបិណ្ឌបាត (ត្រឡប់មកវិញ) ក៏សំដិលចីវរដែលទទឹក ដោយញើសហើយចូលទៅកាន់វិហារ ។ មានភិក្ខុនី ១ រូបយកចីវរនោះគ្រង់ហើយចូលទៅកាន់ស្រុកដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ភិក្ខុនីនោះចេញ (ពីវិហារ) ទៅហើយសួរភិក្ខុនីទាំងឡាយថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយបានឃើញចីវររបស់ខ្ញុំដែរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីនោះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងមិនប្រាប់ដល់ខ្ញុំជាមុន ហើយយកចីវរទៅគ្រង់សោះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងមិនប្រាប់ជាមុនហើយយកចីវររបស់ភិក្ខុនីផង៍គ្នាទៅគ្រង់សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ជាមុនហើយយកចីវររបស់ភិក្ខុនីផង៍គ្នាទៅគ្រង់ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងមិនប្រាប់ជាមុនហើយយកចីវររបស់ភិក្ខុនីផង៍គ្នាទៅគ្រង់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុនី ចីវរសង្កមនីយំ ធារេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៣៦] យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ចីវរសង្កមនីយំ នាម ឧបសម្បន្នាយ បញ្ចន្នំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ ។ តស្សា វា អនិវត្ថំ តំ វា អនាបុច្ឆា និវាសេតិ វា ចារុបតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៣៧] ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរសង្កមនីយំ ធារេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា ចីវរសង្កមនីយំ ធារេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរសង្កមនីយំ ធារេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ចីវរសង្កមនីយំ ធារេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទ្រទ្រង់ (ស្លៀកដណ្តប់) នូវសង្កមនីយចីវរ[១] គឺចីវរដែលខ្លួនលបយក ទៅប្រើប្រាស់មួយសំណើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៣៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ចីវរដែលឈ្មោះថា សង្កមនីយ នោះបានដល់ចីវរទាំង ៥ ចីវរឯណាមួយ របស់ស្រីដែលជាឧបសម្បន្នា ។ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ជាមុនហើយស្លៀកក្តី គ្រងក្តី នូវចីវរដែលភិក្ខុនីនោះមិនបាន ឲ្យក្តី នូវសង្កមនីយចីវរនោះក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៣៧] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា ហើយ ទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមាន សេចក្តីសង្ស័យ ហើយទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាទៅវិញ ហើយទ្រទ្រង់នូវ សង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវររបស់ អនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជា

---

១ ចីវររបស់ភិក្ខុនីឯទៀត ដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ម្ចាស់ចីវរហើយកាន់យកទៅ ត្រូវតែប្រគល់ ឲ្យម្ចាស់ចីវរវិញ ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២៣៨] អនាបត្តិ សា វា ទេតិ តំ វា អាបុច្ឆា និវាសេតិ វា ចារុបតិ វា អច្ឆិន្នចីវរិកាយ នដ្ឋចីវរិកាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[២៣៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ឧបដ្ឋាក-កុលំ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អយ្យេ ចីវរំ ទស្សាមាតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តុម្ហេ ពហុ-កិច្ចា ពហុករណីយាតិ អន្តរាយំ អកាសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន តស្ស កុលស្ស ឃរំ ឌយ្ហតិ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា

ឧបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៣៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីជាម្ចាស់ចីវរនោះបានឲ្យ ១ ភិក្ខុនីបានប្រាប់ហើយស្លៀកក្តី ដណ្តប់ក្តីនូវចីវរនោះ ១ ភិក្ខុនីមានចីវរចោរដណ្តើមយកទៅ ១ ភិក្ខុនីមានចីវរបាត់ទៅ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[២៣៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏គ្រានោះឯង ត្រកូលឧបដ្ឋាករបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ពួកខ្ញុំនឹងថ្វាយចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ថុល្ល-នន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា អ្នកទាំងឡាយមានកិច្ចច្រើន មានការដែលត្រូវធ្វើក៏ច្រើន ដូច្នេះហើយក៏ធ្វើចីវរទានឲ្យអន្តរាយទៅ ។ ទទួលពេលនោះផ្ទះរបស់ត្រកូលនោះភ្លើងឆេះ ។ មនុស្សទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល

២២១

បាចិត្តិយកណ្ឌេ នគ្គវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ថុល្លនន្ទា អម្ហាកំ ទេយ្យធម្មំ អន្តរាយំ ករិស្សតិ ឧភយេនម្ហ[១] បរិពាហិរា ភោគេហិ ច បុញ្ញេន ចាតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តាសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា គណស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ ករិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គណស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គណស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី គណស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ ករេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

---

១ ឱ. ម. ឧភយេនម្ហា ។

បន្ទុះបង្អាប់ថា ចុះល្ងនទ្ធាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងធ្វើទេយ្យធម៌របស់យើងទាំង-ឡាយឲ្យអន្តរាយសោះ យើងទាំងឡាយវិនាសប្រាសចាកប្រយោជន៍ទាំងពីរយ៉ាង គឺភោគផង បុណ្យផង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពួកមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោសតិះដៀលបន្ទុះបង្អាប់ថា ចុះល្ងនទ្ធាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទៅសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ចុះល្ងនទ្ធាភិក្ខុនីធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទៅ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះល្ងនទ្ធាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៤០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
គណោ នាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ចតិ ។ ចីវរំ នាម ឆន្នំ
ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ វិកប្បនុបគំ បច្ឆិមំ ។ អន្តរាយំ
ករេយ្យាតិ កថំ ឥមំ ចីវរំ ន ទេយ្យុន្តិ អន្តរាយំ ករោតិ
អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អញ្ញំ បរិក្ខារំ អន្តរាយំ ករោតិ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សម្ពហុលានំ ភិក្ខុនីនំ វា ឯក-
ភិក្ខុនិយា វា អនុបសម្បន្នាយ វា ចីវរំ វា អញ្ញំ វា
បរិក្ខារំ អន្តរាយំ ករោតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២៤១] អនាបត្តិ អានិសំសំ ទស្សេត្វា និវារេតិ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[២៤០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា គណៈ តថាគតសំដៅយកភិក្ខុនីសង្ឃ ។ បណ្តាចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយ យ៉ាងតូចបំផុតល្មមវិកប្បបានហៅថាចីវរ ។ ពាក្យថា ធ្វើឲ្យអន្តរាយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីនិយាយថា ជនទាំងឡាយត្រូវឲ្យចីវរនេះធ្វើអ្វី ហើយធ្វើឲ្យអន្តរាយទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីធ្វើបរិក្ខារដទៃឲ្យអន្តរាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីធ្វើចីវរក្តី បរិក្ខារដទៃក្តី របស់ភិក្ខុនីច្រើនរូប (ពីររូប ឬបីរូប) ក្តី របស់ភិក្ខុនីមួយរូបក្តី របស់អនុបសម្បន្នាក្តី ឲ្យអន្តរាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៤១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សហើយហាមឃាត់[១] ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

---

១ ភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះថា អ្នកទាំងឡាយចូរបង្អង់សិនទៅ ព្រោះឥឡូវនេះសំពត់ថ្លៃណាស់ ប្រហែលជា ២-៣ ថ្ងៃទៀតកប្បាសនឹងមកដល់ហើយ ថ្លៃសោតក៏ល្មមសមគួរ ដូច្នេះហើយក៏ហាមឃាត់ ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

នគ្គវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[២៤២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អកាលចីវរំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ អថខោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ តំ ចីវរំ ភាជេតុកាមោ សន្និបតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អន្តេវាសិនិយោ ភិក្ខុនិយោ[១] បក្កន្តា ហោន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោច អយ្យេ ភិក្ខុនិយោ បក្កន្តា ន តាវ ចីវរំ ភាជិយិស្សតីតិ ចីវរវិភង្គំ បដិពាហិ[២] ។ ភិក្ខុនិយោ ន តាវ ចីវរំ ភាជិយិស្សតីតិ វិប្បក្កមឹសុ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អន្តេវាសិនីសុ ភិក្ខុនីសុ[៣] អាគតាសុ តំ ចីវរំ ភាជាបេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ធម្មិកំ ចីវរវិភង្គំ បដិពាហិស្សតីតិ ។ បេ ។

---

១ ឱ. អន្តេវាសិភិក្ខុនិយោ ។ ២ ឱ. ម. បដិពាហតិ ។ ៣ ឱ. អន្តេវាសិភិក្ខុនីសុ ។ ម. អន្តេវាសីសុ ភិក្ខុនីសុ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[៤៤២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង អកាលចីវរបានកើតឡើងដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីសង្ឃប្រាថ្នាដើម្បីនឹងចែកចីវរនោះទើបប្រជុំគ្នា ។ វេលានោះឯង ពួកភិក្ខុនីជាអន្តេវាសិនី (កូនសិស្ស) របស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចៀសចេញទៅ (ពីវត្ត) ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា នៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចៀសចេញទៅអស់ហើយ (សង្ឃ) កុំអាលចែកចីវរដូច្នេះហើយក៏ហាមឃាត់ការចែកចីវរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនាំគ្នាចៀសចេញអស់ទៅដោយគិតថា សង្ឃមិនទាន់ចែកចីវរ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកាលពួកភិក្ខុនីជាអន្តេវាសិនីមកព្រមគ្នាហើយ ក៏នាំគ្នាចែកចីវរនោះទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងហាមឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ

សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ជម្មិកំ ចីវរវិភង្គំ បដិពាហតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ជម្មិកំ ចីវរ-វិភង្គំ បដិពាហិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ជម្មិកំ ចីវរវិភង្គំ បដិពាហេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៤៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-នីតិ ។ ជម្មិកោ នាម ចីវរវិភង្គោ សមគ្គោ ភិក្ខុនី-សង្ឃោ សន្និបតិត្វា ភាជេតិ ។ បដិពាហេយ្យាតិ កថំ ឥមំ ចីវរំ ភាជេយ្យាតិ បដិពាហតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៤៤] ជម្មិកេ ជម្មិកសញ្ញា បដិពាហតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ជម្មិកេ វេមតិកា បដិពាហតិ អាបត្តិ

ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហាមឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងហាម-ឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ហាមឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៤៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ការចែកចីវរដែលឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌នោះ បានដល់ភិក្ខុនីសង្ឃមានសេចក្តីព្រមព្រៀងប្រជុំគ្នាចែក ។ ពាក្យថា ហាមឃាត់ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីហាមឃាត់ដោយពាក្យថា ភិក្ខុនីចែកចីវរនេះធ្វើអ្វីដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៤៤] ការចែកចីវរប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌ ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ការចែកចីវរប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិ

ទុក្កដស្ស ។ ធម្មិកេ អធម្មិកសញ្ញា បជិពាហតិ អនាបត្តិ ។ អធម្មិកេ ធម្មិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មិកេ អធម្មិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៤៥] អនាបត្តិ អានិសំសំ ទស្សេត្វា បជិពាហតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[២៤៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី នដានំបិ នដកានំបិ លង្ឃិកានំបិ សោកជ្ឈាយិកានំបិ កុម្ភថូណិកានំបិ សមណចីវរំ ទេតិ មយ្ហំ បរិសតិ វណ្ណំ ភាសថាតិ ។

ទុក្កដ ។ ការចែកចីវរប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌វិញ ហើយហាមឃាត់ មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ការចែកចីវរមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការចែកចីវរមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការចែកចីវរមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[២៤៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សហើយឃាត់[១] ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[២៤៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បានឲ្យសមណចីវរដល់ពួកមេរបាំខ្លះ ដល់ពួកកូនរបាំខ្លះ ពួកអ្នកឡើងរ៉ាវខ្លះ ដល់ពួកអ្នកត្លុកខ្លះ ដល់ពួកអ្នកវាយស្គរខ្លះ ដោយពាក្យថា អ្នកទាំងឡាយចូរពោលសរសើរយើង ក្នុងទីប្រជុំបរិសទ្យរបស់យើង ។

---

១ ភិក្ខុនីនិយាយពន្យល់ថា សំពត់សាដកតែមួយនឹងចែកគ្នាមិនគ្រាន់ សូមអស់លោកបង្អង់ចាំបន្តិចសិន ប្រហែលជា ២-៣ ថ្ងៃទៀត សំពត់នឹងកើតឡើងថ្មីសឹមយើងចែកគ្នាជាខាងក្រោយដូច្នេះ ហៅថាសំដែងអានិសង្ស ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

នដាបិ នដកាបិ លង្ឃិកាបិ សោកជ្ឈាយិកាបិ កុម្ភថូណិកាបិ ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បរិសតិ វណ្ណំ ភាសន្តិ អយ្យា ថុល្លនន្ទា ពហុស្សុតា ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ[១] កាតុំ ទេថ អយ្យាយ ទេថ អយ្យាយាតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អាគារិកស្ស សមណចីវរំ ទស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស សមណចីវរំ ទេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស សមណចីវរំ ទស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស វា បរិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិកាយ វា សមណចីវរំ ទទេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

---

១ ធម្មកថន្តិបិ បាឋោ ។

ពួកមេរបាំក្តី ពួកកូនរបាំក្តី ពួកអ្នកឡើងរ៉ាវក្តី ពួកអ្នកគុកក្តី ពួកអ្នកវាយស្គរក្តី នាំគ្នាពោលសរសើរថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងទីប្រជុំបរិសទ្យថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ជាពហុស្សូត ជាអ្នកនិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា អ្នកទាំងឡាយចូរថ្វាយ (ទាន) ដល់លោកម្ចាស់ចុះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើ (សក្ការៈ) ដល់លោកម្ចាស់ចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបីនឹងឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថក្តី ដល់បរិព្វាជកក្តី ដល់បរិព្វាជិកាក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៤៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អាគារិកោ នាម យោ កោចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ បរិព្វាជកោ នាម ភិក្ខុញ្ច សាមណេរញ្ច ឋបេត្វា យោ កោចិ បរិព្វាជកសមាបន្នោ ។ បរិព្វាជិកា នាម ភិក្ខុនិញ្ច សិក្ខមានញ្ច សាមណេរិញ្ច ឋបេត្វា យា កាចិ បរិព្វាជិកសមាបន្នា ។ សមណចីវរំ នាម កប្បកតំ វុច្ចតិ ។ ទេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៤៨] អនាបត្តិ មាតាបិតូនំ ទេតិ តាវកាលិកំ ទេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[២៤៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ឧបដ្ឋា-

បាចិត្តិយកណ្ឌ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ និទាន

[២៤៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ជនណាមួយគ្រប់គ្រងផ្ទះ ជននោះឈ្មោះថា គ្រហស្ថ ។ បុរសណាមួយបួសជាបរិញ្វាជក វៀរលែងតែភិក្ខុនិងសាមណេរចេញ បុរសនោះឈ្មោះថា បរិញ្វាជក ។ ស្រីណា-មួយបួសជាបរិញ្វាជិកា វៀរលែងតែភិក្ខុនី សិក្ខមានានិងសាមណេរីចេញ ស្រីនោះឈ្មោះថា បរិញ្វាជិកា ។ ចីវរដែលធ្វើវិកប្បហើយ ហៅថា សមណ-ចីវរ ។ ភិក្ខុនីឲ្យ (សមណចីវរ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៤៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យដល់មាតាបិតា ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេខ្ចី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាង ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[២៤៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ត្រកូល ឧបដ្ឋាករបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា

កាកុលំ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច សចេ មយំ អយ្យេ សក្កោម ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ចីវរំ ទស្សាមាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន វស្សំ វុត្ថា ភិក្ខុនិយោ ចីវរំ កាលេតុកាមា សន្និបតឹសុ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោច អាគមេថ អយ្យេ អត្ថិ ភិក្ខុនី-សង្ឃស្ស ចីវរប្បច្ចាសាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ គច្ឆយ្យេ តំ ចីវរំ ជានាហីតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេ មនុស្សេ ឯតទវោច ទេថាវុសោ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ចីវរន្តិ ។ ន មយំ អយ្យេ សក្កោម ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ចីវរំ ទាតុន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ទុព្វលចីវរប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុព្វលចីវរប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កា-

បពិត្រលោកម្ចាស់ បើយើងខ្ញុំទាំងឡាយអាច យើងខ្ញុំទាំងឡាយនឹងថ្វាយចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវស្សារួចហើយប្រាថ្នាដើម្បីនឹងចែកចីវរ ទើបប្រជុំគ្នា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកលោកម្ចាស់ចូរបង្អង់ចាំសិន (ដ្បិត) មានគេនឹងថ្វាយចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ភិក្ខុនីទាំង-ឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា នែលោកម្ចាស់ លោកចូរទៅ លោកចូរដឹងចីវរនោះចុះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលនោះលុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងមនុស្សទាំងឡាយនោះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃចុះ ។ មនុស្សទាំងនោះនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំទាំងឡាយមិនអាចនឹងប្រគេនចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃទេ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងញុំាងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរដ៏ទុព្វលសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុ

មេតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុព្វលចីវរប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ទុព្វលចីវរប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៤០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ទុព្វលចីវរប្បច្ចាសា នាម សចេ មយំ សក្កោម ឧស្សាម ការិស្សាមាតិ វាចា ភិន្នា ហោតិ ។ ចីវរកាលសមយោ នាម អនត្ថតេ កឋិនេ វស្សានស្ស បច្ឆិមោ មាសោ អត្ថតេ កឋិនេ បញ្ច មាសា ។ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេយ្យាតិ

១ ឱ. ម. អតិក្កាមេសីតិ ។

ទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរទុព្វល ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបីនឹងញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាល ឲ្យកន្លងហួសទៅ ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរដ៏ទុព្វលទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរដ៏ទុព្វល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៥០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សេចក្តីប្រាថ្នាចីវរដ៏ទុព្វល គឺត្រកូលគេបញ្ចេញវាចីភេទថា បើយើងខ្ញុំទាំងឡាយអាច យើងខ្ញុំទាំងឡាយនឹងប្រគេន នឹងធ្វើ (ចីវរទាន) ។ ដែលហៅថា សម័យនៃចីវរកាល គឺភិក្ខុនីមិនទាន់បានក្រាលកឋិន កំណត់ខែមួយជាខាងចុងនៃវស្សានរដូវ (អំពី ១ រោចខែអស្សុជទៅដល់ ១៥ កើតខែកត្តិក) បើភិក្ខុនីបានក្រាលកឋិន កំណត់ ៥ ខែ (អំពី ១ រោចខែអស្សុជទៅដល់ ១៥ កើត ខែផល្គុន) ។ ពាក្យថា ញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ

អនត្ថតេ កឋិនេ វស្សានស្ស បច្ឆិមំ ទិវសំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អត្ថតេ កឋិនេ កឋិនុទ្ធារទិវសំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៤១] ទុព្វលចីវរេ ទុព្វលចីវរសញ្ញា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទុព្វលចីវរេ វេមតិកា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទុព្វលចីវរេ អទុព្វលចីវរសញ្ញា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេតិ អនាបត្តិ ។ អទុព្វលចីវរេ ទុព្វលចីវរសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អទុព្វលចីវរេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អទុព្វលចីវរេ អទុព្វលចីវរសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៤២] អនាបត្តិ អានិសំសំ ទស្សេត្វា និវារេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នោះ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនបានក្រាលកឋិនហើយញ៉ាំងថ្ងៃ ១ ជាខាងចុងនៃវស្សានរដូវឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបានក្រាលកឋិនហើយញ៉ាំងថ្ងៃដែលកឋិនដោះឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៥១] ចីវរដ៏ទុព្វល ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរដ៏ទុព្វលមែន ហើយធ្វើសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ចីវរដ៏ទុព្វល ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយធ្វើសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរដ៏ទុព្វល ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរមិនទុព្វលទេ ហើយធ្វើសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។ ចីវរមិនទុព្វលទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរទុព្វល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរមិនទុព្វលទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរមិនទុព្វល ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរមិនទុព្វល មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

[២៥២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្ស[១] ហើយហាមឃាត់ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

---

១ ភិក្ខុនីនិយាយថាកប្បាសរបស់គេមុខជានឹងមកដល់ បុរសមានសទ្ធាជ្រះថ្លាមុខជាមកប្រគេនមិនខាន ហៅថាសំដែងអានិសង្សក្នុងសិក្ខាបទនេះ ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

នគ្គវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[២៤៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេន ឧបាសកេន សង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស វិហារោ ការាបិតោ ហោតិ ។ សោ តស្ស វិហារស្ស មហេ ឧភតោសង្ឃស្ស អកាលចីវរំ ទាតុកាមោ ហោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឧភតោសង្ឃស្ស កឋិនំ អត្ថតំ ហោតិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា កឋិនុទ្ធារំ យាចិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កឋិនំ ឧទ្ធរិតុំ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ កឋិនំ ឧទ្ធរិតព្វំ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ កឋិនំ ឧទ្ធរេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[២៥៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានឧបាសកម្នាក់ឲ្យគេធ្វើវិហារ (កុដិ) ឧទ្ទិសថ្វាយសង្ឃ ។ ក្នុងកាលដែលឆ្លងវិហារនោះ ឧបាសកនោះប្រាថ្នានឹងថ្វាយអកាលចីវរដល់ឧភតោសង្ឃ ។ ក៏គ្រានោះឯង ឧភតោសង្ឃបានក្រាលកឋិនហើយ ។ ទើបឧបាសកនោះចូលទៅរកសង្ឃហើយសូមឲ្យសង្ឃដកកឋិនចេញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃដកកឋិនចេញបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវដកកឋិនយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុឆ្លាសប្រតិពលគប្បីញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងដោយញត្តិទុតិយកម្មវាចាថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើការដកកឋិននេះ មានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវដកនូវកឋិន ។ នេះជាវាចាដែលប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង ។ បពិត្រ

សង្ឃោ កឋិនំ ឧទ្ធរតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ កឋិនស្ស ឧទ្ធារោ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ឧទ្ធតំ សង្ឃេន កឋិនំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[២៤៤] អថខោ សោ ឧបាសកោ ភិក្ខុនីសង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា កឋិនុទ្ធារំ យាចិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចីវរំ អម្ហាកំ ភវិស្សតីតិ កឋិនុទ្ធារំ បដិពាហិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អម្ហាកំ កឋិនុទ្ធារំ ន ទស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស ឧបាសកស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុ-និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបា-ចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ធម្មិកំ កឋិ-នុទ្ធារំ បដិពាហិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ

ព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ឥឡូវនេះសង្ឃដកកឋិនចេញ ។ ការដកកឋិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ត្រូវលោកដ៏មានអាយុអង្គនោះស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ត្រូវលោកដ៏មានអាយុអង្គនោះពោលឡើង ។ កឋិនសង្ឃបានដកហើយ ។ ការដកកឋិនសមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវកម្មនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[២៥៤] លំដាប់នោះ ឧបាសកនោះ បានចូលទៅរកភិក្ខុនីសង្ឃហើយសូមឲ្យសង្ឃដកកឋិនចេញ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានហាមឃាត់នូវការដកកឋិនដោយវាចាថា ចីវរនឹងមានដល់ពួកយើងទាំងឡាយ ។ ទើបឧបាសកនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបីនឹងមិនឲ្យការដកកឋិនដល់ពួកយើងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសកនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងហាមឃាត់នូវការដកកឋិនប្រកបដោយធម៌សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា

ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ជម្មិកំ កឋិនុទ្ធារំ បដិពាហតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ ណាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ជម្មិកំ កឋិនុទ្ធារំ បដិពាហិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ជម្មិកំ កឋិនុទ្ធារំ បដិពាហេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៩៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ជម្មិកោ ណាម កឋិនុទ្ធារោ សមគ្គោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ សន្និបតិត្វា ឧទ្ធរតិ ។ បដិពាហេយ្យាតិ កថំ ឥទំ កឋិនំ ឧទ្ធរេយ្យាតិ បដិពាហតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហាមឃាត់នូវការដកកឋិន ដ៏ប្រកបដោយធម៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងហាមឃាត់នូវការដកកឋិន ដ៏ប្រកបដោយធម៌ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើង នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយហាមឃាត់នូវការដកកឋិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៥៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ការដកកឋិនប្រកបដោយធម៌នោះ បានដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ មានសេចក្តីព្រមព្រៀងប្រជុំគ្នាដក ។ ពាក្យថា ហាមឃាត់ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីហាមឃាត់ថា ភិក្ខុនី-សង្ឃដកកឋិននេះធ្វើអ្វីដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៥៦] ធម្មិកេ ធម្មិកសញ្ញា បដិពាហតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មិកេ វេមតិកា បដិពាហតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ធម្មិកេ អធម្មិកសញ្ញា បដិពាហតិ អនាបត្តិ ។ អធម្មិកេ ធម្មិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មិកេ អធម្មិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៥៧] អនាបត្តិ អាទិសំសំ ទស្សេត្វា បដិពា-ហតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គោ តតិយោ ។

[២៩៦] *ការដកកឋិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌មែន ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ការដកកឋិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការដកកឋិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយហាមឃាត់ មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។ ការដកកឋិនមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការដកកឋិនមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ការដកកឋិនមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនប្រកបដោយធម៌មែន មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។*

[២៩៧] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្ស[១] ហើយហាមឃាត់ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

នគ្គវគ្គ ទី ៣ ចប់ ។

---

១ ភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សថា ភិក្ខុនីសង្ឃមានចីវរគ្រាំគ្រាហើយ មហាលាភមានអានិសង្សកឋិនជាមូល ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[២៩៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ[១] ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯក-មញ្ចេ តុវដ្ដេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិ-យោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ

---

១ ឱ. គិហិកាមភោគិនិយោតិ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[២៥៨] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីពីររូប ដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកនៃវត្ត ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ដូចពួកស្រីគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះ-ដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុនីពីររូបដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថាសូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិន

វា បសាធាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេយ្យុំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៥៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយោតិ ឧបសម្បន្នាយោ វុច្ចន្តិ ។ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេយ្យុន្តិ ឯកាយ និបន្នាយ អបរា និបជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧភោ វា និបជ្ជន្តិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧដ្ឋហិត្វា បុនប្បុនំ និបជ្ជន្តិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៦០] អនាបត្តិ ឯកាយ និបន្នាយ អបរា និសីទតិ ឧភោ វា និសីទន្តិ ឧម្មត្តិកានំ អាទិកម្មិកានន្តិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[២៦១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណបាវុរណា[១] តុវដ្ដេន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា

១ ឱ. ម. ឯកត្ថរណាបាវុរណា ។

ទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ពីររូបដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៥៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីពីររូបដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) សេចក្តីថា កាលភិក្ខុនីម្នាក់ដេកនៅហើយ មានភិក្ខុនីដទៃទៅដេកដែរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ម្យ៉ាងទៀតភិក្ខុនីពីររូបដេកព្រមគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីទាំងពីររូបក្រោកឡើងហើយដេកទៅវិញញយ ៗ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៦០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីម្នាក់ដេក ភិក្ខុនីដទៃអង្គុយ ឬភិក្ខុនីទាំងពីររូបអង្គុយ ១ ភិក្ខុនីទាំងពីររូបនោះឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីទាំងពីររូបនោះជាដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[២៦១] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីពីររូបមានសំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា ។ មនុស្ស

បាចិត្តិយកណ្ឌេ តុវដ្តវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណាបាបុរណា តុវដ្ដេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណាបាបុរណា តុវដ្ដេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណាបាបុរណា តុវដ្ដេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណាបាបុរណា តុវដ្ដេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណាបាបុរណា តុវដ្ដេយ្យុំ បាចិត្តិយន្តិ ។

ទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកនៃវត្ត ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងមានសំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តាប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា ដូចយ៉ាងពួកស្រីគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងមានសំពត់សម្រាប់ក្រាល សម្រាប់ដណ្តាប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នាសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុនីពីររូបមានសំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តាប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងមានសំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តាប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាពីររូបមានសំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តាប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៦២] យា បជាតិ យា យាជិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-និយោតិ ឧបសម្បន្នាយោ វុច្ចន្តិ ។ ទ្វេ ឯកត្ថរណ-ចាបុរណា តុវដ្ដេយ្យុន្តិ តញ្ញេវ អត្ថរិត្វា តញ្ញេវ ចារុបន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៦៣] ឯកត្ថរណចាបុរណេ ឯកត្ថរណចាបុរណ-សញ្ញា តុវដ្ដេន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឯកត្ថរណ-ចាបុរណេ វេមតិកា តុវដ្ដេន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឯកត្ថរណចាបុរណេ ជានត្ថរណចាបុរណសញ្ញា តុ-វដ្ដេន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឯកត្ថរណេ ជាជាចា-បុរណេ(១) អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ជានត្ថរណេ ឯក-ចាបុរណេ(២) អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ជានត្ថរណចាបុរណេ ឯកត្ថរណចាបុរណសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ជានត្ថ-

---

១ ឱ. ម. នានាបាវុរណសញ្ញា ។ ២ ម. ឯកបាវុរណសញ្ញា ។ ឱ. ឯកត្ថរណ-បាវុរណសញ្ញា ។

[២៦២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ពីររូប មានសំពត់សម្រាប់ក្រាល សម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នានោះ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីពីររូបក្រាលនូវសំពត់នោះឯង ហើយដណ្តប់នូវសំពត់នោះដដែល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៦៣] សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនីពីររូប សំគាល់ថា សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយដដែល ហើយដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនី សំគាល់ថា សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់ផ្សេងគ្នា ហើយដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីដេកលើកម្រាលជាមួយគ្នា តែដណ្តប់សំពត់ផ្សេងគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីដេកលើកម្រាលផ្សេងគ្នា តែដណ្តប់ជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់ផ្សេង ៗ គ្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាសំពត់ សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់ជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់

វណាចាបុរណោ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ជានត្តុវ-ណាចាបុរណោ ជានត្តុវណាចាបុរណាសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៦៨] អនាបត្តិ វត្ថានំ[១] ឧស្សេត្វា និបជ្ជន្តិ ឧម្មត្តិកានំ អាទិកម្មិកានន្តិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[២៦៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សុ-តា ហោតិ ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ។ ភទ្ទាបិ កាបិលានី ពហុស្សុតា ហោតិ ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ឧឡារ-សម្ភាវិតា ។ មនុស្សា អយ្យា ភទ្ទា កាបិលានី ពហុស្សុតា ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ[២] កាតុំ ឧឡារសម្ភាវិតាតិ ភទ្ទំ កាបិលានឹ បឋមំ បយិរុ-បាសិត្វា បច្ឆា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ បយិរុបាសន្តិ ។

១ ឱ. ម. វវត្ថានំ ។ ២ ឱ. ធម្មកថំ ។

ផ្សេងគ្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តាប់ផ្សេងគ្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តាប់ផ្សេងគ្នាដដែល មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

[២៦៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺពួកភិក្ខុនីសំដែងនូវទីកំណាត់ហើយដេក ១ ពួកភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ពួកភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[២៦៥] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាពហុស្សូត ជាអ្នកឆ្លាតនិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ។ សូម្បីភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីក៏ជាពហុស្សូត ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ជាអ្នកដែលមហាជនសរសើរក្រៃពេកដែរ ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយថា ភទ្ទាកាបិលានីជាម្ចាស់ ជាពហុស្សូត ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ជាអ្នកដែលមហាជនសរសើរក្រៃពេកដូច្នេះ ហើយចូលទៅរកភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីមុន ទើបចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាក្រោយ ។

ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឥស្សាបកតា ឥមា កិរ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា បវិវិត្តា អសំសដ្ឋា យា ឥមា សញ្ញត្តិពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរន្តីតិ ភទ្ទាយ កាបិលានិយា បុរតោ ចង្កមតិបិ តិដ្ឋតិបិ និសីទតិបិ សេយ្យំបិ កប្បេតិ ឧទ្ទិសតិបិ ឧទ្ទិសាបេតិបិ សជ្ឈាយម្បិ ករោតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អយ្យាយ ភទ្ទាយ កាបិលានិយា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភទ្ទាយ កាបិលានិយា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភទ្ទាយ កាបិលានិយា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាមនុស្សមានសេចក្តីឫស្យាគ្របសង្កត់ ក៏ពោលថា ពួកភិក្ខុនីណាស្គាល់ច្រើន ស្ងួមច្រើន បានឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះ ជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស ជាអ្នកស្ងាត់ ជាអ្នកមិនច្រឡូកច្រឡំ ពោលដូច្នេះហើយក៏ដើរខ្លះ ឈរខ្លះ អង្គុយខ្លះ សម្រេចការដេកខ្លះ សំដែងឯងខ្លះ ឲ្យគេសំដែងខ្លះ ធ្វើការស្វាធ្យាយខ្លះ ក្នុងខាងមុខភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបីនឹងមកក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់ ភទ្ទាកាបិលានីជាម្ចាស់សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយ ដល់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបីនឹងក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៦៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ សញ្ចិច្ចាតិ ជា-នន្តី សញ្ជានន្តី ចេច្ច អភិវិតរិត្វា វីតិក្កមោ ។ អផាសុំ ការេយ្យាតិ ឥមិនា ឥមិស្សា អផាសុំ ភវិស្សតីតិ អនាបុច្ឆា បុរតោ ចង្កមតិ វា តិដ្ឋតិ វា និសីទតិ វា សេយ្យំ វា កប្បេតិ ឧទ្ទិសតិ វា ឧទ្ទិសាបេតិ វា សជ្ឈាយំ វា ករោតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៦៧] ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករោតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧប-សម្បន្នាយ វេមតិកា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករោតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្ន-សញ្ញា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករោតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុប-សម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២៦៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា គឺដល់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ពាក្យថាក្លែង សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីកាលដឹង កាលស្គាល់ហើយក្លែងប្រព្រឹត្តល្មើស ប្រព្រឹត្តកន្លង ។ ពាក្យថា ធ្វើសេចក្ដីមិនសប្បាយ សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីគិតថា ដោយហេតុនេះ សេចក្ដីមិនសប្បាយចិត្តនឹងមានដល់ភិក្ខុនីនេះ ដូច្នេះហើយមិនបានប្រាប់ ក៏ដើរខ្លះ ឈរខ្លះ អង្គុយខ្លះ សម្រេចការដេកខ្លះ សំដែងឯងខ្លះ ឲ្យគេសំដែងខ្លះ ធ្វើការស្វាធ្យាយខ្លះ ក្នុងទីខាងមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៦៧] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា ហើយក្លែងធ្វើឲ្យមានសេចក្ដីមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយក្លែងធ្វើសេចក្ដីឲ្យមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នា ហើយក្លែងធ្វើឲ្យមានសេចក្ដីមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៦៨] អជាបត្តិ ច អផាសុំ កត្តុកាមា អាបុច្ឆា បុរតោ ចង្កមតិ វា តិដ្ឋតិ វា និសីទតិ វា សេយ្យំ វា កប្បេតិ ឧទ្ទិសតិ វា ឧទ្ទិសាបេតិ វា សជ្ឈាយំ វា ករោតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[២៦៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋេស្សតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា

[២៦៨] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ* (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) *គឺភិក្ខុនីមិនប្រាថ្នានឹងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ហើយប្រាប់ ក៏ដើរក្តី ឈរក្តី អង្គុយក្តី សម្រេចការដេកក្តី សំដែងឯងក្តី ឲ្យគេសំដែងក្តី ធ្វើការស្វាធ្យាយក្តី ក្នុងខាងមុខ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[២៦៩] *សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ* (មានជំងឺ) *។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា*

កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋេស្សតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋេយ្យ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៧០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ទុក្ខិតា នាម គិលានា វុច្ចតិ ។ សហជីវិនី នាម សទ្ធិវិហារិនី វុច្ចតិ ។ នេវ ឧបដ្ឋេយ្យាតិ ន សយំ ឧបដ្ឋេយ្យ ។ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ ឧបដ្ឋេស្សាមិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អន្តេវាសិនឹ[១] វា អនុបសម្បន្នំ វា នេវ ឧបដ្ឋេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

១ ឱ. ម. អន្តេវាសឹ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងមិនបម្រើឯង មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៧០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ សំដៅយកភិក្ខុនីដែលមានជំងឺ ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស សំដៅយកភិក្ខុនីជាសទ្ធិវិហារិនី (មានធម៌ជាគ្រឿងនៅជាមួយគ្នា) ។ ពាក្យថា មិនបម្រើឯង គឺមិនបម្រើដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើ គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ។ កាលភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនបម្រើឯង នឹងមិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើនូវអន្តេវាសិនីក្តី អនុបសម្បន្នាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៧១] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-កម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[២៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទា កាបិលានី សាកេតេ វស្សំ ឧបគតា ហោតិ ។ សា កេនចិទេវ ករណីយេន ថុល្ល-នន្ទាយ ភិក្ខុនិយា សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ សចេ មេ អយ្យា ថុល្លនន្ទា ឧបស្សយំ ទទេយ្យ គច្ឆេយ្យាមហំ[១] សាវត្ថិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឯវមាហ អាគច្ឆតុ ទស្សាមីតិ ។ អថខោ ភទ្ទា កាបិលានី សាកេតា សាវត្ថឹ អគមាសិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភទ្ទាយ កាបិ-លានិយា ឧបស្សយំ អទាសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សុតា ហោតិ

១ ឱ. ម. អាគច្ឆេយ្យាមហំ ។

[២៧១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺកាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយភិក្ខុនីស្វែងរកអ្នកឯទៀត ជាអ្នកបម្រើជំងឺមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[២៧២] សម័យនោះឯង ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភទ្ទា-កាបិលានីភិក្ខុនីនៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាកេត ។ ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីនោះបានបញ្ជូនទូតទៅក្នុងសំណាក់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ដោយកិច្ចនីមួយថា បើថុល្ល-នន្ទាជាម្ចាស់ឲ្យលំនៅដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំគួរតែទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយតបយ៉ាងនេះថា ភទ្ទាកាបិលានីមកចុះ ខ្ញុំនឹងឲ្យ (នៅ) ។ លំដាប់នោះ ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីបានចេញអំពីក្រុងសាកេត ទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏បានឲ្យលំនៅដល់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ។ ក៏គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាពហុស្សូតជាអ្នកប៉ិនទិយាយ ជាអ្នក

ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ។ ភទ្ទាបិ កាបិលានី ពហុស្សុតា ហោតិ ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ឧឡារសម្ភាវិតា ។ មនុស្សា អយ្យា ភទ្ទា កាបិលានី ពហុស្សុតា ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ឧឡារសម្ភាវិតាតិ ភទ្ទំ កាបិលានឹ បឋមំ បយិរុបាសិត្វា បច្ឆា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ បយិរុបាសន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឥស្សាបកតា ឥមា កិរ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា បវិវិត្តា អសំសដ្ឋា យា ឥមា សញ្ញត្តិពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរន្តីតិ កុបិតា អនត្តមនា ភទ្ទំ កាបិលានឹ ឧបស្សយា និក្កឌ្ឍិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អយ្យាយ ភទ្ទាយ កាបិលានិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភទ្ទាយ កាបិលានិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍតីតិ[១] ។

១ ឱ. និក្កឌ្ឍីតិ ។

ក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ។ សូម្បីភទ្ទាកាបិលានី ក៏ជាពហុស្សូត ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថាដែរ ហើយមហាជនគេសរសើរដោយច្រើនក្រៃពេក ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយថា ភទ្ទាកាបិលានីជាម្ចាស់ ជាពហុស្សូត ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មីកថា ជាអ្នកដែលគេសរសើរដោយច្រើន និយាយយ៉ាងនេះហើយ បាននាំគ្នាទៅរកភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីមុន ហើយទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាខាងក្រោយ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាអ្នកមានសេចក្ដីឫស្យាគ្របសង្កត់ទើបនិយាយថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាអ្នកស្គាល់ច្រើន ជាអ្នកសូមច្រើន បានឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្ដោស ជាអ្នកស្ងាត់ ជាអ្នកមិនច្រឡូកច្រឡំ (និយាយយ៉ាងនេះហើយ) ក៏មានសេចក្ដីខឹង អាក់អន់ចិត្ត ហើយទង់ទាញភទ្ទាកាបិលានីចេញចាកលំនៅទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងឲ្យលំនៅ ដល់ភទ្ទាកាបិលានីជាម្ចាស់ ហើយត្រឡប់ខឹងអាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញចេញសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យលំនៅដល់ភទ្ទាកាបិ-លានីភិក្ខុនី ហើយត្រឡប់ខឹងអាក់អន់ចិត្តទង់ទាញចេញ ពិតមែនឬ ។

សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភទ្ទាយ កាបិលានិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍេយ្យ វា និក្កឌ្ឍាបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៧៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ ឧបស្សយោ នាម កវាដពទ្ធោ វុច្ចតិ ។ ទត្វាតិ សយំ ទត្វា ។ កុបិតា អនត្តមនាតិ អនភិរទ្ធា អាហតចិត្តា ខិលជាតា ។ និក្កឌ្ឍេយ្យាតិ គព្ភេ គហេត្វា បមុខំ និក្កឌ្ឍតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បមុខំ គហេត្វា ពហិ និក្កឌ្ឍតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងឲ្យលំនៅ ដល់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ហើយត្រឡប់ខឹងអាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញចេញទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះ-ថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យលំនៅដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ក៏ទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៧៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដល់ភិក្ខុនី គឺដល់ភិក្ខុ-នីដទៃ ។ ទីកុដិដែលមានសន្ទឹកទ្វារជាប់នៅ ហៅថាលំនៅ ។ ពាក្យថា ឲ្យ គឺឲ្យដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ខឹងអាក់អន់ចិត្ត គឺមានចិត្តមិនត្រេកអរ មានចិត្តគឺទោសមកខ្ទាំងខ្ទប់ មានចិត្តរឹងត្អឹង ។ ពាក្យថា ទង់ទាញឯង គឺ ភិក្ខុនីចាប់យកពីក្នុងល្វែង ហើយទាញចេញទៅខាងរបៀង ត្រូវអាបត្តិបា-ចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីចាប់ទាញចេញពីរបៀងទៅខាងក្រៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

ឯកេន បយោគេន ពហុកេបិ ទ្វារេ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ និក្ខម្ភាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សកឹ អាណត្តោ ពហុកេបិ ទ្វារេ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៧៤] ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញី ឧបស្សយំ គន្ត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្ខម្ភតិ វា និក្ខម្ភាបេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា ឧបស្សយំ គន្ត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្ខម្ភតិ វា និក្ខម្ភាបេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា ឧបស្សយំ គន្ត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្ខម្ភតិ វា និក្ខម្ភាបេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ តស្សា បរិក្ខារំ និក្ខម្ភតិ វា និក្ខម្ភាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អកាវដពទ្ធា និក្ខម្ភតិ វា និក្ខម្ភាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តស្សា បរិក្ខារំ និក្ខម្ភតិ វា និក្ខម្ភាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នំ កាវដ-ពទ្ធា វា អកាវដពទ្ធា វា និក្ខម្ភតិ វា និក្ខម្ភាបេតិ

ភិក្ខុនីទាញចេញឲ្យរំលង៍ទ្វារសូម្បីច្រើន តែដោយប្រយោគ ១ (គឺទាញតែម្តង៍) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ(១) ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទង៍ទាញ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីបង្គាប់ឲ្យអ្នកដទៃទង៍ទាញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់តែម្តង៍ហើយ (អ្នកទទួលបង្គាប់) ទង៍ទាញឲ្យរំលង៍ទ្វារសូម្បីច្រើន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ(១) ។

[២៧៤] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា បានឲ្យលំនៅហើយខឹង៍អាក់អន់ចិត្ត ទង៍ទាញឯង៍ក្តី ឲ្យគេទង៍ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ បានឲ្យលំនៅហើយខឹង៍អាក់អន់ចិត្ត ទង៍ទាញឯង៍ក្តី ឲ្យគេទង៍ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នា បានឲ្យលំនៅហើយខឹង៍អាក់អន់ចិត្ត ត្រឡប់ទង៍ទាញឯង៍ក្តី ឲ្យគេទង៍ទាញឯង៍ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទង៍ទាញឯង៍ក្តី ឲ្យគេទង៍ទាញក្តី នូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទង៍ទាញឯង៍ក្តី ឲ្យគេទង៍ទាញក្តី (នូវភិក្ខុនីផង៍គ្នា) ចាកលំនៅដែលមិនមានសន្ទឹកទ្វារជាប់នៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទង៍ទាញឯង៍ក្តី ឲ្យគេទង៍ទាញក្តី នូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទង៍ទាញឯង៍ក្តី ឲ្យគេទង៍ទាញក្តី នូវអនុបសម្បន្នា ចាកលំនៅដែលមានសន្ទឹកទ្វារជាប់នៅក្តី មិនមានសន្ទឹកទ្វារ

វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តស្សា បរិក្ខារំ និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២៧៥] អនាបត្តិ អលជ្ជិនឹ និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍាបេតិ វា តស្សា បរិក្ខារំ និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍាបេតិ វា ឧម្មត្តិកំ និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍាបេតិ វា តស្សា បរិក្ខារំ និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍាបេតិ វា ភណ្ឌនការិកំ... កលហការិកំ... វិវាទការិកំ... ភស្សការិកំ... សង្ឃេ អធិករណការិកំ និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍាបេតិ វា តស្សា បរិក្ខារំ និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍាបេតិ វា អន្តេវាសិនឹ វា សទ្ធិវិហារិនឹ វា នសម្មាវត្តន្តឹ និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍាបេតិ វា តស្សា បរិក្ខារំ និក្កឌ្ឍតិ វា និក្កឌ្ឍាបេតិ វា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ជាប់នៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី នូវបរិក្ខារនៃអនុបសម្បន្នានោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៧៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវភិក្ខុនីជាអលជ្ជិនី ១ ទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីជាអលជ្ជិនីនោះ ១ ទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីឆ្កួតនោះ ១ ទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវភិក្ខុនីអ្នកធ្វើការបង្កហេតុ ១ អ្នកធ្វើការឈ្លោះ ១ អ្នកធ្វើការទាស់ទែង ១ អ្នកធ្វើតិរច្ឆានកថា ១ អ្នកធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ១ ទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីទាំងនោះ ១ ទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវភិក្ខុនីជាអន្តេវាសិនីឬជាសទ្ធិ-វិហារិនីដែលប្រព្រឹត្តមិនល្អ ១ ទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីនោះ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[២៧៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរតិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌកាលី សំសដ្ឋា វិហរិស្សតិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរតិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរិស្សតិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរេយ្យ គហបតិនា វា គហបតិបុត្តេន វា ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[២៧៦] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី នៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយបុត្ររបស់គហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ចណ្ឌកាលីជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនគហបតីខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនរបស់គហបតីខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងទៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនគហបតីខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតីក្តី ដោយកូនគហបតីក្តី ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះថា

មាយ្យេ សំសដ្ឋា វិហរិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបិ វិរិច្ចាហាយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនិយា សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ឯវញ្ច[១] សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិ-យញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សំសដ្ឋា នាម អននុលោមិកេន កាយិកវាចសិកេន សំសដ្ឋា ។ គហបតិ នាម យោ កោចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ គហបតិបុត្តោ នាម យោ កោចិ បុត្តភាតរោ ។

[២៧៨] សា ភិក្ខុនីតិ យា សា សំសដ្ឋា ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា បស្សន្តិ យា សុណន្តិ តាហិ វត្តព្វា មាយ្យេ សំសដ្ឋា វិហរិ

១ ឱ. ម. ឯវញ្ច បន សា ។

នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតី ឬដោយកូនគហបតីឡើយ នៃលោកម្ចាស់ លោកចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃរមែងសរសើរសេចក្តីស្ងាត់នៃបងប្អូនស្រី ។ ភិក្ខុនីនោះ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ ហើយក៏នៅប្រកួតប្រកាន់ធ្វើយ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្មប្រកាសហាមដរាបគម្រប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ ។ ភិក្ខុនីនោះ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មប្រកាសហាមដរាបគម្រប់បីដងហើយ លះវត្ថុនោះបាន ការលះដូច្នេះនេះជាការប្រពៃ បើមិនលះទេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៧៧] ត្រង់ពាក្យថាភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ច្រឡូកច្រឡំនោះគឺច្រឡូកច្រឡំដោយកាយកម្មនិងវចីកម្ម ដ៏មិនសមគួរ ។ ដែលហៅថា គហបតីនោះ បានដល់ជនឯណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ដែលហៅថា កូនគហបតីនោះ បានដល់ជនណាមួយជាកូន ឬជាបងប្អូនប្រុស (នៃគហបតីនោះ) ។

[២៧៨] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីណាមួយដែលជាអ្នកច្រឡូកច្រឡំ ។ ពាក្យថា ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាបានឃើញ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាបានឮ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះគប្បីនិយាយហាមប្រាមថា នៃលោកម្ចាស់ លោក

គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបិ វិវិច្ចាហយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនិយា សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិ-យម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈំបិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វា មាយ្យេ សំសដ្ឋា វិហរិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបិ វិវិច្ចាហយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភគិនិយា សង្ឃោ វណ្ណេតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិ-និស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២៧៩] សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរតិ

កុំនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតី ឬដោយកូនរបស់គហបតីឡើយ នៃលោកម្ចាស់ លោកចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃរមែងសរសើរសេចក្ដីស្ងាត់របស់បងប្អូនស្រី ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះគប្បីនិយាយហាមអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង គប្បីនិយាយហាមអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះចេញ ការលះដូច្នេះនេះជាការប្រពៃ បើមិនលះចេញទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាឮហើយមិននិយាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយទាញយកមកកាន់ទីកណ្ដាលសង្ឃ ហើយគប្បីនិយាយហាមប្រាមថា នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតី ឬដោយកូនរបស់គហបតីឡើយ នៃលោកម្ចាស់ លោកចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃរមែងសរសើរសេចក្ដីស្ងាត់នៃបងប្អូនស្រី ។ ភិក្ខុនីទាំង-ឡាយនោះ គប្បីនិយាយហាមប្រាមអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង គប្បីនិយាយហាមអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបានដូច្នេះនេះជាការប្រពៃ បើមិនលះចេញទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៧៩] ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្មប្រកាសហាមប្រាមយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាតប្រតិពលគប្បីញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះ នៅច្រឡូកច្រឡំ

គហបតិជាបិ គហបតិបុត្តេនបិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិ-និស្សជ្ជតិ[១] ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថ-ន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិ-និស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរតិ គហបតិនាបិ គហបតិបុត្តេនបិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិ-និស្សជ្ជតិ[២] ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុនឹ សមនុភា-សតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ សមនុភដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្ស-គ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

១-២ ឱ. ម. ន បដិនិស្សជ្ជតិ ។

ដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនរបស់គហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះវត្ថុនោះចេញទេ ។ បើកម្មនោះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្មចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះវត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ (គឺប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង) ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះ នៅច្រឡូកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនគហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបោលវត្ថុនោះចេញទេ ។ ឥឡូវនេះសង្ឃសូត្រសមនុសភាសនកម្ម ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ ការសូត្រសមនុសភាសនកម្មចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីពោលឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្មដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញហើយ ។ ការសូត្រសមនុភាសនកម្មនេះគួរដល់សង្ឃហើយ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[២៨០] ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៨១] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា ឧប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា ឧប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា ឧប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្ម-កម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២៨២] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិនិស្ស-ជ្ជន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[២៨៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសង្ក-

[២៨០] កាលសូត្រចប់ញត្តិ (ភិក្ខុនីនោះ មិនលះបង់វត្ថុនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ(១) កាលសូត្រកម្មវាចាពីរដង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ(២) កាលចប់កម្មវាចាជាស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៨១] កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មជាធម៌ ហើយមិនលះបង់វត្ថុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនជាធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មជាធម៌វិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនជាធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៨២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីដែលសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុភាសនកម្ម ១ ភិក្ខុនីលះបង់វត្ថុនោះ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្ដវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[២៨៣] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

សម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរន្តិ ។ ជុត្តា ទូសេន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសា-ទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ

គ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ នាំគ្នាត្រេចទៅកាន់ចារិក ខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ។ ពួកអ្នកលេងនាំគ្នាប្រទូស្ត (ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយនាំគ្នាត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែន ដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះ-ភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ គ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេ សន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមគួរនឹងគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំង-ឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយពួកភិក្ខុនីចូរ

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អន្តោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៨៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អន្តោរដ្ឋេតិ យស្ស វិជិតេ វិហរតិ តស្ស រដ្ឋេ ។ សាសង្កំ នាម តស្មឹ មគ្គេ ចោរានំ និវិដ្ឋោកាសោ ទិស្សតិ ភុត្តោកាសោ ទិស្សតិ ឋិតោកាសោ ទិស្សតិ និសិន្នោកាសោ ទិស្សតិ និបន្នោកាសោ ទិស្សតិ ។ សប្បដិភយំ នាម តស្មឹ មគ្គេ ចោរេហិ មនុស្សា ហតា ទិស្សន្តិ វិលុត្តា ទិស្សន្តិ អាកោដិតា ទិស្សន្តិ ។ អសត្ថិកា នាម វិនា សត្ថេន ។ ចារិកំ ចរេយ្យាតិ កុក្កុដសំបាតេ[១] គាមេ គាមន្តរេ គាមន្តរេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អគាមកេ អរញ្ញេ អឌ្ឍយោជនេ អឌ្ឍយោជនេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ ឱ. កុក្កុដសម្បាតេ ។

សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ គ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៨២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្នុងដែន គឺភិក្ខុនីនៅខាងក្នុងដែនរបស់ស្ដេចណា ក៏ត្រេចទៅក្នុងដែនរបស់ស្ដេចនោះ ។ ដែលហៅថា ទីប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀសនោះ បានដល់កន្លែងដែលពួកចោរនៅក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរបរិភោគក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរឈរក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរអង្គុយក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរដេកក៏ប្រាកដក្នុងផ្លូវនោះ ។ ទីដែលហៅថា ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខនោះ គឺពួកមនុស្សដែលចោរទាំងឡាយសម្លាប់ក៏ប្រាកដ ដែលចោរប្លន់ក៏ប្រាកដ ដែលចោរវាយក៏ប្រាកដក្នុងផ្លូវនោះ ។ ដែលហៅថា គ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយនោះ គឺវៀរចាកពួកឈ្មួញចេញ ។ ពាក្យថា ត្រេចទៅកាន់ចារិក សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈមាន់ហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈរាល់ ៗ ចន្លោះស្រុក ។ ទីព្រៃមិនមែនជាស្រុក ភិក្ខុនី ត្រេចទៅក្នុងទីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈរាល់ ៗ កន្ទះយោជន៍ ។

[២៨៥] អនាបត្តិ សត្ថេន សហ គច្ឆតិ ខេមេ អប្បដិភយេ គច្ឆតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-កម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[២៨៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរន្តិ ។ ធុត្តា ទូសេន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ច-រិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ

[២៨៥] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ* (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) *គឺភិក្ខុនីទៅជាមួយពួកឈ្មួញ ១ ភិក្ខុនីទៅក្នុងទីក្សេមក្សាន្តមិនមានភ័យ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[២៨៦] *សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ គ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក ខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ។ អ្នកលេងទាំងឡាយក៏នាំគ្នាប្រទូស្ត* (ពួកភិក្ខុនីនោះ) *។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមគួរនឹងគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក ខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយឮថា ពួកភិក្ខុនីគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក*

ចរន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិ-កំ ចរេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៨៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ តិរោរដ្ឋេតិ យស្ស វិជិតេ វិហរតិ តំ ឋបេត្វា អញ្ញស្ស រដ្ឋេ ។ សាសង្កំ នាម តស្មឹ មគ្គេ ចោរានំ និវិដ្ឋោកា-សោ ទិស្សតិ ភុត្តោកាសោ ទិស្សតិ ឋិតោកាសោ

ខាងក្រៅដែនដែលគេសម្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី មិនសមបីនឹងគ្មានពួកឈ្នួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក ខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយគ្មានពួកឈ្នួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក ខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៨៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្រៅដែន គឺភិក្ខុនីនៅក្នុងដែនរបស់ស្តេចណា ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក ក្នុងដែនរបស់ស្តេចឯទៀត ក្រៅពីដែនរបស់ស្តេចនោះ ។ ដែលហៅថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀសនោះ បានដល់កន្លែងដែល ពួកចោរនៅក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរបរិភោគក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរឈរក៏ប្រាកដ

និស្សតិ និសិន្នោកាសោ និស្សតិ និបន្នោកាសោ និស្សតិ ។ សប្បដិភយំ នាម តស្មឹ មគ្គេ ចោរេហិ មនុស្សា ហតា ទិស្សន្តិ វិលុត្តា ទិស្សន្តិ អាកោដិតា ទិស្សន្តិ ។ អសត្ថិកា នាម វិនា សត្ថេន ។ ចារិកំ ចរេយ្យាតិ កុក្កុដសំបាតេ គាមេ គាមន្តរេ គាមន្តរេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អគាមកេ អរញ្ញេ អឌ្ឍ-យោជនេ អឌ្ឍយោជនេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៨៨] អនាបត្តិ សត្ថេន សហ គច្ឆតិ ខេមេ អប្ប-ដិភយេ គច្ឆតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកា-យាតិ ។

តុវដ្ដវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[២៨៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម

កន្លែងដែលពួកចោរអង្គុយក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរដេកក៏ប្រាកដក្នុងផ្លូវនោះ ។ ទីដែលហៅថា ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខនោះ គឺពួកមនុស្សដែលចោរទាំងឡាយសម្លាប់ក៏ប្រាកដ ដែលពួកចោរប្លន់ក៏ប្រាកដ ដែលពួកចោរវាយក៏ប្រាកដក្នុងផ្លូវនោះ ។ ដែលហៅថា គ្មានពួកឈ្មួញ គឺវៀរចាកពួកឈ្មួញ ។ ពាក្យថា ត្រេចទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈមាន់ហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ រាល់ ៗ ចន្លោះស្រុក ។ ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងព្រៃមិនមែនស្រុក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈរាល់ ៗ កន្លះយោជន៍ ។

[២៨៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីទៅជាមួយពួកឈ្មួញ ១ ភិក្ខុនីទៅក្នុងទីក្សេមក្សាន្តមិនមានភ័យ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[២៨៩] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តវេឡុវន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុនីត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សា ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល

ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរិស្សន្តិ ហរិតានិ តិណានិ សម្មទ្ទន្តា ឯកិន្ទ្រិយំ ជីវំ វិហេឋេន្តា ពហូ ខុទ្ទកេ បាណេ សង្ឃាតំ អាបាទេន្តាតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៩០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អន្តោវស្សន្តិ បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ឆិមំ

បន្ទុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងត្រេចទៅកាន់ចារិក ខាងក្នុងវស្សាដើរជាន់ស្មៅស្រស់ទាំងឡាយ បៀតបៀនវត្ថុ ដែលរស់នៅមានឥន្ទ្រិយតែមួយ ញុំាំងសត្វទាំងឡាយតូច ៗ ឲ្យវិនាសទៅជាច្រើនសោះ ។ ពួកភិក្ខុនីបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សាសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[២៩០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្នុងវស្សា

វា តេមាសំ អវសិត្វា ។ ចារិកំ ចរេយ្យាតិ កុក្កុជសំ-ចាតេ គាមេ គាមន្តរេ គាមន្តរេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អគាមកេ អរញ្ញេ អឌ្ឍយោជនេ អឌ្ឍយោជនេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៩១] អជាបត្តិ សត្តាហករណីយេន គច្ឆតិ កេនចិ ឧញ្ញាឡ្ហា គច្ឆតិ អាបជាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាជិកម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្តវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[២៩២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កាលន្ទកជិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ តត្ថេវ រាជគហេ វស្សំ វសន្តិ តត្ថ ហេមន្តំ តត្ថ គិម្ហំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ អាហុន្ទរិកា ភិក្ខុនីនំ ជិសា អន្ធការា ន

សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនបាននៅចាំវស្សាកំណត់ ៣ ខែខាងដើមក្តី[១] កំណត់ ៣ ខែខាងចុងក្តី[២] ។ ពាក្យថា ត្រេចទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនី ត្រេចទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈមាន់ហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ រាល់ ៗ ចន្លោះស្រុក ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងព្រៃមិនមែនស្រុក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ រាល់ ៗ កន្លះយោជន៍ ។

[២៩១] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ* (*ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង*) *គឺ ភិក្ខុនីទៅដោយសត្តាហករណីយកិច្ច ១ ភិក្ខុនីទៅព្រោះហេតុនីមួយបៀត-បៀន ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម បញ្ញត្តិ ១ ។*

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[២៩២] *សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តវេឡុវន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ នៅចាំវស្សាក្នុងវត្តវេឡុវន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះនោះឯង* (*ចេញវស្សាហើយក៏ នៅ*) *ក្នុងទីនោះអស់ហេមន្តរដូវ* (*នៅ*) *ក្នុងទីនោះអស់គិម្ហរដូវ ។ មនុស្ស ទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ទិសទាំងឡាយចង្អៀត*

១ បុរិមិកវស្សា ។ ២ បច្ឆិមិកវស្សា ។

ឥមាសំ ទិសា បច្ចាយន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិ-
យោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបា-
ចេន្តានំ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ
អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។
អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ
ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ
ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញាបេស្សាមិ ទស អត្ថវសេ
បដិច្ច សង្ឃសុដ្ឋុតាយ ។ បេ ។ សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា វិនយា-
នុគ្គហាយ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី វស្សំ វុដ្ឋា
ចារិកំ ន បក្កមេយ្យ អន្តមសោ ឆប្បញ្ចយោជនានិបិ
បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៩៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា
ភិក្ខុនីតិ ។ វស្សំ វុដ្ឋា នាម បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ឆិមំ

ផងឹតដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ទិសទាំងឡាយមិនប្រាកដច្បាស់ដល់ភិក្ខុនីទាំងនេះ (ឬដូចម្ដេចបានជាមិនចេញអំពើទីនេះសោះ) ។ ពួកភិក្ខុនី បានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនាំគ្នាក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ តថាគតនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យអំណាចនៃប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង គឺដើម្បីសេចក្ដីប្រពៃដល់សង្ឃ ១ ។ បេ ។ ដើម្បីសេចក្ដីតាំងនៅមាំនៃព្រះសទ្ធម្ម ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រះវិន័យ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅចាំវស្សារួចហើយមិនចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ដោយហោចទៅសូម្បីតែ ៥-៦ យោជន៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៩៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា នៅចាំវស្សារួចហើយ គឺនៅចាំវស្សាគ្រប់ ៣ ខែខាងដើមក្ដី គ្រប់ ៣ ខែខាងចុងក្ដី ។

វា តេមាសំ វុត្ថា ។ ចារិកំ ន បក្កមិស្សាមិ អន្តម-សោ ឆប្បញ្ចយោជនានីតិ[១] ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៩៤] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ទុតិយិកំ ភិក្ខុនឹ ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្ដវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

---

១ ឱ. ម. ឆប្បញ្ចយោជនានិបីតិ ។

ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ដោយហោចទៅសូម្បីតែ ៥-៦ យោជន៍ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៩២] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីកាលមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីផងគ្នា ជាគម្រប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

តុវដ្តវគ្គទី ៤ ចប់ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[២៩៥] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន រញ្ញោ បសេនទិស្ស កោសលស្ស[១] ឧយ្យានេ ចិត្តាគារេ បដិភានចិត្តំ កតំ ហោតិ ។ ពហូ មនុស្សា ចិត្តាគារំ ទស្សនាយ គច្ឆន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយាបិ ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាគារំ ទស្សនាយ អគមំសុ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាគារំ ទស្សនាយ គច្ឆិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ[២] ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាគារំ ទស្សនាយ គច្ឆិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាគារំ

---

១ ឱ. បសេនទិកោសលស្ស ។ ២ ឱ. គិហិកាមភោគិនិយោតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[២៩៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង នាយជាងបាន គូរគំនូរក្នុងព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ[១] ក្នុងឧទ្យានស្តេចបសេនទិកោសល ។ ពួកមនុស្សជាច្រើនតែងទៅមើល ព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ (នោះ) ។ សូម្បី ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី (ភិក្ខុនីពួក ៦ រូប) ក៏បានទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ (នោះដែរ) ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ ដូចជា ពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮ ពួកមនុស្សទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ (ដូច្នោះ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបើ នឹងទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ទៅមើលរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ

---

១ អដ្ឋកថា ថា បានដល់សាលាដ៏វិចិត្រសម្រាប់ស្តេចក្រសាល ។

ឧស្សយាយ គច្ឆន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រាជាគារំ ចិត្តាគារំ ឧស្សយាយ គច្ឆិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី រាជាគារំ វា ចិត្តាគារំ វា អារាមំ វា ឧយ្យានំ វា បោក្ខរណឹ វា ទស្សនាយ គច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៩៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ រាជាគារំ នាម យត្ថ កត្ថចិ រញ្ញោ កីឡិតុំ រមិតុំ កតំ ហោតិ ។ ចិត្តាគារំ នាម យត្ថ កត្ថចិ មនុស្សានំ កីឡិតុំ រមិតុំ កតំ ហោតិ ។ អារាមោ នាម យត្ថ កត្ថចិ មនុស្សានំ កីឡិតុំ រមិតុំ កតោ ហោតិ ។ ឧយ្យានំ នាម យត្ថ កត្ថចិ មនុស្សានំ កីឡិតុំ រមិតុំ កតំ ហោតិ ។ បោក្ខរណី នាម

ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើ នឹងទៅមើលរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទៅដើម្បីមើលដំណាក់សម្រាប់ក្រសាលរបស់ស្តេចក្តី រោងដ៏វិចិត្រក្តី សួនក្តី ឧទ្យានក្តី ស្រះបោក្ខរណីក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៩៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ដំណាក់ក្រសាលរបស់ស្តេច បានដល់ដំណាក់ ដែលគេសាងដើម្បីក្រសាលសប្បាយដល់ស្តេច នៅក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ដែលហៅថា រោងដ៏វិចិត្រ បានដល់រោងដែលគេសាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយ នៅក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ដែលហៅថា សួន បានដល់សួន ដែលគេសាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ដែលហៅថា ឧទ្យាន បានដល់ឧទ្យាន ដែលគេសាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយ ក្នុងទីណាមួយ ។ ដែលហៅថា ស្រះបោក្ខរណី បានដល់ស្រះបោក្ខរណីដែលគេ

យត្ថ កត្ថចិ មនុស្សានំ គីតំ្យិតុំ រមិតុំ កតា ហោតិ ។ ឝស្សនាយ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស យត្ថ ឋិតា បស្សតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឝស្សនុបចារំ វិជ-ហិត្វា បុនប្បុនំ បស្សតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឯកមេកំ ឝស្សនាយ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស យត្ថ ឋិតា បស្សតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឝស្សនុប-ចារំ វិជហិត្វា បុនប្បុនំ បស្សតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៩៧] អនាបត្តិ អារាមេ ឋិតា បស្សតិ គច្ឆន្តី វា អាគច្ឆន្តី វា បស្សតិ សតិ ករណីយេ គន្ត្វា បស្សតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[២៩៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អាសន្ទឹបិ បល្លង្កំបិ បរិភុញ្ជន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា

សាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយ ក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ភិក្ខុនីទៅដើម្បីមើល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈរមើលក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ក្នុងទីនោះ ។ ភិក្ខុនីលះបង់ឧបចារមើល ហើយមើលរឿយ ៗ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនី ទៅដើម្បីមើលកន្លែងណាតែមួយ ៗ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (មួយ ៗ) ឈរមើលក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈក្នុងទីនោះ ។ លះបង់ឧបចារមើលហើយមើលញយ ៗ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៩៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីឈរក្នុងអារាមហើយមើល ១ ភិក្ខុនីកំពុងដើរទៅក្តី ដើរមកក្តី ឃើញ ១ កាលបើមានកិច្ចភិក្ខុនីទៅហើយឃើញ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[២៩៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ប្រើប្រាស់អាសន្ទិ[១] ខ្លះ បល្ល័ង្ក[២] ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់

១ ជើងម៉ាបួនជ្រុងដែលអង្គុយបានតែម្នាក់ ក្នុងអដ្ឋកថា ថា បានដល់អាសនៈកន្លងហួសប្រមាណ ។ ២ គ្រែវិចិត្រដោយសត្វសាហាវ ។

បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អាសន្ទឹបិ បល្លង្កំបិ បរិភុញ្ជិស្សន្តិ សេយ្យ-ថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អាសន្ទឹបិ បល្លង្កំបិ បរិភុញ្ជិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អាសន្ទឹបិ បល្លង្កំបិ បរិភុញ្ជន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អាសន្ទឹបិ បល្លង្កំបិ បរិភុញ្ជិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្ប-សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យា បន ភិក្ខុនី អាសន្ទឹ វា បល្លង្កំ វា បរិភុញ្ជេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៩៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អាសន្ទិ នាម អតិក្កន្តប្បមាណា

ចារិកវិហារ ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្ទិខ្ពះ បល្លង្កខ្ពះ ដូចជាស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្ទិខ្ពះ បល្លង្កខ្ពះសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រើប្រាស់អាសន្ទិខ្ពះ បល្លង្កខ្ពះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្ទិខ្ពះ បល្លង្កខ្ពះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយប្រើប្រាស់អាសន្ទិក្តី បល្លង្កក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៩៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ អាសនៈដែលកន្លងហួសប្រមាណ

វុច្ចតិ ។ បល្លង្កោ នាម អាហរិមេហិ វាលេហិ កតោ ហោតិ ។ បរិភុញ្ជេយ្យាតិ តស្មឹ អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣០០] អនាបត្តិ អាសន្ទិយា បាទេ ឆិន្ទិត្វា បរិភុញ្ជតិ បល្លង្កស្ស វាលេ ភិន្ទិត្វា[១] បរិភុញ្ជតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៣០១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា

១ ឱ. ឆិន្ទិត្វា ។

តថាគតឲ្យឈ្មោះថា អាសន្ទិ ។ គ្រែដែលគេវិចិត្រដោយសត្វកាចទាំង-ឡាយលើកទៅមកបាន ឈ្មោះថា បល្ល័ង្ក ។ ពាក្យថា ប្រើប្រាស់ គឺភិក្ខុនីអង្គុយឬដេកលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣០០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីកាត់ជើងអាសន្ទិហើយទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីទំលាយរូបសត្វកាចទាំងឡាយនៃបល្ល័ង្កហើយទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[៣០១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយកាត់សូត្រ (ឬអម្បោះ) ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវិហារ ឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងការអម្បោះ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិ-ភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា

ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សុត្តំ កន្តេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣០២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សុត្តំ នាម ឆ សុត្តានិ ខោមំ កប្បាសិកំ កោសេយ្យំ កម្ពលំ សាណំ ភង្គំ ។ កន្តេយ្យាតិ សយំ កន្តតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧជ្ជវុជ្ជវេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងការអម្បោះសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ការអម្បោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងការអម្បោះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយការអម្បោះ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣០២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ សូត្រទាំងឡាយមាន ៦ យ៉ាងគឺ របស់ធ្វើដោយសម្បកឈើ ១ ធ្វើដោយកប្បាស ១ ធ្វើដោយសូត្រ (សម្បុកនាង) ១ ធ្វើដោយរោមសត្វ ១ ធ្វើដោយធ្មៃ ១ និង ភង្គៈ (របស់ដែលលាយដោយវត្ថុទាំង ៥ មានសម្បកឈើជាដើមជាមួយគ្នា) ១ ឈ្មោះថា សូត្រ ។ ពាក្យថា ការ គឺភិក្ខុនីការដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលការ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ ៗ វារៈដែលបង្វិលមួយជុំ ៗ ។

[៣០៣] អនាបត្តិ កាឡិតសុត្តំ កាឡតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[៣០៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ ការាបេន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ ការិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ ការាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ ការិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

[៣០៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីការអម្បោះដែលគេការរួចហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[៣០៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបីនឹងធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី តិហិវេយ្យាវច្ចំ ករេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣០៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ តិហិវេយ្យាវច្ចំ នាម អាគារិកស្ស យាគុំ វា ភត្តំ វា ខាទនីយំ វា បចតិ សាដកំ វា វេឋនំ[១] វា ធោវតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣០៦] អនាបត្តិ យាគុបានេ សង្ឃភត្តេ ចេតិយបូជាយ អត្តនោ វេយ្យាវច្ចករស្ស យាគុំ វា ភត្តំ វា ខាទនីយំ វា បចតិ សាដកំ វា វេឋនំ[២] វា ធោវតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៣០៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច ឯហាយ្យេ ឥមំ

១-២ ឱ. វេដ្ឋនំ ។

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ធ្វើការបម្រើគ្រហស្ថ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣០៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ គឺភិក្ខុនីចម្អិនបបរក្តី បាយក្តី ខាទនីយៈក្តី លាងសាដកក្តី សំពត់ឈ្នួតក្តី ដើម្បីបុគ្គលដែលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣០៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីជួយចម្អិនទឹកបបរក្តី សង្ឃភត្តក្តី ដើម្បីសង្ឃ ១ ភិក្ខុនីជួយគ្រហស្ថក្នុងការបូជាចេតិយ ១ ភិក្ខុនីចម្អិនបបរក្តី បាយក្តី ខាទនីយៈក្តី លាងសាដកក្តី សំពត់ឈ្នួតក្តី ដើម្បីវេយ្យាវច្ចកររបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[៣០៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូប ចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា នែនាងម្ចាស់

អធិករណំ វូបសមេហីតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា[១] នេវ វូបសមេតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិក-រណំ វូបសមេហីតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា នេវ វូបសមេស្សតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្ស-តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេហីតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា នេវ វូបសមេតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេ-ហីតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា នេវ វូបស-មេស្សតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ

១ ឱ. បដិសុណិត្វា ។

នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី គ្រាន់តែទទួលពាក្យថា សាធុ តែមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់អធិករណ៍នោះឡើយ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់កាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍ នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា សាធុហើយ មិនសមបីនឹងមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ (អធិ-ករណ៍នោះ) សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍ នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថាសាធុហើយ តែមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា សាធុហើយ ហេតុអ្វីក៏មិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ ម្នាលភិក្ខុ

អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វូបស-មេហីតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ វូបសមេយ្យ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣០៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ អធិករណំ នាម ចត្តារិ អធិករណានិ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិក-រណំ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ ។ ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេហីតិ ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិ-ករណំ វិនិច្ឆេហិ ។ សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនីតិ អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ វូបសមេយ្យាតិ ន សយំ វូបសមេយ្យ ។ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យាតិ

ទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមក ចូររម្ងាប់អធិករណ៍ នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា សាធុហើយ ភិក្ខុនីនោះ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយឥតមានសេចក្ដីអន្តរាយ (អ្វី) ហើយមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣០៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា កាលដែលភិក្ខុនីបានដល់ភិក្ខុនីដទៃ ។ អធិករណ៍ ទាំងឡាយ ៤ គឺវិវាទាធិករណ៍ ១ អនុវាទាធិករណ៍ ១ អាបត្តាធិករណ៍ ១ កិច្ចាធិករណ៍ ១ ឈ្មោះថា អធិករណ៍ ។ ពាក្យថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍ នេះ គឺថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមកវិនិច្ឆ័យអធិករណ៍នេះ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយឥតមានសេចក្ដីអន្តរាយ គឺកាលបើសេចក្ដីអន្តរាយមិនមាន ។ ពាក្យថា មិនរម្ងាប់ គឺមិនរម្ងាប់ដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្ដី

ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ វូបសមេស្សាមិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣០៩] ឧបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អធិករណំ នេវ វូបសមេតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ វេមតិកា អធិករណំ នេវ វូបសមេតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អធិករណំ នេវ វូបសមេតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អធិករណំ នេវ វូបសមេតិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ គឺភិក្ខុនីមិនបង្គាប់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនរម្ងាប់ អញនឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣០៩] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នា ហើយមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំ-គាល់ថាមិនមែនឧបសម្បន្នា ហើយមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ដល់អនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនី សំគាល់ថាមិនមែនឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣១០] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-កម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[៣១១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី នដានំបិ នដ-កានំបិ លង្ឃិកានំបិ សោកជ្ឈាយិកានំបិ កុម្ភថូនិ-កានំបិ សហត្ថា ខាទនីយំ ភោជនីយំ ទេតិ មយ្ហំ បរិសតិ វណ្ណំ ភាសថាតិ ។ នដាបិ នដកាបិ លង្ឃិ-កាបិ សោកជ្ឈាយិកាបិ កុម្ភថូនិកាបិ ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បរិសតិ វណ្ណំ ភាសន្តិ អយ្យា ថុល្លនន្ទា ពហុស្សុតា ភាណិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មឹ កថំ កាតុំ ទេថ អយ្យាយ ករោថ អយ្យាយាតិ ។ យា

[៣១០] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ កាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយហើយភិក្ខុនីស្វែងរកគ្នាមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[៣១១] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ឲ្យខាទនីយភោជនីយាហារ ដោយដៃខ្លួនឯង ដល់ពួកមេល្ខោនខ្លះ ដល់ពួកកូនល្ខោនខ្លះ ដល់ពួកអ្នកឡើងរាំខ្លះ ដល់ពួកអ្នកបំបាត់សេចក្តីសោក (គឺអ្នកលេងកំប្លែងសើច គឺត្លុក) ខ្លះ ដល់ពួកអ្នកវាយស្គរខ្លះ ដោយពាក្យថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរពោលសរសើរគុណយើងក្នុងបរិសទ្យចុះ ។ ពួកមេល្ខោនខ្លះ កូនល្ខោនខ្លះ អ្នកឡើងរាំខ្លះ អ្នកលេងត្លុកកំប្លែងខ្លះ អ្នកលេងស្គរខ្លះ តែងពោលសរសើរគុណថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងបរិសទ្យថា នាងម្ចាស់ថុល្លនន្ទាជាពហុស្សូត ជាអ្នកប្រសប់និយាយក្លៀវក្លា ឆ្លាសខាងសំដែងធម្មីកថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរឲ្យទានដល់នាងម្ចាស់ចុះ ចូរធ្វើការបូជាដល់នាងម្ចាស់ចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តី*

តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អាគារិកស្ស សហត្ថា ខាទនីយំ ភោជនីយំ ទស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស សហត្ថា ខាទនីយំ ភោជនីយំ ទេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស សហត្ថា ខាទនីយំ ភោជនីយំ ទស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស វា បរិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិកាយ វា សហត្ថា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ទទេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣១២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អាគារិកោ នាម យោ កោចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ បរិព្វាជកោ នាម ភិក្ខុញ្ច សាមណេរញ្ច ឋបេត្វា យោ កោចិ បរិព្វាជកសមាបន្នោ ។ បរិព្វាជិកា នាម ភិក្ខុនិញ្ច

ប្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ-បង្អាប់ថា នាងម្ចាស់ថុល្លនន្ទា មិនសមបីនឹងឲ្យខាទនីយភោជនីយាហារ ដល់គ្រហស្ថដោយដៃខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យខាទនីយភោជនីយាហារ ដល់គ្រហស្ថដោយដៃខ្លួនឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងឲ្យខាទនីយភោជនីយាហារ ដល់គ្រហស្ថដោយដៃខ្លួនឯងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យខាទនីយៈ ឬ ភោជនីយៈ ដល់គ្រហស្ថក្តី បរិព្វាជកក្តី បរិព្វាជិកាក្តី ដោយដៃខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣១២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ បុគ្គលណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា គ្រហស្ថ ។ បុរសណាមួយដែលបួសជាបរិព្វាជក លើកទុកតែភិក្ខុនិងសាមណេរចេញ អ្នកនោះហៅថា បរិព្វាជក ។ ស្រី

សិក្ខមានញ្ច សាមណេរិញ្ច ឋបេត្វា យា កាចិ បរិញ្ញា-
ជិកសមាបន្នា ។ ខាទនីយំ នាម បញ្ច ភោជនានិ
ឧទកទន្តបោណំ ឋបេត្វា អវសេសំ ខាទនីយំ នាម ។
ភោជនីយំ នាម បញ្ច ភោជនានិ ឱទនោ កុម្មាសោ
សត្តុ មច្ឆោ មំសំ ។ ទទេយ្យាតិ កាយេន វា កាយប្បដិ-
ពទ្ធេន វា និស្សគ្គិយេន វា ទេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។
ឧទកទន្តបោណំ ទេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣១៣] អនាបត្តិ ទាបេតិ ន ទេតិ ឧបនិក្ខិបិត្វា
ទេតិ ពាហិរលេបំ ទេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកា-
យាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៣១៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថចីវរំ

ណាមួយដែលបួសជាបរិព្វាជិកាលើកទុកតែ ភិក្ខុនី សិក្ខមានា និងសាមណេរីចេញ ស្រីនោះហៅថា បរិព្វាជិកា ។ ដែលឈ្មោះថា ខាទនីយៈ គឺលើកទុកតែភោជន ៥ យ៉ាង និងទឹកនិងឈើស្ទន់ចេញក្រៅ (អំពីនោះ) ហៅថា ខាទនីយៈ ទាំងអស់ ។ ដែលហៅថា ភោជន បានដល់ភោជន ៥ យ៉ាង គឺបាយ ១ នំកុម្មាស ១ សដូវ ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ។ ពាក្យថា ឲ្យ គឺភិក្ខុនីឲ្យដោយកាយក្តី ដោយរបស់ជាប់នឹងកាយក្តី ដោយបោះឲ្យក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីឲ្យទឹកនិងឈើស្ទន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣១៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យគេឲ្យ មិនបានឲ្យដោយដៃខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនីដាក់ (ផុតពីដៃ) ហើយឲ្យ[១] ១ ភិក្ខុនីឲ្យគ្រឿងលាបកាយខាងក្រៅ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[៣១៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទា

១ អដ្ឋកថា ថា ភិក្ខុនីដាក់ខាទនីយភោជនីយាហារលើផែនដី ហើយឲ្យដោយពាក្យថា យើងឲ្យរបស់នេះដល់អ្នកទាំងឡាយ ។

២៧៧

អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ ។ អញ្ញា ឧតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ន លភន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អាវសថចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អាវសថចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ភិក្ខុនីមិនលះបង់អាវសថចីវរ[១] (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់ (តែម្នាក់ឯង) ។ ពួកភិក្ខុនីឯទៀតដែលមានរដូវ មិនបាន(ប្រើប្រាស់ផង) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងមិនលះបង់អាវសថចីវរ (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់តែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនលះបង់អាវសថចីវរ (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់ (តែម្នាក់ឯង) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្ល-នន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងមិនលះបង់អាវសថចីវរ (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់តែម្នាក់ឯងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនប្រគល់អាវសថចីវរ ហើយប្រើប្រាស់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

១ ចីវរដែលទាយកប្រគេនទុកនៅទីកន្លែងសម្រាប់ប្រើប្រាស់ជាសាធារណៈ ដល់ភិក្ខុនីដែលមានរដូវទាំងអស់គ្នា ។

[៣១៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អាវសថចីវរំ នាម ឧតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ បរិភុញ្ជន្តិ និដ្ឋំ ហោតិ ។ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជេយ្យាតិ ទ្វេ តិស្សោ រត្តិយោ បរិភុញ្ជិត្វា ចតុត្ថទិវសេ ធោវិត្វា ភិក្ខុនិយា វា សិក្ខមានាយ វា សាមណេរិយា វា អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣១៦] អនិស្សជ្ជិតេ អនិស្សជ្ជិតសញ្ញា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិតេ វេមតិកា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិតេ និស្សជ្ជិតសញ្ញា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ និស្សជ្ជិតេ អនិស្សជ្ជិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សជ្ជិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សជ្ជិតេ និស្សជ្ជិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៣១៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយមានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា អាវសថចីវរ បានដល់ចីវរ ដែលទាយកប្រគេនបម្រុងទុកដោយពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលមានរដូវ ចូរប្រើប្រាស់ចុះ ។ ពាក្យថា មិនប្រគល់ហើយប្រើប្រាស់ គឺ ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់អស់ពីរបីរាត្រីហើយ ក្នុងថ្ងៃទីបួនលាងហើយ មិនប្រគល់ឲ្យដល់ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខមានាក្តី សាមណេរីក្តី ហើយប្រើប្រាស់ (ម្នាក់ឯង) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣១៦] ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់បានប្រគល់ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ប្រគល់ឲ្យ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់បានប្រគល់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ប្រគល់ឲ្យហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣១៧] អនាបត្តិ និស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ បុន បរិយាយេន បរិភុញ្ជតិ អញ្ញា ឧតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ន ហោន្តិ អច្ឆិន្នចីវរិកាយ នដ្ឋចីវរិកាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣១៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កាមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អាវសថោ ឌយ្ហតិ[១] ។ ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ហន្ទយ្យេ ភណ្ឌកំ នីហរាមាតិ ។ ឯកច្ចា[២] ឯវមាហំសុ ន មយំ អយ្យេ នីហរិស្សាម យង្កិញ្ចិ នដ្ឋំ សព្វំ អម្ហេ អភិយុញ្ជិស្សតីតិ ។

---

១ ឱ. ម. ឌយ្ហតិ ។ ២ ឯកច្ចា ភិក្ខុនិយោតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

[៣១៧] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រគល់ឲ្យហើយប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់តាមវេនជាថ្មីទៀត ១ ពួកភិក្ខុនីឯទៀត ដែលមានរដូវក៏មិនមាន (ហើយភិក្ខុនីនោះចេះតែប្រើទៅមិនបានលះ) ១ ភិក្ខុនីដែលចោរដណ្តើមយកចីវរទៅ ១ ភិក្ខុនីដែលមានចីវរវិនាស ១ ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់ក្នុងពេលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[៣១៨] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អានាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនប្រគល់លំនៅ (ដល់អ្នកដទៃ) ហើយក៏ចៀសទៅកាន់ចារិក ។ ក៏សម័យនោះឯង ភ្លើងឆេះលំនៅរបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី (នោះ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយគ្នាយ៉ាងនេះថា នែនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ ណ្ហើយចុះ យើងនឹងជញ្ជូនរបស់ចេញ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយពួកខ្លះ បាននិយាយយ៉ាងនេះថា នែនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ យើងនឹងមិនជញ្ជូនទេ ក្រែងរបស់ណាមួយបាត់ទៅហើយគេនឹងចោទប្រកាន់យើង ចំពោះរបស់ទាំងអស់ ។*

ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បុនទេវ តំ អាវសថំ បច្ចាគន្ត្វា ភិក្ខុនិយោ បុច្ឆិ អយ្យេ ភណ្ឌកំ នីហរិត្ថាតិ ។ ន មយំ អយ្យេ នីហរិម្ហាតិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អាវសថេ ឧយ្ហមានេ[១] ភណ្ឌកំ ន នីហរិស្សន្តីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា អាវសថំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមតីតិ[២] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ

---

១ ឱ. ម. ឌយ្ហមានេ ។ ២ ឱ. បក្កាមីតិ ។ ម. បក្កមីតិ ។

ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ត្រឡប់មកកាន់លំនៅនោះវិញទៀតហើយ សួរភិក្ខុនីទាំង-ឡាយថា នែនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកនាងបានជញ្ជូនរបស់យើងចេញខ្លះដែរឬទេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះតបថា នែនាងម្ចាស់ ពួកយើងមិនបានជញ្ជូនចេញទេ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ កាលបើលំនៅត្រូវភ្លើងឆេះ មិនគួរបើនឹងមិនជញ្ជូនរបស់ចេញផងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបើនឹងមិនប្រគល់លំនៅ (ឲ្យគេថែរក្សាសិន) ហើយសឹមចៀសចេញទៅ កាន់ចារិកដូច្នេះសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនប្រគល់លំនៅសិន ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងមិនប្រគល់លំនៅសិន ហើយចៀសចេញទៅ កាន់ចារិកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើង

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យ យា បន ភិក្ខុនី អាវសថំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣១៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អាវសថោ នាម កវាដពទ្ធោ វុច្ចតិ ។ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមេយ្យាតិ ភិក្ខុនិយា វា សិក្ខមានាយ វា សាមណេរិយា វា អនិស្សជ្ជិត្វា បរិក្ខិ-ត្តស្ស អាវសថស្ស បរិក្ខេបំ អតិក្កាមន្តិយា[១] អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស អាវសថស្ស ឧបចារំ អតិក្កាមន្តិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣២០] អនិស្សជ្ជិតេ អនិស្សជ្ជិតសញ្ញា បក្ក-មតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិតេ វេមតិ-កា បក្កមតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិ-តេ និស្សជ្ជិតសញ្ញា បក្កមតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អកវាដពទ្ធំ អនិស្សជ្ជិត្វា បក្កមតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

១ ឱ. ម. អតិក្កាមេន្តិយា ។

នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនប្រគល់លំនៅ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣១៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា លំនៅ សំដៅយកលំនៅដែលមានសន្ទះទ្វារជាប់ ។ ពាក្យថា មិនប្រគល់ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនប្រគល់ដល់ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខមានាក្តី សាមណេរីក្តី ហើយឈានកន្លងរបងនៃលំនៅ ដែលមានរបង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កាលភិក្ខុនីឈានកន្លងឧបចារនៃលំនៅ ដែលមិនមានរបង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣២០] លំនៅដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនបានប្រគល់ឲ្យ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ លំនៅដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ លំនៅដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រគល់ហើយ ក៏ចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមិនប្រគល់លំនៅដែលគ្មានសន្ទះទ្វារជាប់ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

និស្សដ្ឋិតេ អនិស្សដ្ឋិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សដ្ឋិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និស្សដ្ឋិតេ និស្សដ្ឋិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៣២១] អនាបត្តិ និស្សដ្ឋិត្វា បក្កមតិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[៣២២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ

លំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់ប្រគល់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ លំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ លំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ប្រគល់ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣២១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រគល់ហើយទើបចៀសចេញទៅ ១ កាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ ភិក្ខុនី ក៏ចេញទៅស្វែងរក (គ្មានឹងប្រគល់ឲ្យតែ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយក៏ចេញទៅ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាង ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[៣២២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ដូចជាពួកស្រីគ្រ-ហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ពួកភិក្ខុនី បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន

អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៦៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ តិរច្ឆានវិជ្ជា នាម យង្កិញ្ចិ ពាហិរកំ អនត្ថសញ្ហិតំ ។ បរិយាបុណេយ្យាតិ បទេន បរិយាបុណាតិ បទេ បទេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អក្ខរាយ បរិយាបុណាតិ អក្ខរក្ខរាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនគួរនឹងរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣២៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១០ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ចំណេះណាមួយជាខាងក្រៅដែលមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ចំណេះនោះឈ្មោះថា តិរច្ឆានវិជ្ជា ។ ពាក្យថា រៀន សេចក្តីថា ភិក្ខុនីរៀនដោយបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈរាល់ ៗ បទ ។ (បើ) រៀនដោយអក្សរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ ៗ អក្សរ ។

[៣២៤] អជាបត្តិ លេខំ បរិយាបុណាតិ ធារណំ បរិយាបុណាតិ គុត្តត្ថាយ បរិត្តំ បរិយាបុណាតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[៣២៥] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ

[៣២៨] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ* (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) *គឺភិក្ខុនីរៀនសរសេរអក្សរ ១ ភិក្ខុនីរៀនធារណាសាស្ត្រ*[១] *១ ភិក្ខុនីរៀនវិជ្ជាការពារខ្លួនសម្រាប់រក្សា* (*ខ្លួន*) *១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១* ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[៣២៩] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីបានឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្សទាំងឡាយ កំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួក*

---

១ គឺភិក្ខុនីរៀនគម្ពីរដំទៃ ៗ ទៀត ដើម្បីឲ្យដឹងស្គាល់នូវលទ្ធិវិជ្ជាក្នុងគម្ពីរនោះ ៗ ។

ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៦៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ តិរច្ឆានវិជ្ជា នាម យង្កិញ្ចិ ពាហិរកំ អនត្ថសញ្ហិតំ ។ វាចេយ្យាតិ បទេន វាចេតិ បទេ បទេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អក្ខរាយ វាចេតិ អក្ខរក្ខរាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៦៧] អនាបត្តិ លេខំ វាចេតិ ធារណំ វាចេតិ គុត្តត្ថាយ បរិត្តំ វាចេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គោ បញ្ចមោ ។

ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣២៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ចំណេះណាមួយ ជាខាងក្រៅដែលមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ចំណេះនោះឈ្មោះថា តិរច្ឆានវិជ្ជា ។ ពាក្យថា បង្រៀន គឺភិក្ខុនីបង្រៀនដោយបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈរាល់ ៗ បទ ។ បង្រៀនដោយអក្សរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈរាល់ ៗ អក្សរ ។

[៣២៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)គឺ ភិក្ខុនីបង្រៀនសរសេរ ១ ភិក្ខុនីបង្រៀនធារណសាស្រ្ត ១ ភិក្ខុនីបង្រៀនវិជ្ជាការពារខ្លួនដើម្បីរក្សា (ខ្លួន) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ ទី ៥ ចប់ ។

អារាមវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៣២៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ គាមកាវាសេ ឯកចីវរា ចីវរកម្មំ ករោន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសិត្វា យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមឹសុ ។ ភិក្ខូ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[៣២៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនរូប ទ្រទ្រង់តែចីវរមួយ ៗ ម្នាក់ហើយធ្វើចីវរកម្ម (ដេរឬជ្រលក់ចីវរជាដើម) ក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅជិតស្រុកតូចមួយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនបានប្រាប់ហើយចូលទៅកាន់អារាម រួចចូលទៅរកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងមិនប្រាប់ (ជាមុន) ហើយចូលមកកាន់អារាមសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនប្រាប់ហើយចូលទៅកាន់អារាម ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងមិនប្រាប់ ហើយចូលទៅកាន់អារាមទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើង នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ មិនបានប្រាប់ហើយចូលទៅកាន់អារាម ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ យ៉ាងនេះរួចហើយ ។

[៣២៩] តេន ខោ បន សមយេន តេ ភិក្ខូ តម្ហា អាវាសា បក្កមឹសុ ។ ភិក្ខុនិយោ អយ្យា បក្កន្តាតិ អារាមំ ជហឹសុ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ បុនទេវ តំ អាវាសំ បច្ចាគច្ឆឹសុ ។ ភិក្ខុនិយោ អយ្យា អាគតាតិ អាបុច្ឆា អារាមំ បវិសិត្វា យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា តេ ភិក្ខូ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋំសុ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ តា ភិក្ខុនិយោ តេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ កិស្ស តុម្ហេ ភគិនិយោ អារាមំ នេវ សម្មជ្ជិត្ថ ន ចានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋបិត្ថាតិ[១] ។ ភគវតា អយ្យា សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ន អនាបុច្ឆា អារាមោ បវិសិតព្វោតិ តេន មយំ ជាគមិម្ហាតិ[២] ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សន្តំ ភិក្ខុំ អាបុច្ឆា អារាមំ បវិសិតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សន្តំ

១ ឱ. ម. ឧបដ្ឋាបិត្ថាតិ ។ ២ ឱ. ម. ន អាគមិម្ហាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ អនុប្បញ្ញត្តិទី ១

[៣២៩] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ចៀសចេញទៅចាក អាវាសនោះហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនបានមកកាន់អារាមដោយគិតថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយចៀសចេញទៅហើយ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំង-ឡាយនោះ ត្រឡប់មកអាវាសនោះវិញទៀត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដឹងថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយមកដល់ហើយ ៗ ក៏ប្រាប់រួចចូលទៅកាន់អារាមសំដៅ ទៅរកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំភិក្ខុទាំងឡាយ នោះហើយឈរនៅក្នុងទីគួរមួយ ។ លុះភិក្ខុនីទាំងនោះ ឈរនៅក្នុងទីគួរមួយ ហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏និយាយពាក្យនេះថា នែនាងទាំងឡាយហេតុអ្វី ក៏នាងទាំងឡាយមិនបានបោសអារាម មិនតម្កល់ទុកនូវទឹកផឹក ទឹកប្រើសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះ ភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទហើយថា ភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ មិនត្រូវចូលទៅ កាន់អារាមដូច្នេះ ហេតុនោះ (បានជា) យើងខ្ញុំទាំងឡាយ មិនបានមក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីប្រាប់ ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាមបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ

ភិក្ខុំ អជាបុច្ឆា អារាមំ បវិសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៣៣០] តេន ខោ បន សមយេន តេ ភិក្ខូ តម្ហា អាវាសា បក្កមិត្វា បុនទេវ តំ អាវាសំ បច្ចាគច្ឆឹសុ ភិក្ខុនិយោ អយ្យា បក្កន្តាតិ អជាបុច្ឆា អារាមំ បវិសឹ-សុ ។ តាសំ កុក្កុច្ចំ អហោសិ ភគវតា សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ន សន្តំ ភិក្ខុំ អជាបុច្ឆា អារាមោ បវិសិត-ព្វោតិ មយំ ច សន្តំ ភិក្ខុំ អជាបុច្ឆា អារាមំ បវិសិម្ហា កច្ចិ នុ ខោ មយំ ចាចិត្តិយំ អាបត្តឹ អាបន្នាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ-និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ជានំ សភិក្ខុកំ អារាមំ អជាបុច្ឆា បវិសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៣១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ជានំ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញេ វា

មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាម ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានបញ្ញត្តដល់ពួកភិក្ខុនីយ៉ាងនេះរួចហើយ ។

[៣៣០] ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ចេញចាកអាវាសនោះហើយ ត្រឡប់មកកាន់អាវាសនោះវិញទៀត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយដឹងថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចៀសចេញទៅហើយក៏មិនបានប្រាប់ ហើយចូលទៅកាន់អារាម ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះមានសេចក្តីរង្កៀសថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទហើយថា ភិក្ខុនីមិនទាន់បានប្រាប់ភិក្ខុ ដែលមាននៅហើយមិនត្រូវចូលទៅកាន់អារាមឡើយ ឯយើងទាំងឡាយ មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាម យើងទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិ-បាចិត្តិយដែរឬហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មាន-ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដឹងហើយមិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាមត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៣១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ភិក្ខុនីកាលដឹង (នោះ) គឺភិក្ខុនីដឹងដោយខ្លួនឯងក្តី ពួកអ្នកដទៃប្រាប់ភិក្ខុនីនោះក្តី ពួកភិក្ខុ

តស្មា អារោចេន្តិ តេ វា អារោចេន្តិ ។ សភិក្ខុកោ នាម អារាមោ យត្ថ ភិក្ខូ រុក្ខមូលេបិ វសន្តិ ។ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសេយ្យាតិ ភិក្ខុំ វា សាមណេរំ វា អារាមិកំ វា អនាបុច្ឆា បរិក្ខិត្តស្ស អារាមស្ស បរិក្ខេបំ អតិក្កាមន្តិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស អារាមស្ស ឧបចារំ ឱក្កាមន្តិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៣២] សភិក្ខុកេ សភិក្ខុកសញ្ញា សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សភិក្ខុកេ វេមតិកា សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សភិក្ខុកេ អភិក្ខុកសញ្ញា សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសតិ អនាបត្តិ ។ អភិក្ខុកេ សភិក្ខុកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អភិក្ខុកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អភិក្ខុកេ អភិក្ខុកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

ដែលនៅក្នុងអារាមនោះប្រាប់ក្តី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ នៅក្នុងទីណាសូម្បីក្រោមម្លប់ឈើ ទីនោះ (ក៏) ឈ្មោះថា អារាមមានភិក្ខុ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ហើយចូលទៅកាន់អារាម សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ភិក្ខុក្តី សាមណេរក្តី ញោមវត្តក្តី ហើយឈានកន្លងរបងវត្តដែលមានរបង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កាលភិក្ខុនីចូលទៅដល់ឧបចារវត្តដែលគ្មានរបង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៣២] អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មានភិក្ខុ មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាម ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមានភិក្ខុ មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាម មិនត្រូវអាបត្តិ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មានភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមានភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣៣៣] អជាបត្តិ សន្តំ ភិក្ខុំ អាបុច្ឆា បវិសតិ អសន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា បវិសតិ សីសានុលោកិកា គច្ឆតិ យត្ថ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិតា ហោន្តិ តត្ថ គច្ឆតិ អារាមេន មគ្គោ ហោតិ គិលានាយ អាប-ទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[៣៣៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ ឧបាលិស្ស ឧបជ្ឈាយោ អា-យស្មា កប្បិតកោ សុសានេ វិហរតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយានំ ភិក្ខុនីនំ មហត្តរា[១] ភិក្ខុនី កាលកតា ហោតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនឹ នីហរិត្វា អាយស្មតោ កប្បិតកស្ស វិហារស្ស អវិទូរេ តំ ឈាបេត្វា ថូបំ កត្វា គន្ត្វា តស្មឹ ថូបេ រោទន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា កប្បិតកោ តេន សទ្ទេន ឧព្វាឡ្ហោ

១ ឱ. ម. មហាតរា ។

[៣៣៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅហើយទើបចូលទៅ ១ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ព្រោះគ្មានភិក្ខុហើយចូលទៅ ១ ភិក្ខុនីដែលក្រឡេកឃើញសីសៈ (ភិក្ខុនីដែលចូលទៅមុន) ហើយទើបទៅ ១ ពួកភិក្ខុនីប្រជុំនៅក្នុងទីណា ភិក្ខុនីនោះ ក៏ទៅក្នុងទីនោះ ១ ភិក្ខុនីដើរតាមផ្លូវដែលមានក្នុងវត្ត ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[៣៣៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងកូដាគារសាលាក្នុងព្រៃមហាវន ទៀបក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះឯង ព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុ ជាឧបជ្ឈាយ៍ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ គង់នៅក្នុងព្រៃស្មសាន ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីដែលជាធំជាងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីធ្វើមរណកាល ។ ពួកឆព្វយាភិក្ខុនី នាំភិក្ខុនីនោះទៅហើយដុត ភិក្ខុនីនោះក្នុងទីមិនឆ្ងាយពីកុដិព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុ ហើយធ្វើស្តូប (ចេតិយ) ហើយតែងទៅយំជិតស្តូបនោះ ។ គ្រានោះឯង ព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុធុញទ្រាន់នឹងសំឡេងនោះ

តំ ថូបំ ភិន្ទិត្វា វិប្បកិរេសិ[១] ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឥមិនា កប្បិតកេន អម្ហាកំ អយ្យាយ ថូបោ ភិន្នោ ហន្ទ នំ ឃាតេមាតិ មន្តេសុំ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អាយស្មតោ ឧបាលិស្ស ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អាយស្មា ឧបាលិ អាយស្មតោ កប្បិតកស្ស ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អថខោ អាយស្មា កប្បិតកោ វិហារា និក្ខមិត្វា និលីនោ អច្ឆិ ។ អថខោ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ យេនាយស្មតោ កប្បិតកស្ស វិហារោ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតោ កប្បិតកស្ស វិហារំ បាសាណេហិ ច លេឌ្ឌូហិ ច ឱត្ថរាបេត្វា មតោ កប្បិតកោតិ បក្កមឹសុ ។ អថខោ អាយស្មា កប្បិតកោ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ វេសាលឹ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ អទ្ទសំសុ ខោ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អាយស្មន្តំ កប្បិតកំ បិណ្ឌាយ ចរន្តំ ទិស្វាន ឯវមាហំសុ អយំ កប្បិតកោ ជីវតិ កោ នុ ខោ អម្ហាកំ មន្តំ សំហរតីតិ ។

---
១ ឱ. ម. បកិរេសិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ និទាន

ទំលាយស្តូបនោះឲ្យខ្ចាត់ខ្ចាយចេញ ។ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីប្រឹក្សាគ្នាថា លោកកប្បិតកៈនេះ ទំលាយស្តូបភិក្ខុនីជាម្ចាស់របស់យើង បើដូច្នោះ មានតែយើងនឹងសម្លាប់លោកកប្បិតកៈនោះ ។ ភិក្ខុនី ១ រូបប្រាប់រឿងនុ៎ះដល់ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ ។ ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ ប្រាប់រឿងនុ៎ះដល់ព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុចេញពីកុដិទៅពួន ។ ឯពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីចូលតម្រង់ទៅឯលំនៅព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅហើយ ក៏ចោលកុដិព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុដោយដុំថ្មផង ដោយដុំដីផង ហើយក៏ចៀសចេញទៅដោយគិតថា លោកកប្បិតកៈស្លាប់ហើយ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុលុះកន្លងរាត្រីនោះក៏ស្លៀក ហើយប្រដាប់បាត្រនិងចីវរក្នុងពេលព្រឹកព្រហាម ហើយចូលទៅកាន់ក្រុងវេសាលីដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីបានឃើញលោកកប្បិតកៈដ៏មានអាយុ កំពុងត្រេចទៅបិណ្ឌបាត លុះឃើញហើយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា លោកកប្បិតកៈនេះនៅរស់ (ទេតើ) អ្នកណាហ្ន៎នាំសេចក្តីប្រឹក្សា (អាថ៌កំបាំង) យើងទៅ (ប្រាប់លោក) ។ ពួកឆព្វគ្គិយា

អស្សោសុំ ខោ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អយ្យេន កិរ ឧបាលិនា អម្ហាកំ មន្តោ សំហដោតិ ។ តា អាយស្មន្តំ ឧបាលឹ អក្កោសឹសុ កថំ ហិ នាម អយំ កាសាវដោ មលមជ្ជនោ និហីនជច្ចោ អម្ហាកំ មន្តំ សំហរិស្សតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អយ្យំ ឧបាលឹ អក្កោសិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧបាលឹ អក្កោសន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧបាលឹ អក្កោសិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុំ អក្កោសេយ្យ វា បរិភាសេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៣៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុន្តិ ឧបសម្បន្នំ ។ អក្កោសេយ្យ វាតិ ទសហិ វា

ភិក្ខុនីបានឮដូច្នេះថា ដំណឹងថា លោកម្ចាស់ឧបាលិ នាំសេចក្តីប្រឹក្សាយើង ទៅប្រាប់ ។ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏នាំគ្នាជេរព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុថា លោកខ្នាន់ព្រះកេសនេះ ជាអ្នកដុសក្អែល (គេ) មានជាតិដ៏ថោកទាប មិនសមបើនឹងនាំយកសេចក្តីប្រឹក្សារបស់យើងទៅប្រាប់សោះ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោល-ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមកនាំគ្នាជេរលោកម្ចាស់ឧបាលិសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីជេរឧបាលិ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងជេរឧបាលិទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយជេរគំរាមភិក្ខុ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៣៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុបានដល់ឧប-សម្បន្ន ។ ពាក្យថា ជេរ គឺភិក្ខុនីជេរដោយអក្កោសវត្ថុទាំង ១០ ឬបណ្តា

អក្កោសវត្ថូហិ អក្កោសតិ ឯតេសំ វា អញ្ញតរេន អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បរិភាសេយ្យ វាតិ ភយំ ឧបទំសេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៣៦] ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អក្កោសតិ វា បរិភាសតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ វេមតិកា អក្កោសតិ វា បរិភាសតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អក្កោសតិ វា បរិភាសតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នំ អក្កោសតិ វា បរិភាសតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុសម្បន្នេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៣៧] អនាបត្តិ អត្ថបុរេក្ខារាយ ធម្មបុរេក្ខារាយ អនុសាសនីបុរេក្ខារាយ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អក្កោសវត្ថុទាំង ១០ នោះ ដោយអក្កោសវត្ថុណាមួយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា គំរាម គឺភិក្ខុនីសំដែងសេចក្តីខ្លាច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៣៦] ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្ន ហើយជេរក្តី គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយជេរក្តី គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនឧបសម្បន្ន ហើយជេរក្តី គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីជេរក្តី គំរាមក្តី នូវអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៣៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីធ្វើអត្ថឲ្យជាប្រធាន ១ ធ្វើធម៌ឲ្យជាប្រធាន ១ ធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៣៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ភណ្ឌនការិកា ហោតិ កលហការិកា វិវាទការិកា ភស្សការិកា សង្ឃេ អធិករណការិកា ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តស្សា កម្មេ កយិរមានេ[១] បដិក្កោសតិ ។

[៣៣៩] តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គាមកំ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បក្កន្តាតិ ចណ្ឌកាលឹ ភិក្ខុនឹ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិបិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គាមកេ តំ ករណីយំ តីរេត្វា បុនទេវ សាវត្ថឹ បច្ចាគច្ឆិ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញាបេសិ ន បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ ឧបនិក្ខិបិ

១ ឱ. ម. ករិយមានេ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[៣៣៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបង្កហេតុ ធ្វើសេចក្តីឈ្លោះ ធ្វើសេចក្តីទាស់ទែង ធ្វើតិរច្ឆានកថា បង្កើតអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ កាលសង្ឃកំពុងធ្វើកម្មដល់ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនោះ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ក៏ហាមឃាត់ ។

[៣៣៩] គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បានទៅកាន់ស្រុកតូច (មួយ) ដោយកិច្ចនីមួយ ។ ទើបភិក្ខុនីសង្ឃដឹងថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចៀសចេញទៅហើយ ក៏លើកវត្តចំពោះចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ព្រោះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសម្រេចកិច្ចនោះ ក្នុងស្រុកតូចហើយ ក៏ត្រឡប់មកក្រុងសាវត្ថីវិញទៀត ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី កាលដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមក ក៏មិនក្រាលអាសនៈមិនតម្កល់ទឹកលាងជើង តាំងរងជើង ជ្រញ់កល់ជើងមិនក្រោកទទួល

ន បច្ចុក្កដ្ឋា បត្តចីវរំ បដិក្កមេហិ ន ចាទីយេន អាបុច្ឆិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ឯតទវោច កិស្ស ត្វំ អយ្យេ មយិ អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញាបេសិ ន បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ ឧបនិក្ខិបិ ន បច្ចុក្កដ្ឋា បត្តចីវរំ បដិក្កមេហិ ន បានីយេន អាបុច្ឆីតិ ។ ឯវំ ហេតំ អយ្យេ ហោតិ យថាតំ អនាថាយាតិ ។ កិស្ស បន ត្វំ អយ្យេ អនាថាតិ ។ ឥមា មំ អយ្យេ ភិក្ខុនិយោ អយំ អនាថា អប្បញ្ញាតា នត្ថិ ឥមិស្សា កោចិ បតិវត្តាតិ អាបត្តិយា អនស្សនេ ឧក្ខិបិស្សន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពាលា ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា ជានន្តិ កម្មំ វា កម្មទោសំ វា កម្មវិបត្តឹ វា កម្មសម្បត្តឹ វាតិ ចណ្ឌីកាតា គណំ បរិភាសតិ[១] ។ យា តា ភិក្ខុនិ-យោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ចណ្ឌីកាតា គណំ បរិភាសិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្ល-នន្ទា ភិក្ខុនី ចណ្ឌីកាតា គណំ បរិភាសតីតិ[២] ។ សច្ចំ

១-២ ឱ. ម. បរិភាសិ ។

បាត្រចីវរ មិនអើពើដោយទឹកផឹក ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីថា នែនាងម្ចាស់ កាលបើយើងមកដល់ហេតុអ្វី ក៏នាងមិនក្រាលអាសនៈ មិនតម្កល់ទឹកលាងជើង តាំងសម្រាប់រងជើង ជ្រញ់រងជើង មិនក្រោកទទួលបាត្រចីវរ មិនអើពើដោយទឹកផឹកសោះ ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ បានជាខ្ញុំមិនធ្វើកិច្ចទាំងអម្បាលនេះ ព្រោះខ្ញុំជាស្រីអនាថា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសួរថា នែនាងម្ចាស់ នាងជាស្រីអនាថា ព្រោះហេតុអ្វី ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ ភិក្ខុនីអស់នេះ លើកវត្តចំពោះខ្លួនខ្ញុំ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិដោយគិតគ្នាថា ភិក្ខុនីនេះជាស្រីអនាថា គ្មានអ្នកណាស្គាល់ គ្មានអ្នកណាមួយគោរពកោតក្រែងដល់ភិក្ខុនីនេះទេ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា ពួកភិក្ខុនីអស់នុ៎ះល្ងង់ ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនុ៎ះមិនឆ្លាស ពួកភិក្ខុនីទាំងនុ៎ះមិនស្គាល់កម្មក្តី ទោសរបស់កម្មក្តី កម្មវិបត្តិក្តី កម្មសម្បត្តិក្តី ដូច្នេះ ហើយក៏ផ្តាសាគណភិក្ខុនី ដោយសេចក្តីកំណាច ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងផ្តាសាគណភិក្ខុនី ដោយសេចក្តីកំណាចសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីផ្តាសាគណភិក្ខុនីដោយសេចក្តីកំណាច ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប

ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចណ្ឌកាឡំ គណំ បរិភាសិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ចណ្ឌកាឡំ គណំ បរិភាសេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៤០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ចណ្ឌកាឡំ នាម កោធនា វុច្ចតិ ។ គណោ នាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ចតិ ។ បរិភាសេយ្យាតិ ពាលា ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា ជានន្តិ កម្មំ វា កម្មទោសំ វា កម្មវិបត្តឹ វា កម្មសម្បត្តឹ វាតិ បរិភាសតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ វា ឯកភិក្ខុនឹ វា អនុបសម្បន្នំ វា បរិភាសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៤១] អនាបត្តិ អត្ថបុរេក្ខារាយ ធម្មបុរេក្ខារាយ អនុសាសនីបុរេក្ខារាយ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងផ្តាសាគណភិក្ខុនីដោយសេចក្តីកំណាចទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយផ្តាសាគណភិក្ខុនីដោយសេចក្តីកំណាច ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៤០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា កំណាច សំដៅយកសេចក្តីក្រោធ ។ ដែលហៅថា គណភិក្ខុនី សំដៅយកភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ពាក្យថា ផ្តាសា គឺភិក្ខុនីផ្តាសាថា ភិក្ខុនីអស់នុ៎ះល្ងង់ ភិក្ខុនីអម្បាលនុ៎ះមិនឆ្លាស ពួកភិក្ខុនីទាំងនុ៎ះមិនស្គាល់កម្មក្តី ទោសរបស់កម្មក្តី កម្មវិបត្តិក្តី កម្មសម្បត្តិក្តី ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីផ្តាសាភិក្ខុនីច្រើនរូបក្តី មួយរូបក្តី អនុបសម្បន្នក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៤១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីធ្វើអត្ថជាប្រធាន ១ ធ្វើធម៌ជាប្រធាន ១ ធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[៣៤២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ព្រាហ្មណោ ភិក្ខុនិយោ និមន្តេត្វា ភោជេសិ ។ ភិក្ខុនិយោ ភុត្តាវី បវារិតា ញាតិកុលានិ គន្ត្វា ឯកច្ចា ភុញ្ជឹសុ ឯកច្ចា បិណ្ឌបាតំ អាទាយ អគមំសុ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ បដិវិស្សកេ ឯតទវោច ភិក្ខុនិយោ មយា អយ្យា សន្តប្បិតា ឯថ តុម្ហេបិ សន្តប្បេស្សាមីតិ ។ តេ ឯវមាហំសុ កឹ ត្វំ អយ្យ[១] អម្ហេ សន្តប្បេស្សសិ យាបិ តយា និមន្តិតា តាបិ អម្ហាកំ ឃរានិ អាគន្ត្វា ឯកច្ចា ភុញ្ជឹសុ ឯកច្ចា បិណ្ឌបាតំ អាទាយ អគមំសូតិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អម្ហាកំ ឃរេ ភុញ្ជិត្វា អញ្ញត្រ ភុញ្ជិស្សន្តិ ន ចាហំ បដិពលោ យាវទត្ថំ ទាតុន្តិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស

---

១ ឱ. ម. អយ្យោ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[៣៤២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់និមន្តពួកភិក្ខុនីឲ្យឆាន់ ។ ពួកភិក្ខុនីឆាន់ហើយហាមភត្តហើយ ក៏ទៅកាន់ត្រកូលជាញាតិទាំងឡាយ ហើយភិក្ខុនីពួកខ្លះឆាន់ (ទៀត) ពួកខ្លះ (គ្រាន់តែ) នាំយកបិណ្ឌបាតទៅ ។ គ្រានោះឯង ព្រាហ្មណ៍នោះ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងពួកមនុស្សដែលស្និទ្ធស្នាលថា នែអ្នកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំបានប្រគេនចង្ហាន់ ពួកភិក្ខុនីឲ្យឆាន់បរិបូណ៌ហើយ ចូរអ្នកទាំងឡាយមកចុះ ខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាឆ្អែតស្កប់ស្កល់ទៀត ។ ពួកមនុស្សទាំងនោះ បាននិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា នែអ្នកម្ចាស់ អ្នកនឹងឲ្យពួកយើងឆ្អែតស្កប់ស្កល់ដូចម្តេច ពួកភិក្ខុនីឯណាដែលអ្នកនិមន្ត ពួកភិក្ខុនីនោះ មកផ្ទះអស់យើងហើយ ពួកខ្លះក៏ឆាន់ ពួកខ្លះក៏នាំយកចង្ហាន់បិណ្ឌបាតទៅហើយ ។ ទើបព្រាហ្មណ៍នោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងឆាន់ក្នុងផ្ទះយើងរួចហើយ (ទៅ) ឆាន់ក្នុងផ្ទះដទៃ (ទៀត) សោះ ហាក់ដូចជាខ្ញុំមិនអាចឲ្យ (លោកឆាន់) ដរាបដល់ឆ្អែតបាន ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮព្រាហ្មណ៍

ព្រាហ្មណស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ កុត្តាវី បវារិតា អញ្ញត្រ កុញ្ជិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ កុត្តាវី បវារិតា អញ្ញត្រ កុញ្ជន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ កុត្តាវី បវារិតា អញ្ញត្រ កុញ្ជិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យ យា បន ភិក្ខុនី និមន្តិតា វា បវារិតា វា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទេយ្យ វា កុញ្ជេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៤៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ និមន្តិតា នាម បញ្ចន្នំ ភោជនានំ អញ្ញតរេន ភោជនេន និមន្តិតា ។ បវារិតា នាម អសនំ បញ្ញាយតិ ភោជនំ

នោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឆាន់ហើយហាមភត្តហើយមិន សមបីនឹង (ទៅ) ឆាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឆាន់ហើយហាមភត្តហើយ (ទៅ) ឆាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោស ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឆាន់ហើយហាមភត្តហើយមិនគួរ បើនឹងឆាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី ណាមួយដែលគេនិមន្តហើយក្តី ហាមភត្តហើយក្តី ទំពាស៊ីក្តី បរិភោគក្តី នូវខាទនីយ ឬភោជនីយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៤៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្មោះថា គេនិមន្តគឺ ភិក្ខុនីដែលគេនិមន្ត បណ្តាភោជន ៥ យ៉ាង ដោយភោជនណាមួយ ។ ភិក្ខុ- នីដែលឈ្មោះថា ហាមភត្ត គឺកិរិយាឆាន់ក៏ប្រាកដ ភោជនក៏ប្រាកដ

បញ្ញាយតិ ហត្ថបាសេ ឋិតា អភិហរតិ បដិគ្គាហកោ បញ្ញាយតិ ។ ខាទនីយំ នាម បញ្ច ភោជនានិ យាគុំ យាមកាលិកំ សត្តាហកាលិកំ យាវជីវិកំ ឋបេត្វា អវសេសំ ខាទនីយំ នាម ។ ភោជនីយំ នាម បញ្ច ភោជនានិ ឱទនោ កុម្មាសោ សត្តុ មច្ឆោ មំសំ ។ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៤៤] និមន្តិតេ និមន្តិតសញ្ញា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទតិ វា ភុញ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ និមន្តិតេ វេមតិកា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទតិ វា ភុញ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ និមន្តិតេ អនិមន្តិតសញ្ញា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទតិ វា ភុញ្ជតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ យាមកាលិកំ សត្តាហកាលិកំ យាវជីវិកំ អាហារត្ថាយ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាស ទាយកបង្អោនរបស់មកចំពោះមុខ ភិក្ខុនីហាមឃាត់ក៏ប្រាកដ ។ វត្ថុដែលឈ្មោះថា ខាទនីយ គឺលើកទុកតែភោជន ៥ យ៉ាងនឹងបបរ យាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវជីវិកចេញ ក្រៅពីនោះឈ្មោះថា ខាទនីយទាំងអស់ ។ ដែលហៅថា ភោជនីយ បានដល់ភោជន ៥ យ៉ាងគឺ បាយ នំកុម្មាស សដូវ ត្រី សាច់ ។ ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី នឹងបរិភោគដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

[៣៤៤] ខ្លួនគេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា និមន្តហើយ ៗ ទំពាស៊ី ឬបរិភោគ នូវខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ខ្លួនគេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគ នូវខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ខ្លួនគេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនបាននិមន្ត ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគ នូវខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីទទួលយាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវ-ជីវិក ប្រយោជន៍ជាអាហារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

[៣៤៥] អនាបត្តិ អនិមន្តិតា អប្បវារិតា យាគុំ បិវតិ សាមិកេ អបលោកេត្វា កុញ្ជតិ យាមកាលិកំ សត្តាហកាលិកំ យាវជីវិកំ សតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៣៤៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី សាវត្ថិយំ អញ្ញតរិស្សា វិសិខាយ បិណ្ឌាយ ចរមានា យេន អញ្ញតរំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ តេ មនុស្សា តំ ភិក្ខុនឹ ភោជេត្វា ឯតទវោចុំ អញ្ញាបិ អយ្យេ ភិក្ខុនិយោ អាគច្ឆន្តូតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី កាចំ អញ្ញា ភិក្ខុនិយោ ជាគច្ឆេយ្យុន្តិ ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច អមុកស្មឹ អយ្យេ ឱកាសេ វាលា សុនខា

[៣៤៥] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ* (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីដែលគេមិននិមន្ត ១ ភិក្ខុនីមិនបានហាមភត្ត ១ ភិក្ខុនីផឹកបបរ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើបបរិភោគ ១ កាលបើមានបច្ច័យ (មានហេតុ) ភិក្ខុនីបរិភោគយាមកាលិក សត្តាហកាលិក និងយាវជីវិក ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[៣៤៦] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូប ត្រេចទៅបិណ្ឌបាត្រតាមច្រកតូច ១ ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ចូលទៅរកត្រកូល ១ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុកហើយ ។ លំដាប់នោះឯង ពួកមនុស្សទាំងនោះ ឲ្យភិក្ខុនីនោះ ឆាន់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសូម្បីដទៃ ក៏និមន្តមកចុះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះគិតថា ធ្វើដូចម្ដេច កុំឲ្យភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃមកបានដូច្នេះ ហើយក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ រួចបាននិយាយពាក្យនេះថា នែនាងម្ចាស់ ក្នុងទីឯណោះមានឆ្កែសាហាវ មានគោកាច មានកន្លែងភក់*

ចណ្ឌោ ពលិពទ្ទោ ចិក្ខល្លោ ឱកាសោ មា ខោ តត្ថ អគមិត្ថាតិ ។ អញ្ញតរាបិ ភិក្ខុនី តស្សា វិសិខាយ បិណ្ឌាយ ចរមានា យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ តេ មនុស្សា តំ ភិក្ខុនឹ ភោជេត្វា ឯតទវោចុំ កិស្ស អយ្យេ ភិក្ខុនិយោ ន អាគច្ឆន្តីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តេសំ មនុស្សានំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី កុលមច្ឆរិនី អស្ស បាចិត្តិយន្តិ ។

នាងទាំងឡាយកុំទៅក្នុងទីនោះឡើយ ។ ភិក្ខុនី ១ រូបទៀត ត្រេចទៅបិណ្ឌ-បាតក្នុងច្រកតូចនោះ ចូលទៅរកត្រកូលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេតាំងទុកហើយ ។ ទើបមនុស្សទាំងឡាយនោះ ឲ្យភិក្ខុនីនោះឆាន់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនមក ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់មនុស្សទាំងនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុ-នីមិនសមបើនឹងប្រព្រឹត្តកំណាញ់ត្រកូលសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តកំណាញ់ត្រកូល ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងប្រព្រឹត្តកំណាញ់ត្រកូលទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំង-ឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានសេចក្តីកំណាញ់ត្រកូល ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៤៧] យា បជាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ទកុលំ ។ មច្ឆរិនី អស្សាតិ កថំ ភិក្ខុនិយោ នាគច្ឆេយ្យុន្តិ ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ កុលស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ កុលស្ស វា សន្តិកេ ភិក្ខុនីនំ អវណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៤៨] អនាបត្តិ[១] ន មច្ឆរាយន្តី សន្តំយេវ អាទីនវំ អាចិក្ខតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[៣៤៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ គាមកាវាសេ វស្សំ វុត្ថា សាវត្ថឹ អគមំសុ ។ ភិក្ខុនិយោ តា ភិក្ខុនិយោ

១ ឱ. អនាបត្តិ កុលំ ន មច្ឆរាយន្តី ។

[៣៤៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ត្រកូល ៤ យ៉ាងគឺត្រកូលក្សត្រ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នកជំនួញអ្នកធ្វើស្រែធ្វើចំការ ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈ្នួល ១ ។ ពាក្យថា មានសេចក្តីកំណាញ់ គឺ ភិក្ខុនីពោលទោសត្រកូល ក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដោយគិតថា ធ្វើដូចម្តេច កុំឲ្យភិក្ខុនីទាំងឡាយបានមកដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឬភិក្ខុនីពោលទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយក្នុងសំណាក់ត្រកូល ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៤៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមិនប្រព្រឹត្តកំណាញ់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ទោសដែលមានពិត ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[៣៤៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីច្រើនរូប នៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅក្នុងស្រុកក្រៅ ហើយបានទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ឯទៀត) បាននិយាយពាក្យនេះនឹង

៣០៣

បាចិត្តិយកណ្ឌេ អារាមវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឯតទវោចុំ កត្ថយ្យាយោ វស្សំ វុត្ថា កច្ចិ ឱវាទោ ឥទ្ធោ អហោសីតិ ។ នត្ថយ្យេ តត្ថ ភិក្ខូ កុតោ ឱវាទោ ឥទ្ធោ ភវិស្សតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ភិក្ខុនីទាំងនោះថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយចាំវស្សាក្នុងទីណា ការទូន្មានបានមាំមួនដែរឬ[១] ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ ពួកភិក្ខុក្នុងទីនោះគ្មានទេ ការទូន្មាននឹងបានមាំមួនពីណា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសគ្មានភិក្ខុសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវស្សា ក្នុងអាវាសមិនមានភិក្ខុ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលគ្មានភិក្ខុទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ នៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសឥតភិក្ខុ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

---

១ អដ្ឋកថា ថា ឱវាទដែលប្រកបដោយប្រយោជន៍ទាំងជ្រៅឆ្ងាយទូលាយ មានរសច្រើន ប្រកបដោយសេចក្តីត្រាស់ដឹងនូវលក្ខណៈ ។

[៣៨០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អភិក្ខុកោ នាម អាវាសោ ន សក្កា ហោតិ ឱវាទាយ វា សំវាសាយ វា គន្តុំ ។ វស្សំ វសិស្សាមីតិ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សហ អរុណុគ្គមនា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៨១] អនាបត្តិ វស្សូបគតា ភិក្ខូ បក្កន្តា វា ហោន្តិ វិព្ភន្តា វា កាលកតា វា បក្ខសង្កន្តា វា អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៣៨២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ គាមកា-
វាសេ វស្សំ វុត្ថា សាវត្ថឹ អគមំសុ ។ ភិក្ខុនិយោ តា

[៣៥០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ អាវាសដែលភិក្ខុមិនអាចនឹងទៅឲ្យឱវាទក្តី នៅរួមក្តី ឈ្មោះថា អាវាសឥតភិក្ខុ ។ ភិក្ខុនីតាំងចិត្តថា អញនឹងនៅចាំវស្សាដូច្នេះ ហើយក្រាលសេនាសនៈ តម្កល់ទឹកផឹកទឹកប្រើ-ប្រាស់បោសច្រាសទីបរិវេណ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រមគ្នានឹងអរុណរះឡើង ។

[៣៥១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុទាំងឡាយនៅចាំវស្សាហើយចៀសចេញទៅក្តី សឹកទៅក្តី ស្លាប់ក្តី ចូលពួក (គឺទៅចូលសាសនាដទៃ)ក្តី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[៣៥២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីច្រើនរូបនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅក្នុងស្រុកក្រៅ ហើយបានទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ

ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោចុំ កត្ថយ្យាយោ វស្សំ វុត្ថា កច្ចិ[១] ភិក្ខុសង្ឃោ បវារិតោតិ ។ ន មយំ អយ្យេ ភិក្ខុសង្ឃំ បវារេមាតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្ថា ភិក្ខុសង្ឃំ នប្បវារេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្ថា ភិក្ខុសង្ឃំ នប្បវារេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្ថា ភិក្ខុសង្ឃំ នប្បវារេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី វស្សំ វុត្ថា ឧភតោ សង្ឃេ តីហិ ឋានេហិ នប្បវារេយ្យ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឱ. ម. កច្ចីតិ ន ទិស្សតិ ។

ថា នាងម្ចាស់ទាំងឡាយនៅចាំវស្សាក្នុងទីណា ហើយបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃដែរឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនិយាយថា នែនាងម្ចាស់ ពួកយើងមិនបានបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃទេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ នៅចាំវស្សាហើយ មិនសមនឹងមិនបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវស្សាហើយមិនបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ នៅចាំវស្សាហើយមិនគួរបើនឹងមិនបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ នៅចាំវស្សាហើយមិនបវារណានឹងឧភតោសង្ឃ ដោយស្ថានបីយ៉ាង គឺដោយឃើញក្តី ដោយឮក្តី ដោយរង្កៀសក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៨៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ វស្សំ វុត្ថា នាម បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ឆិមំ វា តេមាសំ វុត្ថា ។ ឧភតោសង្ឃេ តីហិ ឋានេហិ នប្បវារេស្សាមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វាតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៨៤] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣៨៥] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុនូបស្សយំ ឧបសង្កមិត្វា ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោចុំ ឯថយ្យេ ឱវាទំ គមិស្សាមាតិ ។

[៣៩៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីនៅអស់ត្រ័យមាសខាងដើមក្តី អស់ត្រ័យមាសខាងចុងក្តី ឈ្មោះថា នៅចាំវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុ-នីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនបវារណា នឹងឧភតោសង្ឃដោយស្ថានបីយ៉ាង គឺដោយឃើញក្តី ដោយឮក្តី ដោយរង្កៀសក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៩៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរក (ឧភតោសង្ឃ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[៣៩៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងនិគ្រោធារា-មទៀបក្រុងកបិលពស្តុក្នុងដែនសក្ក ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុចូលទៅកាន់លំនៅភិក្ខុនី ហើយទូន្មានពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីថា នៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចូរលោកទាំងឡាយមក ពួកយើងនឹងទៅ (ស្តាប់) ឱវាទ ។

៣០៧

យំបិ[១] មយំ អយ្យេ គច្ឆេយ្យាម ឱវាទស្ស ការណា អយ្យា ឆព្វគ្គិយា ឯវំ អាគន្ត្វា អម្ហេ ឱវទន្តីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវាទំ ន គច្ឆិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវាទំ ន គច្ឆន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវាទំ ន គច្ឆិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឱវាទាយ វា សំវាសាយ វា ន គច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៨៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឱវាទោ នាម អដ្ឋ គរុធម្មា ។ សំវាសោ នាម

---

១ ឱ. ម. យំហិ ។

ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកយើងមិនបាច់ទៅដោយហេតុឱវាទទេ ព្រោះលោកម្ចាស់ឆព្វគ្គិយទាំងឡាយ តែងមកទូន្មានយើងក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វ-គ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងមិនទៅកាន់ទីស្តាប់ឱវាទសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី មិនទៅកាន់ទីស្តាប់ឱវាទ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងមិនទៅកាន់ទីស្តាប់ឱវាទទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ មិនទៅដើម្បីឱវាទក្តី ដើម្បីនៅរួបរួមគ្នាក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៥៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ គរុធម៌ទាំង ៨ ឈ្មោះថាឱវាទ ។

ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ។ ឱភាជាយ វា សំភាសាយ វា ន គច្ឆិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៨៧] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ទុតិយិកំ ភិក្ខុនឹ ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[៣៨៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឧបោសថំបិ ន បុច្ឆន្តិ ឱវាទំបិ ន យាចន្តិ ។ ភិក្ខូ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧបោសថំបិ ន បុច្ឆិស្សន្តិ ឱវាទំបិ ន យាចិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឧបោសថំបិ ន បុច្ឆន្តិ ឱវាទំបិ ន យាចន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា

កម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សេចក្ដីសិក្សាស្មើគ្នា ឈ្មោះថា នៅរួបរួម ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនទៅដើម្បីឱវាទក្ដី ដើម្បីនៅរួបរួមក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៩៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាគម្រប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[៣៩៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឱវាទផង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងមិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឱវាទផងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឱវាទផង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី

កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឧបោសថំបិ ន បុច្ឆិស្សន្តិ ឱវាទំបិ ន យាចិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ អន្វឌ្ឍមាសំ បន[១] ភិក្ខុនិយា ភិក្ខុសង្ឃតោ ទ្វេ ធម្មា បច្ចាសីសិតព្វា ឧបោសថបុច្ឆកញ្ច ឱវាទូបសង្កមនញ្ច តំ អតិក្កាមេន្តិយា បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៥៩] អន្វឌ្ឍមាសន្តិ អនុបោសថិកំ ។ ឧបោសថោ នាម ទ្វេ ឧបោសថា ចាតុទ្ទសិកោ ច បណ្ណរសិកោ ច ។ ឱវាទោ នាម អដ្ឋ គរុធម្មា ។ ឧបោសថំបិ ន បុច្ឆិស្សាមិ ឱវាទំបិ ន យាចិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៦០] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ទុតិយិកំ ភិក្ខុនឹ ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

---

១ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ អយំ បាឋោ ន ហោតិ ។

ទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងមិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឱវាទផងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះ-ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាថ្នាធម៌ពីរយ៉ាង អំពីភិក្ខុសង្ឃ គឺសួរឧបោសថ ១ ចូលទៅទទួលឱវាទ ១ រាល់ ៗ កន្លះខែ កាលភិក្ខុនីឲ្យកន្លងកន្លះខែនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៥៩] ត្រង់ពាក្យថា រាល់ ៗ កន្លះខែ គឺគ្រប់ថ្ងៃឧបោសថ ។ ឧបោសថពីរយ៉ាង គឺឧបោសថក្នុងតិថីទី ១៤ មួយ ឧបោសថក្នុងតិថីទី ១៥ មួយ ឈ្មោះថា ថ្ងៃឧបោសថ ។ គរុធម៌ទាំង ៨ ឈ្មោះថា ឱវាទ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនសួរឧបោសថក្តី មិនសូមឱវាទក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៦០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាគម្រប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[៣៦១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី បសាខេ ជាតំ គណ្ឌំ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា ភេទាបេសិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ តំ ភិក្ខុនឹ ទូសេតុំ ឧបក្កមិ ។ សា ភិក្ខុនី[១] វិស្សរមកាសិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឧបធាវិត្វា តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ កិស្ស ត្វំ អយ្យេ វិស្សរមកាសីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី បសាខេ ជាតំ គណ្ឌំ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា ភេទាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី បសាខេ ជាតំ គណ្ឌំ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា ភេទាបេតីតិ[២] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី បសាខេ ជាតំ គណ្ឌំ បុរិសេន

១ ឱ. ម. ភិក្ខុនីតិ នត្ថិ ។ ២ ឱ. ម. ភេទាបសីតិ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[៣៦១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូប តែម្នាក់និងម្នាក់ ជាមួយនឹងបុរស ឲ្យគេទំលាយពក ឬបូសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោម ។ គ្រានោះឯង បុរសនោះព្យាយាមដើម្បីប្រទូស្ត នឹងភិក្ខុនីនោះ ។ ភិក្ខុនីនោះ បានធ្វើសម្រែកខ្លាំង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ក៏ស្ទុះចូលទៅ ហើយនិយាយពាក្យនេះ នឹងភិក្ខុនីនោះថា នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វី ក៏នាងធ្វើសម្រែកខ្លាំងម៉្លេះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីតែម្នាក់និងម្នាក់ ជាមួយនឹងបុរស មិនសមបើនឹងឲ្យទំលាយពកឬបូសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោមសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីតែម្នាក់និងម្នាក់ ជាមួយនឹងបុរសឲ្យទំលាយពក ឬបូសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោម ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីតែម្នាក់និងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរស

សទ្ធឹ ឯកេនេកា ភេទាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្ប-សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បសាខេ ជាតំ គណ្ឌំ វា រុហិតំ(១) វា អនបលោកេត្វា សង្ឃំ វា គណំ វា បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា ភេទាបេយ្យ វា ផាលាបេយ្យ វា ធោវាបេយ្យ វា អាលិម្បាបេយ្យ វា ពន្ធាបេយ្យ វា មោចាបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៦២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បសាខំ នាម អធោនាភិ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ ។ ជាតន្តិ តត្ថ ជាតំ ។ គណ្ឌោ នាម យោ កោចិ គណ្ឌោ ។ រុហិតំ នាម យង្កិញ្ចិ វណំ(២) ។ អនបលោកេត្វាតិ អនាបុច្ឆា ។ សង្ឃោ នាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ចតិ ។ គណោ នាម សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ វុច្ចន្តិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ

១ ឱ. រូហិតំ ។ ម. រុធិតំ ។ ២ ឱ. ម. យង្កិញ្ចិ វណោ ។ យោ កោចិ វណោតិ បាឋេន ភវិតព្វំ ។

មិនគួរបើនឹងឲ្យទំលាយ ពក ឬបូសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោមទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះ-ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ មិនបានប្រាប់សង្ឃក្តី គណៈក្តី ហើយតែម្នាក់និងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរសឲ្យទំលាយក្តី វះក្តី លាងក្តី លាបក្តី ចងក្តី ស្រាយក្តី នូវពកក្តី របូសក្តី ដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោម ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៦២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ សរីរៈប្រទេសខាងក្រោមត្រឹមផ្ចិតចុះទៅ ខាងលើត្រឹមមណ្ឌលជង្គង់ឡើងមក ហៅថា កាយខាងក្រោម ។ ពាក្យថា កើត គឺកើតក្នុងទីក្រោមផ្ចិតខាងលើមណ្ឌលជង្គង់នោះ ។ ដែលហៅថា ពក ឬបូស គឺពក ឬបូសណាមួយ ។ ដែលហៅថា របូស គឺដំបៅណាមួយ ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់ គឺមិនពិតទូល ។ ដែលហៅថា សង្ឃ (ក្នុងទីនេះ) សំដៅយកភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ដែលហៅថា គណៈ សំដៅយកភិក្ខុនីច្រើនរូប (ពីរបីរូប) ។ ដែលហៅថា បុរស គឺមនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តីអាចប្រទូស្តបាន មិនមែនយក្សប្រុស ប្រេតប្រុស តិរច្ឆានឈ្មោលទេ ។

វិញ្ញូ បដិពលោ ទូសេតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកោនេកាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ ភិន្ទាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ភិន្នេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ផាលេហីតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ផាលិតេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធោវាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ធោតេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អាលិម្បាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អាលិត្តេ[១] អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ពន្ធាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ពទ្ធេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ មោចេហីតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស មុត្តេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៦៣] អនាបត្តិ អបលោកេត្វា ភេទាបេតិ វា ផាលាបេតិ វា ធោវាបេតិ វា អាលិម្បាបេតិ វា ពន្ធាបេតិ វា មោចាបេតិ វា យា កាចិ វិញ្ញូ ទុតិយា[២] ហោតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គោ ឆដ្ឋោ ។

---

១ ឱ. ម. លិត្តេ ។ ២ ឱ. ម. យោ កោចិ វិញ្ញូ ទុតិយោ ។

ពាក្យថា ជាមួយ គឺជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់និងម្នាក់ គឺមានតែប្រុស ១ និងភិក្ខុនី ១ ប៉ុណ្ណោះ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា អ្នកចូរទំលាយចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើគេទំលាយហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា អ្នកចូរវះចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើគេវះហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា អ្នកចូរលាងចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើគេលាងហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា ចូរអ្នកលាបចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើគេលាបហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា ចូរអ្នកចងរុំចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើគេចងរុំហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា ចូរអ្នកស្រាយចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើគេស្រាយហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៦៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រាប់ (សង្ឃ ឬគណៈ) ហើយទើបឲ្យទំលាយក្តី ឲ្យវះក្តី ឲ្យលាងក្តី ឲ្យលាបក្តី ឲ្យចងរុំក្តី ឲ្យស្រាយក្តី ១ មានស្រីណាមួយដែលដឹងក្តីជាគ្នា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គទី ៦ ចប់ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៣៦៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ គព្ភិនី វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សា បិណ្ឌាយ ចរតិ ។ មនុស្សា ឯវមាហំសុ ទេថយ្យា-យ ភិក្ខំ គរុគព្ភា[១] អយ្យាតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ គព្ភិនី វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ គព្ភិនី វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ គព្ភិនី វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ គព្ភិនី វុដ្ឋា-បេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ

១ ឱ. ម. គរុភារា ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[៣៦៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ ។ ភិក្ខុនីមានគភ៌នោះ ត្រេចទៅបិណ្ឌបាត ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា ចូរអ្នកទាំងឡាយប្រគេនភិក្ខាដល់លោកម្ចាស់ (ព្រោះ) លោកម្ចាស់មានគភ៌ធ្ងន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្សទាំងឡាយ កំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ-បង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិន

។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី គព្ភិនឹ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៦៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ គព្ភិនី នាម អាបន្នសត្តា វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៦៦] គព្ភិនិយា គព្ភិនីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ គព្ភិនិយា វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គព្ភិនិយា អគព្ភិនីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ អគព្ភិនិយា គព្ភិនីសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អគព្ភិនិយា វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អគព្ភិនិយា អគព្ភិនីសញ្ញា អនាបត្តិ ។

ទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៦៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីមានគភ៌ សំដៅយកស្រីដែលមានសត្វមកដល់ផ្ទៃហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី[១] បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៉ា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈ និងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៦៦] ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មានគភ៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមានគភ៌ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

១ អាចារ្យស្រី សំដៅយកភិក្ខុនីជាគ្រូសូត្រ ។

[៣៦៧] អនាបត្តិ គព្ភិនី អគព្ភិនីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អគព្ភិនី អគព្ភិនីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-កម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[៣៦៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បាយន្តឹ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សា បិណ្ឌាយ ចរតិ ។ មនុស្សា ឯវមាហំសុ ទេថយ្យាយ ភិក្ខំ សទុតិយា[១] អយ្យាតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បាយន្តឹ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បាយន្តឹ

១ សទុតិយិកាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

[៣៦៧] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។*

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទ ទី ២

[៣៦៨] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង-ឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រេចទៅបិណ្ឌបាត ។ មនុស្សទាំងឡាយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ចូរអ្នកទាំងឡាយ ឲ្យភិក្ខាដល់លោកម្ចាស់ (ព្រោះ) លោកម្ចាស់មានគ្នីគ្នា ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្សទាំង-ឡាយកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រី*

វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បាយន្តឹ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បាយន្តឹ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បាយន្តឹ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៦៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បាយន្តី នាម មាតា វា ហោតិ ធាតី វា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

មេដោះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុ-
នីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យ
ឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំ
ឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា
មួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៦៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីមេដោះ
គឺមាតាក្តី ស្រីមេដោះមែន ៗ ក្តី ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួស
ជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី
អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដ
ខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក ចប់កម្មវាចា
ឧបជ្ឈាយ៉ា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៧០] ចាយន្តិយា ចាយន្តីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ចាយន្តិយា វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ចាយន្តិយា អចាយន្តីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ អចាយន្តិយា ចាយន្តីសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អចាយន្តិយា វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អចាយន្តិយា អចាយន្តីសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៣៧១] អនាបត្តិ ចាយន្តឹ អចាយន្តីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អចាយន្តឹ អចាយន្តីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៣៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ

[៣៧០] ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ស្រីមេដោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនស្រីមេដោះ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣៧១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[៣៧២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង

ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

ឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា[១] ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង[២] អស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ដែលទើបនឹងបួស) នោះជាស្រីល្ងង់ មិនឆ្លាស មិនដឹងការគួរ ឬការមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ដើម្បីឲ្យភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិ

---

១ សាមណេរីដែលនៅប្រព្រឹត្តធម៌ ៦ យ៉ាងបំរុងនឹងឧបសម្បទាជាភិក្ខុនី ។ ២ តាំងពីបាណាតិបាតាវេរមណី ទៅដល់វិកាលភោជនាវេរមណីសិក្ខាបទ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌេ គព្ភិនីវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ សិក្ខាសម្មតិ

សិក្ខមានាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តាយ សិក្ខមានាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ សិក្ខមានា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ សិក្ខមានា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ សិក្ខមានាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ សិក្ខមានា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ

ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខមានា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯសិក្ខាសម្មតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺសិក្ខមានានោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង ហើយសំពះបាទាភិក្ខុនីទាំងឡាយរួចអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះ នឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាសិក្ខមានារបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខា-សម្មតិនោះ ត្រូវសិក្ខមានានោះ សូមអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ នាងនេះមានឈ្មោះនេះ ជាសិក្ខមានារបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ បើសិក្ខាសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខមានាឈ្មោះនេះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ នាងនេះមានឈ្មោះនេះ ជាសិក្ខមានារបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ

សិក្ខមានាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ សិក្ខមានាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតិយា ទានំ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ សិក្ខមានាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ សា សិក្ខមានា ឯវំ វទេហីតិ វត្តព្វា បាណាតិបាតា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ អទិន្នាទានា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ អព្រហ្មចរិយា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ មុសាវាទា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ វិកាលភោជនា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។

ដល់សិក្ខមានាមានឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខមានាមានឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខ-មានាមានឈ្មោះនេះហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះ គួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ សិក្ខមានានោះ ត្រូវភិក្ខុនីបង្គាប់ថា នាងចូរថាយ៉ាងនេះហើយបញ្ចេញវចីភេទថា ខ្ញុំសូមសមាទាននូវបាណាតិបាតាវេរមណី ជាសមា-ទានមិនកន្លង (ដាច់) អស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាន នូវអទិន្នាទានាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាន នូវអព្រហ្មចរិយាវេរ-មណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាន នូវមុសាវាទា-វេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាន នូវសុរាមេរយ-មជ្ជប្បមាទដ្ឋានាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវវិកាលភោជនាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ហើយត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើយ៉ាងហ្នឹង

ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៧៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ អសិក្ខិតសិក្ខា នាម សិក្ខា វា ន ទិន្នា ហោតិ ទិន្នា វា សិក្ខា កុបិតា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៧៤] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ៦ អស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៧៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺ អស់ពីរឆ្នាំ ។ ដែលហៅថា សិក្ខមានាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខា គឺសិក្ខមា-នាដែលភិក្ខុនីមិនបានឲ្យសិក្ខាក្តី សិក្ខមានាដែលភិក្ខុនី បានឲ្យសិក្ខាហើយ តែសិក្ខានោះដាច់ទៅក្តី ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនឹងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៧៤] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យ (សិក្ខមានា) ឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបា-ចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៧៥] អនាបត្តិ ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ សិក្ខាយ អសិក្ខិតំ ...

គព្ភិនីវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[៣៧៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ឯថ សិក្ខមានា ឥមំ ជានាថ ឥមំ ទេថ ឥមំ អាហរថ ឥមិនា អត្ថោ ឥមំ កប្បិយំ ករោថាតិ ។ តា ឯវមាហំសុ ន មយំ អយ្យេ សិក្ខមានា

ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៧៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីញុំាងសិក្ខមានាដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំឲ្យបានឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[៣៧៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំដែលសង្ឃមិនបានសន្មត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (រូបឯទៀត) បាននិយាយយ៉ាងនេះថា នែសិក្ខមានាទាំងឡាយ ពួកនាងចូរមក ចូរដឹងកិច្ចនេះ ចូរឲ្យរបស់នេះ ចូរនាំយករបស់នេះមក សេចក្តីត្រូវការដោយរបស់នេះ ពួកនាងចូរធ្វើរបស់នេះឲ្យជាកប្បិយៈ ។ សិក្ខមានាទាំងនោះ បាននិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែនជាសិក្ខមានា

៣២៣

ភិក្ខុនិយោ មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តី-តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិ-ត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

ទេ យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មតសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មតសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទើបទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ដើម្បីឲ្យភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិ[១] ដល់សិក្ខមានាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯវុដ្ឋានសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវ

---

១ ការសន្មតនូវសិក្ខមានាដែលសមាទានសិក្ខាបទ ៦ ត្រឹមត្រូវគ្រប់ពីរឆ្នាំហើយនោះឲ្យឈប់លែងសមាទានតទៅទៀត ។

ជាតញ្ច ។ តាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខមានា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខមានា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខមានា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ ទ្វេ

ឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺសិក្ខមានាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុនីទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំជាសិក្ខមានារបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខមានាត្រូវសូមវុដ្ឋានសម្មតិអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង ។ ត្រូវសូមអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ ត្រូវភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពល ឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សិក្ខមានានេះ មានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុដ្ឋានសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់សិក្ខមានាមានឈ្មោះនេះ ដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សិក្ខមានានេះមានឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់សិក្ខមានាមានឈ្មោះនេះ

វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នា-មាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ វុដ្ឋានសម្មុតិយា ទានំ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមានាយ វុដ្ឋានសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុ-និយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-សន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា នាម ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ អសម្មតា នាម ញត្តិទុតិយេន

ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់សិក្ខមានាមានឈ្មោះនេះដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ សមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិ ដល់សិក្ខមានាមានឈ្មោះនេះ ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិសមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយញុំាងសិក្ខមានាដែលសិក្សាសិក្ខាហើយក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរវស្សា ដែលសង្ឃមិនបានសន្មត ឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៧៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ សិក្ខមានាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង ឈ្មោះថា សិក្សាសិក្ខា ។ សិក្ខមានាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដោយញត្តិទុតិយកម្ម

កម្មេន វុដ្ឋានសម្មុតិ ន ជិន្នា ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិ-យស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៧៨] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៧៩] អនាបត្តិ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន សម្មតំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឈ្មោះថា សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ពាក្យថា ឲ្យបានឧបសម្បទា គឺឲ្យបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចាឧបជ្ឈាយ៍ា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៧៨] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយញុំាងសិក្ខមានាឲ្យបានឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទាត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៧៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំដែលសង្ឃសន្មតហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៣៨០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា អក្ខមា ហោន្តិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ជិឃច្ឆាយ បិបាសាយ ឌំសមកសវាតាតបសិរីសបសម្ផស្សានំ ទុរុត្តានំ ទុរាគតានំ វចនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាបានំ បាណហរានំ អនធិវាសកជាតិកា ហោន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ឩនទ្វាទសវស្សា ហិ[១] ភិក្ខវេ

---

១ ឱ. បោត្ថកេ អយំ សទ្ទោ ន ហោតិ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[៣៨០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា ដែលមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ។ ពួកភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងនោះ អត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រជាក់ ក្តៅ ឃ្លាន ស្រេក សម្ផស្ស របោម មូស ខ្យល់ កំដៅថ្ងៃ និងសត្វទីឃជាតិ (ពស់តូចពស់ធំ) ទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យ ដែលបុគ្គលពោលមិនល្អ មានមកមិនល្អ នឹងវេទនា ដែលប្រជុំក្នុងសរីរកើតឡើង នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខដ៏ក្លៀវក្លា រឹងក្រហាយផ្សា មិនជាទីត្រេកអរ មិនគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំទេ

គិហិគតា អក្ខមា ហោតិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ជិឃច្ឆាយ បិបាសាយ ឌំសមកសវាតាតបសិរឹសបសម្ផស្សានំ ទុរុត្តានំ ទុរាគតានំ វចនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាបានំ បាណហរានំ អនធិវាសកជាតិកា ហោតិ ទ្វាទសវស្សា ច ខោ ភិក្ខវេ គិហិគតា ខមា ហោតិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ជិឃច្ឆាយ បិបាសាយ ឌំសមកសវាតាតបសិរឹសបសម្ផស្សានំ ទុរុត្តានំ ទុរាគតានំ វចនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាបានំ បាណហរានំ អធិវាសកជាតិកា ហោតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ស្រីគិហិគតាដែលមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ តែងអត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រជាក់ ក្តៅ ឃ្លាន ស្រេក សម្ផស្ស របោម មូស ខ្យល់ កំដៅថ្ងៃ និងសត្វទីឃជាតិ (ពស់តូចពស់ធំ) ទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យ ដែលគេពោលមិនល្អមានមកមិនល្អ នឹងវេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរៈកើតឡើង នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខ ដ៏ក្លៀវក្លារឹងក្រហាយផ្សា មិនជាទីត្រេកអរ មិនគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ ទើបជាអ្នកអត់ទ្រាំនូវត្រជាក់ ក្តៅ ឃ្លាន ស្រេក សម្ផស្ស របោម មូស ខ្យល់ កំដៅថ្ងៃនិងសត្វទីឃជាតិ (ពស់តូចពស់ធំ) ទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យដែលគេពោលមិនគាប់ចិត្ត មានមកមិនល្អ (នឹង) វេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរកាយកើតឡើង នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខ ដ៏ក្លៀវក្លារឹងផ្សាក្រហាយ មិនជាទីត្រេកអរ មិនជាទីគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាខ្វះ ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣២៩

[៣៨១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឩនទ្វាទសវស្សា នាម អប្បត្តទ្វាទសវស្សា ។ គិហិគតា នាម បុរិសន្តរគតា វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៨២] ឩនទ្វាទសវស្សាយ ឩនទ្វាទសវស្សសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឩនទ្វាទសវស្សាយ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនទ្វាទសវស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ឩនទ្វាទសវស្សសញ្ញា អាបត្តិ

បាចិត្តិយកណ្ឌ គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ សិក្ខាបទវិភង្គ

[៣៨១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា មានវស្សាខ្វះពី ១២ ឆ្នាំ គឺស្រីដែលមានឆ្នាំមិនទាន់ដល់ ១២ ។ ដែលហៅថា ស្រីគិហិ-គតា សំដៅយកស្រីដែលល្មមទៅកាន់បុរសដទៃបាន (គឺស្រីល្មមមានប្តីបាន) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយ ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនិងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៨២] ស្រីគិហិគតា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាគ្រប់ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ត្រូវអាបត្តិ

ទុក្កដស្ស ។ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ បរិបុណ្ណាសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៣៨៣] អនាបត្តិ ឩនទ្វាទសវស្សំ បរិបុណ្ណាសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ បរិបុណ្ណាសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[៣៨៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ

ទុក្កដ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីគិហិគតា មានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនី ក៏សំគាល់ថាបរិបូណ៌ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣៨៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺស្រីគិហិគតាមានវស្សាខ្វះពី ១២ ឆ្នាំ តែភិក្ខុនីសំគាល់ថា គ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ពេញ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[៣៨៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងឡាយនោះ ល្ងង់មិនឆ្លាសមិនដឹងកិច្ចគួរ ឬកិច្ចមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស

កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវា-តិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិ-ត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ

តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយឮថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យភិក្ខុនីសង្ឃ) ឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់ស្រីគិហិគតាដែលមានឆ្នាំគ្រប់ ១២ ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯសិក្ខាសម្មតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺស្រីគិហិគតាដែលមានឆ្នាំ ១២ បរិបូណ៌ហើយនោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុនីទាំងឡាយរួចអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះ

អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា គិហិគតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា គិហិគតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា គិហិគតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទស-

នឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាគិហិគតារបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខាសម្មតិនោះ ត្រូវគិហិគតានោះសូមអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ គិហិគតានេះ មានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ មានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ បើសិក្ខាសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគួរឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់គិហិគតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ គិហិគតានេះ មានឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ មានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ឥឡូវសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំដល់ស្រីគិហិគតា ឈ្មោះនេះមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ សល់ស្រីគិហិគតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ

វស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតិយា ទាតុំ សា តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ សា បរិបុណ្ណទសវស្សា គិហិគតា ឯវំ វទេហីតិ វត្តព្វា បាណាតិបាតា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ ។ បេ ។ វិកាលភោជនា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ សិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ សង្ឃបានឲ្យដល់គិហិគតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះ គួរដល់សង្ឃហេតុនោះ ទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ ស្រីគិហិគតានោះ ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយត្រូវសង្ឃបង្គាប់ថា ចូរនាងពោលយ៉ាងនេះ គឺពោលថា ខ្ញុំសូមសមាទាននូវបាណាតិបាតាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ បេ ។ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវវិកាលភោជនាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៨៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា នាម បត្តទ្វាទសវស្សា ។ គិហិគតា នាម បុរិសន្តរគតា វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ អសិក្ខិតសិក្ខា នាម សិក្ខា វា ន ទិន្នា ហោតិ ទិន្នា វា សិក្ខា កុបិតា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៨៦] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

[៣៨៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ស្រីគិហិគតាដែលមានវស្សាដល់ ១២ ហើយ ឈ្មោះថា មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីគិហិគតា សំដៅយកស្រីដែលធ្លាប់ទៅតាមប្រុសដទៃបាន ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ សិក្ខាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យក្តី (ឬ) សិក្ខាដែលសង្ឃឲ្យហើយតែកម្រើក (ដាច់) ក្តី នៃស្រីគិហិគតាណា ស្រីគិហិគតានោះ ឈ្មោះថា មិនបានសិក្សាសិក្ខា ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចាហើយ ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៨៦] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៨៧] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៣៨៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ឯថ សិក្ខមានា ឥមំ ជានាថ ឥមំ ទេថ ឥមំ អាហរថ ឥមិនា អត្ថោ ឥមំ កប្បិយំ ករោថាតិ ។ តា

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៨៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[៣៨៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា នែសិក្ខមានាទាំងឡាយ នាងទាំងឡាយ ចូរមក ចូរដឹងកិច្ចនេះ ចូរឲ្យរបស់នេះ ចូរនាំយករបស់នេះមក យើងត្រូវការដោយរបស់នេះចូរនាងធ្វើរបស់នេះឲ្យជាកប្បិយ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មី

ឯវមាហំសុ ន មយំ អយ្យេ សិក្ខមានា ភិក្ខុនិយោ មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិ-យោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋា-បេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគ-តាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ

ទាំងឡាយនោះបានឆ្លើយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែនជាសិក្ខមានាទេ យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មតឲ្យសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាដែលមានវស្សា គ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្រីគិហិគតាដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មតឲ្យទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ៗ វុដ្ឋានសម្មតិ ដល់ស្រីគិហិគតាដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ

៣៣៧

វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា គិហិគតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា គិហិគតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ

ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯវុដ្ឋានសម្មុតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ស្រីគិហិគតាដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុនីទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោង ផ្គងអញ្ជលីនិយាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាគិហិគតារបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះ មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មុតិនឹងសង្ឃ ។ ឯវុដ្ឋានសម្មុតិ ស្រីគិហិគតានោះ ត្រូវសូមអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ស្រីគិហិគតានេះ មានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះ មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មុតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុដ្ឋានសម្មុតិកម្ម មានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មុតិដល់ស្រីគិហិគតាមានឈ្មោះនេះ ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ស្រីគិហិគតានេះមាន

៣៣៨

អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា គិហិគតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតិយា ទានំ សា តុណ្ហាស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ គិហិគតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

ឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បាន សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ឥឡូវ សង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិ ដល់ស្រីគិហិគតាមានឈ្មោះនេះ មានវស្សា គ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការ ឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិ ដល់ស្រីគិហិគតាមានឈ្មោះនេះ ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំហើយ គួរដល់លោកម្ចាស់ អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់ ស្រីគិហិគតាមានឈ្មោះនេះ ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សា សិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិនោះ គួរដល់ សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុក នូវដំណើរនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដោយបរិយាយដ៏ច្រើនហើយ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរវស្សាហើយ តែសង្ឃមិន សន្មត (ឲ្យ) ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

៣៣៩

បាចិត្តិយកណ្ឌេ គព្ភិនីវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

[៣៨៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា នាម បត្តទ្វាទសវស្សា ។ គិហិគតា នាម បុរិសន្តរគតា វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា នាម ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ អសម្មតា នាម ញត្តិទុតិយេន កម្មេន វុដ្ឋានសម្មតិ ន ទិន្នា ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៩០] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

បាចិត្តិយកណ្ឌ គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សិក្ខាបទវិភង្គ

[៣៨៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាដល់ ១២ ហើយឈ្មោះថា មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីគិហិគតា សំដៅយកសិក្ខមានា ដែលល្មមទៅកាន់បុរសដទៃបាន ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ស្រីគិហិគតាដែលសិក្សាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង ឈ្មោះថា សិក្សាសិក្ខាហើយ ។ ស្រីគិហិគតា ដែលសង្ឃមិនបានឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិ ដោយកម្មមានញត្តិជាគម្រប់ពីរ ឈ្មោះថា សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៩០] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៩១] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន សម្មតំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣៩២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគ្គណ្ហាតិ ន អនុគ្គណ្ហា-បេតិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ

កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៩១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សង្ឃសន្មតហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[៣៩២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិនបានបង្រៀនខ្លួនឯង មិនឲ្យអ្នកដទៃបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះល្ងង់ មិនឆ្លាស មិនស្គាល់កិច្ចគួរ ឬមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទា មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់សិក្ខមានា ជាសហជីវិនី

អនុគ្គណ្ហិស្សតិ ន អនុគ្គណ្ហាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគ្គណ្ហាតិ ន អនុគ្គណ្ហាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគ្គណ្ហិស្សតិ ន អនុគ្គណ្ហាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគ្គណ្ហេយ្យ ន អនុគ្គណ្ហាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៩៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សហជីវិនី នាម សទ្ធិវិហារិនី វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេត្វាតិ ឧបសម្បាទេត្វា ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ នេវ អនុគ្គណ្ហេយ្យាតិ ន សយំ អនុគ្គណ្ហេយ្យ ឧទ្ទេសេន

ហើយមិនបង្រៀនខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង និងមិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរវស្សាភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៩៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខមានាជាសហជីវិនី សំដៅយកសិក្ខមានាជាសទ្ធិវិហារិនី (កូនសិស្ស) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា មិនបង្រៀន (ខ្លួនឯង) គឺមិនបង្រៀនដោយបាលី អដ្ឋកថា សេចក្ដីទូន្មាន

បរិបុច្ឆាយ ឱវាទេន អនុសាសនិយា ។ ន អនុគ្គណ្ហា-
បេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ ទ្វេ វស្សានិ នេវ
អនុគ្គណ្ហិស្សាមិ ន អនុគ្គណ្ហាបេស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ
អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៩៨] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន
លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិ-
កាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[៣៩៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនឹ ទ្វេ
វស្សានិ នានុពន្ធន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន
ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនឹ ទ្វេ វស្សានិ
នានុពន្ធិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ

ប្រៀនប្រដៅដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនឲ្យគេបង្រៀន គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនបង្រៀនខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៩៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយស្វែងរកគ្នាមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានភ័យធំ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[៣៩៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនី (ឧបជ្ឈាយ៍) ដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះល្ងង់ មិនឆ្លាស មិនស្គាល់ការគួរ ឬមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងមិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនី ដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនតាមបម្រើ

វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនី ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនី ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យា បន ភិក្ខុនី វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនី ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៩៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ វុដ្ឋាបិតន្តិ ឧបសម្បាទិតំ ។ បវត្តិនី នាម ឧបជ្ឈាយា[១] វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ នានុពន្ធេយ្យាតិ ន សយំ ឧបដ្ឋហេយ្យ ។ ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៩៧] អនាបត្តិ ឧបជ្ឈាយា ពាលា វា ហោតិ អលជ្ជិនី វា គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឱ. ឧបជ្ឈា ។

ភិក្ខុនីជាបវត្តិនីដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងមិនបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនី ដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ មិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនី ដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៩៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា បំបួសខ្លួន គឺឲ្យឧបសម្បទាដល់ខ្លួន ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនីជាបវត្តិនី សំដៅយកភិក្ខុនីជា ឧបជ្ឈាយ៍ ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា មិនតាមបម្រើ គឺមិនបម្រើដោយខ្លួនឯង ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនតាមបម្រើអស់ពីរឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៩៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ ឧបជ្ឈាយ៍ល្ងង់ ១ ឧបជ្ឈាយ៍មិនមានខ្មាស ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[៣៩៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេតិ[១] ន វូបកាសាបេតិ[២] ។ សាមិកោ អគ្គហេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេស្សតិ ន វូបកាសាបេស្សតិ សាមិកោ អគ្គហេសិ សចាយំ ភិក្ខុនី បក្កន្តា អស្ស ន ច សាមិកោ គណ្ហេយ្យាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេតិ ន វូបកាសាបេតិ សាមិកោ អគ្គហេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេស្សតិ ន វូបកាសាបេស្សតិ សាមិកោ អគ្គហេសិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ

---

១ ឱ. ម. នេវ វូបកាសេសិ ។ ២ ឱ. ម. ន វូបកាសាបេសិ ។

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[៣៩៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី (កូនសិស្ស) ហើយ មិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយកទៅ ។ ប្តីបានចាប់យកទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើ នឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយកទៅសោះ ប្តីបានចាប់យកទៅ ប្រសិនបើភិក្ខុនីនេះចៀសចេញទៅហើយ ប្តីប្រាកដជាមិនបានចាប់យកទៅទេ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយកទៅ ប្តីបានចាប់យកទៅ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយកទៅ ប្តីបានចាប់យកទៅទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់

វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេយ្យ ន វូបកាសាបេយ្យ អន្ត-មសោ ឆប្បញ្ច យោជនានិបិ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៩៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សហជីវិនី នាម សទ្ធិវិហារិនី វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេត្វាតិ ឧប-សម្បាទេត្វា ។ នេវ វូបកាសេយ្យាតិ ន សយំ វូបកា-សេយ្យ ។ ន វូបកាសាបេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ វូបកាសេស្សាមិ ន វូបកាសាបេស្សាមិ អន្តមសោ ឆប្បញ្ច យោជនានិបីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បា-ចិត្តិយស្ស ។

[៤០០] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ទុតិយិកំ ភិក្ខុនឹ ន លភតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ភិនីវគ្គោ សត្តមោ ។

ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅ មិនឲ្យគេនាំយកទៅ ដោយហោចទៅអស់ ៥-៦ យោជន៍ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៩៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខមានាជាសហជីវិនី សំដៅយកសិក្ខមានាជាសទ្ធិវិហារិនី (កូនសិស្ស) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ពាក្យថា មិននាំយកទៅ គឺមិននាំយកទៅខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនឲ្យគេនាំយកទៅ គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិននាំយកទៅ មិនឲ្យអ្នកដទៃនាំយកទៅ ដោយហោចទៅសូម្បីអស់ ៥-៦ យោជន៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤០០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាគម្រប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនីមានភ័យធំ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីផ្ដើមកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ភិនីវគ្គ ទី ៧ ចប់ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៤០៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឩនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា អក្ខមា ហោន្តិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ជិឃច្ឆាយ បិបាសាយ ឌំសមកសវាតាតបសិរីសបសម្ផស្សានំ ទុរុត្តានំ ទុរាគតានំ វចនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាបានំ បាណហរានំ អនធិវាសកជាតិកា ហោន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឩនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឩនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិ-

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[៤០១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតា (សាមណេរី) ដែលមានអាយុមិនគ្រប់ ២០ ឆ្នាំ ។ ពួកភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងនោះ ជាអ្នកអត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រជាក់ ក្តៅ ឃ្លាន ស្រេក និងសម្ផស្សរបោមមូសខ្យល់កំដៅថ្ងៃ និងពស់តូចពស់ធំទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យ ដែលគេនិយាយមិនគាប់ចិត្ត មានមកមិនល្អ និងវេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរកាយកើតឡើងជាទុក្ខដ៏ក្លៀវក្លារឹងក្រហល់ក្រហាយ មិនជាទីត្រេកអរ មិនគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់កុមារីភូតា ដែលមានអាយុមិនគ្រប់ ២០ ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទា ដល់កុមារីភូតាដែលមានអាយុខ្វះពី ២០ ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី

យោ ឩនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ឩនវីសតិវស្សា ហិ[១] ភិក្ខវេ កុមារីភូតា អក្ខមា ហោតិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ។ បេ ។ បាណហរានំ អនធិវាសកជាតិកា ហោតិ វីសតិវស្សា ច ខោ ភិក្ខវេ កុមារីភូតា ខមា ហោតិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ។ បេ ។ បាណហរានំ អធិវាសកជាតិកា ហោតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឩនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤០២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឩនវីសតិវស្សា នាម អប្បត្តវីសតិវស្សា ។ កុមារីភូតា នាម សាមណេរី វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ

១ ឱ. បោត្ថកេ អយំ សទ្ទោ ន ហោតិ ។

ទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតា ដែលមានវស្សាខ្វះពី ២០ ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះជាតិកុមារីភូតា មានវស្សាខ្វះពី ២០ ជាអ្នកមិនអត់ទ្រាំនូវត្រជាក់និងក្តៅ ។ បេ ។ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ទ្រាំនូវទុក្ខវេទនាជាទីនាំបង់នូវជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯកុមារីភូតាមានឆ្នាំ ២០ ទើបអត់ទ្រាំនូវត្រជាក់ក្តៅ ។ បេ ។ មានជាតិជាអ្នកអត់ទ្រាំនូវទុក្ខវេទនាជាទីនាំបង់នូវជីវិតបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤០២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ កុមារីភូតាមានឆ្នាំមិនដល់ ២០ ឈ្មោះថាមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ។ ដែលហៅថា កុមារីភូតា សំដៅយក សាមណេរី ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤០៣] ឩនវីសតិវស្សាយ ឩនវីសតិវស្សសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឩនវីសតិវស្សាយ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនវីសតិ-វស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ ឩនវីសតិវស្សសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៤០៤] អនាបត្តិ ឩនវីសតិវស្សំ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤០៣] សាមណេរីមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា គ្រប់ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា គ្រប់ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៤០៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺសាមណេរីមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ (តែ) ភិក្ខុនីសំគាល់ថា គ្រប់ហើយ ក៏ឲ្យឧបសម្បទា ១ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ភិក្ខុនីក៏សំគាល់ថា គ្រប់ ២០ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[៤០៥] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[៤០៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតា (សាមណេរី) មានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងនោះនៅល្ងង់ មិនឆ្លាស មិនស្គាល់ការគួរ ឬមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតា ដែលមានវស្សាគ្រប់ ២០ ហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ តែមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំង-ឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តាយ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារីភូតាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋារសវស្សា កុមារីភូតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋារសវស្សា កុមារីភូតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ

អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ៗ នូវសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់កុមារីភូតាដែលមានឆ្នាំ ១៨ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯសិក្ខាសម្មតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺកុមារីភូតាមានឆ្នាំ ១៨ នោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ធ្វើឧត្តរាសង្គ៍ឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោង ផ្គងអញ្ជលីឡើង រួចនិយាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាកុមារីភូតាមានឆ្នាំ ១៨ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ កុមារីភូតានោះ ត្រូវសូមសិក្ខាសម្មតិនោះ អស់វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពល ត្រូវឲ្យសង្ឃជ្រាបថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីភូតានេះ ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំ ១៨ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ បើសិក្ខាសម្មតិកម្ម មានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សូមសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីភូតា

៣៤១

ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋារសវស្សា កុមារីភូតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខា-សម្មតឹ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នា-មាយ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិយា ទានំ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ សា អដ្ឋារសវស្សា កុមារីភូតា ឯវំ វទេហីតិ វត្តព្វា បាណា-តិបាតា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ អទិន្នាទានា វេរមណឹ ទ្វេ វស្សានិ អវី-តិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ អព្រហ្មចរិយា វេរមណឹ

មានឈ្មោះនេះមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីភូតានេះ មានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំ ១៨ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ ឥឡូវ សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំ ១៨ មានឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីភូតាមានអាយុ ១៨ មានឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំ ដល់កុមារីភូតាមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំ មានឈ្មោះនេះហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះ គួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ កុមារីភូតាមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំនោះ សង្ឃត្រូវបង្គាប់ថា នាងចូរថាយ៉ាងនេះ គឺពោលថា ខ្ញុំសូមសមាទាននូវបាណាតិបាតាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លង អស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអទិន្នាទានាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លង អស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអព្រហ្មចរិយាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លង អស់ពីរឆ្នាំ

ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ មុសា-វាទា វេរមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា វេរមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ វិកាលភោ-ជនា វេរមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ធុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-សន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋា-បេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤០៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សា នាម បត្តវីសតិ-វស្សា ។ កុមារីភូតា នាម សាមណេរី វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ អសិក្ខិតសិក្ខា នាម សិក្ខា វា ន ទិន្នា ហោតិ ទិន្នា វា សិក្ខា កុបិតា ។

ខ្ញុំសូមសមាទាននូវមុសាវាទាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្ទង អស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្ទង អស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវវិកាលភោជនាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្ទង អស់ពីរឆ្នាំ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទា ដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤០៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំដល់ ២០ ហើយ ឈ្មោះថា មានឆ្នាំពេញ ២០ ។ ដែលហៅថា កុមារីភូតា សំដៅយកសាមណេរី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ សិក្ខាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យក្តី សិក្ខាដែលសង្ឃឲ្យហើយតែកម្រើកដាច់ក្តី របស់សាមណេរីណា សាមណេរីនោះឈ្មោះថា មិនបានសិក្សាសិក្ខា ។

វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤០៧] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤០៨] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារិភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ។ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤០៧] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី សំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤០៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៤០៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ឯថ សិក្ខមានា ឥមំ ជានាថ ឥមំ ទេថ ឥមំ អាហរថ ឥមិនា អត្ថោ ឥមំ កប្បិយំ ករោថាតិ ។ តា ឯវមាហំសុ ន មយំ អយ្យេ សិក្ខមានា ភិក្ខុនិយោ មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[៤០៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បាននិយាយយ៉ាងនេះថា នែពួកសិក្ខមានា នាងទាំងឡាយ ចូរមក ចូរដឹងកិច្ចនេះ ចូរឲ្យរបស់នេះ ចូរនាំរបស់នេះមក យើងត្រូវការដោយរបស់នេះ នាងទាំងឡាយ ចូរធ្វើរបស់នេះឲ្យជាកប្បិយ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងឡាយនោះ បាននិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែនជាសិក្ខមានាទេ យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនីទេតើ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មតសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប

ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សា កុមារីភូតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ

ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានអាយុពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មតទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯវុដ្ឋានសម្មតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺកុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុនីទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាកុមារីភូតារបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះ មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ វុដ្ឋានសម្មតិនោះ ត្រូវកុមារីភូតានោះសូមអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់

សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណ-
វីសតិវស្សា កុមារីភូតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ
សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណ-
វីសតិវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។
សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា ឥត្ថន្នា-
មាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សា កុមារីភូតា ទ្វេ
វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មុតឹ
យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ
កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
សិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ
ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ កុមារីភូតាយ
ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋាន-
សម្មុតិយា ទានំ សា តុណ្ហាស្ស យស្សា នក្ខមតិ
សា ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណ-
វីសតិវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ

សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីភូតានេះ មានឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុដ្ឋានសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតា មានឈ្មោះនេះ មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីភូតាមានឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះ មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ឥឡូវ សង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតាមានឈ្មោះនេះ មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតាមានឈ្មោះនេះ មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតាមានឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង

សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤១០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សា នាម បត្តវីសតិវស្សា ។ កុមារីភូតា នាម សាមណេរី វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា នាម ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ អសម្មតា នាម ញត្តិទុតិយេន កម្មេន វុដ្ឋានសម្មុតិ ន ទិន្នា ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ

អស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិនោះ គួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្មៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្មៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដោយបរិយាយដាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតា មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មត (ឲ្យ) ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤១០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ កុមារីភូតាមានឆ្នាំដល់ ២០ ហើយ ឈ្មោះថា មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ ។ ដែលហៅថា កុមារីភូតា សំដៅយកសាមណេរី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ដែលហៅថា បានសិក្សាសិក្ខា គឺបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង ។ ដែលហៅថា សង្ឃមិនបានសន្មត គឺសង្ឃមិនបានឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិ ដោយញត្តិទុតិយកម្ម ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មត

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវា-ចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤១១] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤១២] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន សម្មតំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

សីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤១១] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤១២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សង្ឃសន្មតហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[៤១៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ សទ្ធិវិហារិនិយោបិ ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឩន-ទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឩនទ្វាទស-វស្សា វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[៤១៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ។ ភិក្ខុ-នីជាឧបជ្ឈាយ៍ទាំងឡាយនោះ ល្ងង់មិនឆ្លាសមិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរ ។ ពួកសទ្ធិវិហារិនី (ក៏) ល្ងង់មិនឆ្លាសមិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរដែរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ហើយឲ្យឧបសម្បទា (គេ) ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤១៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឩនទ្វាទសវស្សា នាម អប្បត្តទ្វាទសវស្សា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណាស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤១៥] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៤១៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ

[៤១៤] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីមានវស្សាមិនទាន់ដល់ ១២ ឈ្មោះថា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចាឧបជ្ឈាយ៍ា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤១៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានវស្សាពេញ ១២ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្ទង់មុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[៤១៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២ បរិបូណ៌ហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ក៏ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ពួកកុលធីតា) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ល្ងង់

អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ សន្តិវិហារិនិយោបិ ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ

មិនឆ្លាស មិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរ ។ ពួកភិក្ខុនីជាសទ្ធិវិហារិនី ក៏ល្ងង់ មិនឆ្លាស មិនស្គាល់ការគួរ ឬមិនគួរ (ដូចគ្នាដែរ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ (តែ) សង្ឃមិនទាន់បានសន្មត មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សង្ឃមិនបានសន្មត ហើយឲ្យឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត មិនគួរនឹងឲ្យឧបសម្បទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មុតិដល់ភិក្ខុនី ដែលមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯវុដ្ឋាបនសម្មុតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺភិក្ខុនីដែលមានវស្សាពេញ ១២ ហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាង ហើយសំពះបាទាភិក្ខុនី ដែលចាស់ ៗ

ភិក្ខុនីនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្សុ វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្នាមា បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា ភិក្ខុនីសង្ឃំ វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃេន បរិច្ឆិន្ទិតព្វា[១] ព្យត្តាយំ ភិក្ខុនី លជ្ជិនីតិ ។ សចេ ពាលា ច ហោតិ អលជ្ជិនី ច ន ទាតព្វា សចេ ពាលា ហោតិ លជ្ជិនី ន ទាតព្វា សចេ ព្យត្តា ហោតិ អលជ្ជិនី ន ទាតព្វា សចេ ព្យត្តា ច ហោតិ លជ្ជិនី ច ទាតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមា បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា ភិក្ខុនី សង្ឃំ វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ

១ ឱ. បរិច្ឆិតព្វា ។

ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើងពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាភិក្ខុនីមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សូមវុដ្ឋាបនសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសូមវុដ្ឋាបនសម្មតិនោះ អស់វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ។ ភិក្ខុនីនោះ សង្ឃគប្បីកំណត់ឲ្យដឹងថា ភិក្ខុនីនេះជាអ្នកឆ្លាសមានសេចក្តីអៀនខ្មាស ។ បើភិក្ខុនីនោះ ល្ងង់ផង មិនមានសេចក្តីខ្មាសផង សង្ឃមិនគប្បីឲ្យវុដ្ឋានបនសម្មតិទេ បើភិក្ខុនីនោះល្ងង់ (តែ) មានសេចក្តីខ្មាស សង្ឃក៏មិនគប្បីឲ្យ បើភិក្ខុនីឆ្លាស (តែ) មិនមានសេចក្តីខ្មាស សង្ឃក៏មិនគប្បីឲ្យ (ដែរ) បើភិក្ខុនីនោះឆ្លាសផង មានសេចក្តីខ្មាសផង សង្ឃគប្បីឲ្យបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯវុដ្ឋាបនសម្មតិនោះ សង្ឃគប្បីឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺភិក្ខុនីដែលឆ្លាសប្រតិពល គប្បីញុំាងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះ មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សូមវុដ្ឋាបនសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុដ្ឋាបនសម្មតិកម្មនេះ មានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីមានឈ្មោះនេះ ដែលមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ

អយំ ឥត្ថន្នាមា បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា ភិក្ខុនី សង្ឃំ វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មុតិយា ទានំ សា តុណ្ហស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤១៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា នាម បត្តទ្វាទសវស្សា ។ អសម្មតា

ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះ មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សូមវុដ្ឋានបនសម្មតិ នឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ មានវស្សាពេញ ១២ ហើយគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ គប្បីនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិនោះ គួរដល់សង្ឃហើយ ហេតុនោះ ទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដោយបរិ-យាយដាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សង្ឃមិនបានសន្មត (ហើយឲ្យឧបសម្បទា) ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤១៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីមានវស្សាដល់ ១២ ហើយ ឈ្មោះថា មានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃ

ឆាម ញត្តិទុតិយេន កម្មេន វុដ្ឋាបនសម្មុតិ ន ទិន្នា ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤១៨] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

មិនបានឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដោយញត្តិទុតិយកម្ម ឈ្មោះថា សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺញុំាំងកុលធីតាឲ្យដល់នូវគុណឰដ៏ខាងលើ (គឺសម្រេចជាភិក្ខុនីភាព) ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរ លុះចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤១៨] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤១៩] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន សម្មតា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[៤២០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីសង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា វុដ្ឋាបនសម្មតឹ យាចតិ ។ អថខោ ភិក្ខុនី-សង្ឃោ ចណ្ឌកាលឹ ភិក្ខុនឹ បរិច្ឆិន្ទិត្វា អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុដ្ឋាបនសម្មតឹ ន អទាសិ ។ ចណ្ឌ-កាលី ភិក្ខុនី សាធូតិ បដិស្សុណិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនីសង្ឃោ អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ វុដ្ឋាបន-សម្មតឹ ទេតិ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ អហមេវ នូន ពាលា អហមេវ អលជ្ជិនី យំ សង្ឃោ អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ វុដ្ឋាបនសម្មតឹ ទេតិ មយ្ហមេវ ន ទេតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា

[៤១៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សង្ឃបានសន្មតហើយ ឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[៤២០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ចូលទៅរកភិក្ខុនីសង្ឃ ហើយសូមវុដ្ឋាបនសម្មតិ ។ លំដាប់នោះឯង ភិក្ខុនីសង្ឃសង្កេតចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ហើយឃាត់ថា នែលោកម្ចាស់ លោកមិនគួរនឹងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ ហើយក៏មិនបានឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិ ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ទទួលពាក្យថា សាធុ ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ខ្ញុំឯងល្ងង់ទេ ខ្ញុំឯងមិនមានសេចក្ដីខ្មាស (បានជា) សង្ឃឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ មិនឲ្យដល់ខ្ញុំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ

ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌកាលី អលង្ការ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេជាតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ[១] អាបជ្ជិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អលង្ការ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេជាតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជតីតិ[២] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អលង្ការ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេជាតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អលង្ការ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេជាតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឱ. ម. ខីយធម្មំ ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។ ២ ឱ. ម. អាបជ្ជីតិ ។

ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ចណ្ឌកាលី កាលដែលសង្ឃឃាត់ថា នែនាងម្ចាស់ មិនគួរនាងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ ដូច្នេះ ទទួលពាក្យថា សាធុហើយ មិនគួរនឹងពោលតិះដៀលជាខាងក្រោយសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី កាលដែលសង្ឃឃាត់ថា នែលោកម្ចាស់ មិនគួរនាងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ ដូច្នេះ ទទួលពាក្យថាសាធុហើយ គ្រាក្រោយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី កាលសង្ឃឃាត់ថា នែនាងម្ចាស់ មិនគួរនាងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ ដូច្នេះ ទទួលពាក្យថា សាធុហើយ មិនគួរបើនឹងពោលតិះដៀលជាខាងក្រោយទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដែលសង្ឃនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ មិនគួរលោកឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេដូច្នេះ ទទួលពាក្យថាសាធុហើយ គ្រាក្រោយ ត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌេ កុមារីភូតវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ និទានំ

[៤២១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ អលន្តាវ តេ អយ្យេ ឧបសម្បាទិតេន ។ សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៤២២] អនាបត្តិ បកតិយា ឆន្ទា ទោសា មោហា ភយា ករោន្តំ ខីយតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៤២៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា សិក្ខមានា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឧបសង្កមិត្វា ឧបសម្បទំ យាចិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តំ សិក្ខមានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេតិ

[៤២១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា នៃលោកម្ចាស់ មិនគួរលោកឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ សេចក្តីថា នៃលោកម្ចាស់ លោកមិនគួរញុំាងកុលធីតាឲ្យបានឧបសម្បទានៅឡើយទេ ។ ភិក្ខុនីទទួលពាក្យថា សាធុហើយ គ្រាក្រោយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤២២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីតិះដៀលសង្ឃដែលធ្វើ ព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ ព្រោះសំអប់ ព្រោះល្ងង់ ព្រោះខ្លាចដោយប្រក្រតី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[៤២៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សិក្ខមានា ១ រូបចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយសូមនូវឧបសម្បទា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានានោះថា នៃនាងម្ចាស់ បើនាងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងម្ចាស់បានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយក៏មិនឲ្យសិក្ខមានានោះ បានឧបសម្បទាសោះ ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ

ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ ។ អថខោ សា សិក្ខមានា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សិក្ខមានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេស្សតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេស្សតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។

ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ។ ទើបសិក្ខមានានោះ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនគួរបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះដូច្នេះ ហើយមិនឲ្យសិក្ខមានានោះបានឧបសម្បទា និងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានាដូច្នេះថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យសិក្ខមានានោះបានឧបសម្បទា ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថាម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខមានាដូច្នេះថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនបានឲ្យឧបសម្បទា និងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ

ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ វុដ្ឋាបេយ្យ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤២៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សិក្ខមានា នាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ ឯវាហន្តំ ឧបសម្បាទេស្សាមិ ។ សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនីតិ អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ន សយំ វុដ្ឋាបេយ្យ ។ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ វុដ្ឋាបេស្សាមិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនិយាយនឹងសិក្ខមានាដូច្នេះថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ ដល់គ្រាក្រោយ ភិក្ខុនីនោះ មិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយមិនឲ្យ (សិក្ខមានា) នោះ បានឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤២៤] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថា សិក្ខមានា ។ ពាក្យថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ សេចក្តីថា យើងនឹងបំបួសនាងជាភិក្ខុនី ដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ ពាក្យថា ដល់គ្រាក្រោយភិក្ខុនីនោះ មិនមានសេចក្តីអន្តរាយ គឺកាលបើមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ។ ពាក្យថា មិនឲ្យសិក្ខមានានោះ បានឧបសម្បទា គឺមិនបំបួស (សិក្ខមានានោះ) ជាភិក្ខុនីដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា គឺមិនបង្គាប់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ភិក្ខុនីនោះ គ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនឲ្យបានឧបសម្បទា និងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤២៥] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-កម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៤២៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា សិក្ខមានា ថុល្ល-នន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឧបសង្កមិត្វា ឧបសម្បទំ យាចិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តំ សិក្ខមានំ[១] សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ ។ អថខោ សា សិក្ខមានា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេ-សិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា សិក្ខមានំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ

១ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ ឯតទវោចាតិ ទិស្សតិ ។

[៤២៥] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ* (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៥ យ៉ាង) *គឺកាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ ភិក្ខុនីស្វែងរក (ភិក្ខុនីដទៃ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[៤២៦] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សិក្ខមានា ១ រូប ចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយសូមឧបសម្បទា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី និយាយនឹងសិក្ខមានានោះថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទាសោះ ។ ទើបសិក្ខមានានោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងនឹងតាមបម្រើយើង អស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា*

៣៧១

បាចិត្តិយកណ្ឌេ កុមារីភូតវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អនុពន្ធិស្សសិ ឯកាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេស្សតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសិ ឯកាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសិ ឯកាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេស្សតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសិ ឯកាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ វុដ្ឋាបេយ្យ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងនឹងតាមបម្រើយើង អស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា និងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះ-ថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនិ-យាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ គ្រាក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤២៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សិក្ខមានា នាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ឧបដ្ឋហិស្សសិ ។ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ ឯវាហន្តំ ឧបសម្បាទេស្សាមិ ។ សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនីតិ អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ន សយំ វុដ្ឋាបេយ្យ ។ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ វុដ្ឋាបេស្សាមិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៤២៨] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-កម្មិកាយាតិ ។

[៤២៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំ ឈ្មោះថា សិក្ខមានា ។ ពាក្យថា នៃនាង បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ សេចក្តីថា នាងនឹងបម្រើអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ សេចក្តីថា យើងនឹងបំបួសនាងជាភិក្ខុនីដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ ពាក្យថា គ្រាក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ គឺកាលបើមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ។ ពាក្យថា មិនឲ្យឧបសម្បទា គឺមិនឲ្យឧបសម្បទាដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា គឺមិនបង្គាប់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ភិក្ខុនីនោះគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនឲ្យឧបសម្បទា នឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤២៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរក (ភិក្ខុនីដទៃ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ (គ្រោះថ្នាក់) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[៤២៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌឹ សោកាវស្សំ[១] ចណ្ឌកាលឹ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌឹ សោកាវស្សំ ចណ្ឌកាលឹ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌឹ សោកាវស្សំ ចណ្ឌកាលឹ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេតីតិ[២] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌឹ សោកាវស្សំ ចណ្ឌកាលឹ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតិ នេតំ

---

១ ឱ.ម. សោកាវាសំ ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។ ២ ឱ.ម. វុដ្ឋាបេសីតិ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[៤២៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ឲ្យសិក្ខមានាឈ្មោះចណ្ឌកាលី ជាស្រីច្រឡូកច្រឡំដោយបុរស ច្រឡូកច្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក (ដល់បុរសដទៃ) ឲ្យបានឧបសម្បទា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនគួរបើនឹងឲ្យចណ្ឌកាលីសិក្ខមានា ដែលច្រឡូកច្រឡំនឹងប្រុស ច្រឡូកច្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោកឲ្យបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យចណ្ឌកាលីសិក្ខមានា ដែលជាស្រីច្រឡូកច្រឡំដោយប្រុស ច្រឡូកច្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោកឲ្យបានឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យចណ្ឌកាលីសិក្ខមានា ដែលជាស្រីច្រឡូកច្រឡំដោយប្រុស ច្រឡូកច្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក ឲ្យបាន

ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌី សោកាវស្សំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៣០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បុរិសោ នាម បត្តវីសតិវស្សោ ។ កុមារកោ នាម អប្បត្តវីសតិវស្សោ ។ សំសដ្ឋា នាម អននុលោមិកេន កាយិកវាចសិកេន សំសដ្ឋា ។ ចណ្ឌី នាម កោធនា វុច្ចតិ ។ សោកាវស្សំ នាម បរេសំ ទុក្ខំ ឧប្បាទេតិ សោកំ អាវិសតិ ។ សិក្ខមានា នាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ

ឧបសម្បទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ញ៉ាំងសិក្ខមានា ដែលប្រឡូកប្រឡំដោយបុរស ដែលប្រឡូកប្រឡំដោយកុមារ ជាស្រីកាចជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក ឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៣០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ជនដែល (មានអាយុ) ដល់ ២០ ឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថា បុរស ។ ក្មេងប្រុសដែលមិនទាន់ដល់ ២០ ឆ្នាំ ឈ្មោះថា កុមារ ។ សិក្ខមានាដែលពាក់ព័ន្ធដោយកិច្ចប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ និងកិច្ចប្រព្រឹត្តទៅក្នុងវាចាដ៏មិនសមគួរ ឈ្មោះថា ប្រឡូកប្រឡំ ។ សិក្ខមានាដែលឈ្មោះថា ជាស្រីកាច សំដៅយកស្រីដែលមានសេចក្តីក្រោធ ។ ដែលឈ្មោះថា ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក គឺសិក្ខមានាញ៉ាំងសេចក្តីទុក្ខឲ្យកើតឡើង គឺញ៉ាំងសេចក្តីសោកឲ្យចូលគ្របសង្កត់ដល់ពួកជនដទៃ ។ ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថា សិក្ខមា-នា ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺឲ្យបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤៣១] អនាបត្តិ អជានន្តី វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[៤៣២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី មាតាបិតូហិបិ សាមិកេនបិ អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេតិ ។ មាតាបិតរោបិ សាមិកោបិ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ចុល្លនន្ទា អម្ហេហិ អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ មាតាបិតូនំបិ សាមិកស្សបិ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤៣១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីកាលមិនដឹងឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[៤៣២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យសិក្ខមានាដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនទាន់អនុញ្ញាតឲ្យឧបសម្បទា ។ មាតាបិតាផង ស្វាមីផង ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទា មិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខមានា ដែលយើងមិនទាន់អនុញ្ញាតបានឧបសម្បទាសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមាតាបិតាផង ស្វាមីផងកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណា មានសេចក្តី

អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា មាតាបិតូហិបិ សាមិកេនបិ អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី មាតាបិតូហិបិ សាមិកេនបិ អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី មាតាបិតូហិបិ សាមិកេនបិ អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី មាតាបិតូហិ វា សាមិកេន វា អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៣៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ មាតាបិតរោ នាម ជនកា វុច្ចន្តិ ។ សាមិកោ នាម យេន បរិគ្គហិតា ហោតិ ។ អននុញ្ញាតាតិ អនាបុច្ឆា ។

ប្រាជ្ញាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខមានា ដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនបានអនុញ្ញាតបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យសិក្ខមានាដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនទាន់អនុញ្ញាតបានឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខមានា ដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនបានអនុញ្ញាតបានឧបសម្បទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ញ៉ាំងសិក្ខមានាដែលមាតាបិតាក្តី ស្វាមីក្តី មិនទាន់អនុញ្ញាតឲ្យឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៣៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ជនដែលឈ្មោះថា មាតាបិតា សំដៅយកជន ដែលញ៉ាំងកូនឲ្យកើត ។ បុរសណាហួងហែងរក្សានូវស្រី បុរសនោះឈ្មោះថាស្វាមី ។ ពាក្យថា មិនអនុញ្ញាត គឺមិនបានយល់ព្រម ។

សិក្ខមានា នាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤៣៨] អនាបត្តិ អជានន្តី វុដ្ឋាបេតិ អបលោកេត្វា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទំ

[៤៣៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ ថេរេ ភិក្ខូ សន្និបាតេត្វា បហូតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បស្សិត្វា ន តាវាហំ អយ្យា សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ

ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំ ឈ្មោះថា សិក្ខមានា ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤៣៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមិនដឹងឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឲ្យលា (មាតាបិតានិងស្វាមី) ហើយទើបឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

[៤៣៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តវេឡុវន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន[១] ក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យប្រជុំភិក្ខុជាថេរៈទាំងឡាយដោយគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាសិក្ខមានា ដូច្នេះ ដល់ឃើញខាទនីយភោជនីយាហារច្រើន (ក៏ត្រឡប់) និយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំនឹងមិនទាន់ឲ្យឧបសម្បទាសិក្ខមានានៅឡើយទេ

១ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទទី ៩ នៃមហាវិភង្គរួចហើយ ។

ថេរេ ភិក្ខូ ឧយ្យោជេត្វា ទេវទត្តំ កោកាលិកំ កដ-មោរកតិស្សកំ ខណ្ឌទេវិយា បុត្តំ សមុទ្ទទត្តំ សន្និចា-តេត្វា សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេតិ[១] ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា ចារិវាសិកច្ឆន្ទទានេន សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចារិវាសិកច្ឆន្ទទានេន សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចារិវាសិ-កច្ឆន្ទទានេន សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

១ ឱ. វុដ្ឋាបេសិ ។

ហើយបញ្ជូនពួកភិក្ខុជាថេរៈទៅវិញ ទើបឲ្យប្រជុំទេវទត្តភិក្ខុ កោកាលិកភិក្ខុ កដមោរកតិស្សកភិក្ខុ ខណ្ឌទេវីបុត្តភិក្ខុ និងសមុទ្ទទត្តភិក្ខុ ហើយក៏ឲ្យឧបសម្បទាសិក្ខមានា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក (គឺដែលបរិសទ្យបានឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក[១]សោះ) ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់សិក្ខមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។

---

១ សង្ឃឲ្យឆន្ទដោយខានធ្វើសង្ឃកម្មក្នុងពេលដែលប្រជុំដំបូងតែបម្រុងនឹងធ្វើសង្ឃកម្មក្នុងពេលក្រោយទៀត តែអដ្ឋកថា ថាភិក្ខុទាំងឡាយប្រជុំគ្នាបម្រុងនឹងធ្វើសង្ឃកម្មអ្វីម្យ៉ាង មានភ្លៀងតាំងឡើងក្ដី មានអាជ្ញាស្ដេចមកបណ្ដេញក្ដី មានពួកមនុស្សមកគ្របសង្កត់ក្ដី ពួកភិក្ខុក៏គិតគ្នាថា ថ្ងៃនេះគ្មានឱកាស យើងនាំគ្នាទៅទីដទៃចុះ ហើយមិនទាន់លះបង់ឆន្ទក៏ក្រោកចេញទៅ យ៉ាងនេះហៅថា បរិសបរិវាសិយ ។ ឯយោជនា ថា បារិសសិយឆន្ទទាន គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាដោយបរិសទ្យមិនគាប់ចិត្ត (គឺជំនុំសង្ឃមិនយល់ព្រម) ។

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បារិវាសិកច្ឆន្ទទានេន សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៣៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ បារិវាសិកច្ឆន្ទទានេនាតិ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ ។ សិក្ខមានា នាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤៣៧] អនាបត្តិ អវុដ្ឋិតាយ បរិសាយ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដោយឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៣៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក គឺបរិសទ្យក្រោកចេញទៅហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខមានា សំដៅយកសាមណេរីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយ ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤៣៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺកាលបើបរិសទ្យមិនទាន់បានក្រោកចេញ ហើយភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ទ្វាទសមសិក្ខាបទំ

[៤៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ ឧបស្សយោ ន សម្មតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋា-បេស្សន្តិ ឧបស្សយោ ន សម្មតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុ-និយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២

[៤៣៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ។ កន្លែងសម្រាប់ភិក្ខុនីនៅ ក៏មិនគ្រប់គ្រាន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំសោះ (ព្រោះ) កន្លែងសម្រាប់នៅមិនគ្រប់គ្រាន់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ (ក៏) ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយឮថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៣៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អនុវស្សន្តិ អនុសំវច្ឆរំ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤៤០] អនាបត្តិ ឯកន្តរិកំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស តេរសមសិក្ខាបទំ

[៤៤១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៣៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា រាល់ឆ្នាំ គឺគ្រប់ឆ្នាំ ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤៤០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទារំលងមួយឆ្នាំ ៗ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣

[៤៤១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ[១] ទ្វេ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ ឧបស្សយោ តថេវ ន សម្មតិ ។ មនុស្សា តថេវ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ឧបស្សយោ តថេវ ន សម្មតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យា បន ភិក្ខុនី ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឱ. ឯកវស្សំ ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។

ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំ ។ កន្លែងជាទីនៅ ក៏មិនល្មមគ្រាន់ដូច្នោះទៀត ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ដូច្នោះទៀតថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំសោះ (ព្រោះថា) លំនៅមិនគ្រាន់ដូច្នោះទៀត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីររូបក្នុង ១ ឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីររូបក្នុង ១ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌេ កុមារីភូតវគ្គស្ស តេរសមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

[៤៤២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឯកំ វស្សន្តិ ឯកំ សំវច្ឆរំ ។ ទ្វេ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ទ្វេ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិនឹ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤៤៣] អនាបត្តិ ឯកន្តរិកំ ឯកំ[១] វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គោ អដ្ឋមោ ។

១ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ អយំ បាឋោ ន ហោតិ ។

[៤៤២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ក្នុង ១ ឆ្នាំ គឺក្នុង ១ ខួប ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីររូប គឺបំបួសស្រីពីររូបជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីររូបហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤៤៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រី ១ រូប រំលងមួយឆ្នាំ ៗ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គទី ៨ ចប់ ។

ឆត្តុបាហានវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៤៤៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេស្សន្តិ សេយ្យ-ថាបិ គិហិនិយោ[១] កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យា បន

១ ឱ. គិហិកាមភោគិនិយោតិ ។

ឆត្តុបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[៤៤៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ទាំងឡាយទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះ-ដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែក ជើងដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរ បើនឹងទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើងសោះ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែក-ជើង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ-ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំង ឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែល មិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែង

ភិក្ខុនី ឆត្តុបាហនំ ធារេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤៤៩] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី គិលានា ហោតិ តស្សា វិនា ឆត្តុបាហនំ ន ផាសុ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានាយ ភិក្ខុនិយា ឆត្តុបាហនំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា ឆត្តុបាហនំ ធារេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៤៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អគិលានា នាម យស្សា វិនា ឆត្តុបាហនំ ផាសុ ហោតិ ។ គិលានា នាម យស្សា វិនា ឆត្តុបាហនំ ន ផាសុ ហោតិ ។ ឆត្តំ នាម តីណិ ឆត្តានិ សេតច្ឆត្តំ កិលញ្ជច្ឆត្តំ បណ្ណច្ឆត្តំ មណ្ឌលពទ្ធំ[១] ។ ធារេយ្យាតិ សកឹបិ ធារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

១ ឱ. ម. សលាកពន្ធន្តិ ទិស្សតិ ។

ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែក-ជើង ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តហើយដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

[៤៤៥] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូបឈឺ ភិក្ខុនីនោះ មិនបានទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ក៏មិនសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយតថាគតអនុញ្ញាតឆត្រនិងស្បែកជើងដល់ភិក្ខុនីឈឺ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនឈឺ ទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៤៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីណាវៀរឆត្រនិងស្បែក-ជើង ហើយនៅតែសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា មិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាវៀរឆត្រនិងស្បែកជើង ហើយមិនសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ឈឺ ។ ដែលហៅថា ឆត្រ គឺឆត្រមានបីយ៉ាង ឆត្រដែលពាសដោយសំពត់ស ១ ឆត្រដែលត្បាញដោយបន្ទោះឫស្សី ១ ឆត្រដែលពាសដោយស្លឹកឈើ ១ (ឆត្រទាំងបីនេះ) ដែលគេចងឲ្យមានរាងមូល ចងឲ្យជាប់មាំដោយឆ្អឹងឆត្រ ។ ពាក្យថា ទ្រទ្រង់ គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់សូម្បីម្តង (ក៏) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៤៧] អក្កិលាជា អក្កិលានសញ្ញា ឆត្តុចាហនំ ធារេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អក្កិលាជា វេមតិកា ឆត្តុចាហនំ ធារេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អក្កិលាជា តិលានសញ្ញា ឆត្តុចាហនំ ធារេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-យស្ស ។ ឆត្តំ ធារេតិ ន ឧចាហនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧចាហនំ ធារេតិ ន ឆត្តំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តិលាជា អក្កិលានសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តិលាជា វេម-តិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តិលាជា តិលានសញ្ញា អជាបត្តិ ។

[៤៤៨] អជាបត្តិ តិលាជាយ អារាមេ អារាមុបចារេ ធារេតិ អាបជាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាជិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហានវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[៤៤៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អជាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន

[៤៤៧] ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថា មិនឈឺ ហើយទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថា ឈឺ ហើយទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ឆត្រ មិនពាក់ស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីពាក់ស្បែកជើង មិនបាំងឆត្រ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថា មិនឈឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ តែមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថា ឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៤៤៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៦ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ឆត្រ និងស្បែកជើងក្នុងអារាម ១ ក្នុងឧបចារៈនៃអារាម ១ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ក្នុងពេលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[៤៤៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី

៣៨៧

យាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី យានេន យាយេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

ទាំងឡាយមានដំណើរទៅដោយយាន ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងទៅដោយយាន ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំង-ឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងទៅដោយយានសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ឮថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយទៅដោយយាន ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងទៅដោយយានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទៅដោយយាន ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តហើយ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

[៤៩០] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី គិលានា ហោតិ ន សក្កោតិ បទសា គន្តុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានាយ ភិក្ខុនិយា យានំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា យានេន យាយេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៩១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អគិលានា នាម សក្កោតិ បទសា គន្តុំ ។ គិលានា នាម ន សក្កោតិ បទសា គន្តុំ ។ យានំ នាម វយ្ហំ រថោ សកដំ សន្ទមានិកា សិវិកា បាដង្កី ។ យាយេយ្យាតិ សកឹបិ យាយតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៤៩២] អគិលានា អគិលានសញ្ញា យានេន យាយតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អគិលានា វេមតិកា យានេន យាយតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អគិលានា

[៤៥០] គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីមួយរូបឈឺមិនអាចនឹងដើរទៅ ដោយជើងបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតយានដល់ភិក្ខុនីមានជំងឺ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនឈឺ ហើយទៅដោយយាន ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៥១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលអាចទៅ ដោយជើងបាន ឈ្មោះថា មិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាដែលមិនអាចទៅដោយជើងបាន ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ឈឺ ។ វហ៍ រថ រទេះ រថទ្រង់គ្រឿង គ្រែស្នែង អង្រឹងឈ្មោះថា យាន ។ ពាក្យថា ទៅ គឺភិក្ខុនីទៅតែម្តង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៥២] ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថា មិនឈឺ ហើយទៅដោយយាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ តែសង្ស័យ ហើយទៅដោយយាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថា ឈឺ ហើយទៅ

គិលានសញ្ញា យានេន យាយតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ គិលានា អគិលានសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គិលានា វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គិលានា គិលានសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៤៩៣] អនាបត្តិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៤៩៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អញ្ញតរិស្សា ឥត្ថិយា កុលុបិកា[១] ហោតិ ។ អថខោ សា ឥត្ថី តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច ហន្ទយ្យេ ឥមំ សង្ឃាណឹ អមុកាយ នាម ឥត្ថិយា ទេហីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី សចាហំ បត្តេន អាទាយ គច្ឆាមិ វិស្សរោ មេ ភវិស្សតីតិ បដិមុញ្ចិត្វា អគមាសិ ។ តស្សា រថិយាយ សុត្តកោ ឆិន្នោ វិប្បកិរិ-

---
១ ឱ. កុលូបិកា ។ ម. កុលុបិកា ។

ដោយយាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថា មិនឈឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ តែសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថា ឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៤៥៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយធំ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាង ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[៤៥៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីមួយរូប ជាជីតុនរបស់ស្រីម្នាក់ ។ លំដាប់នោះឯង ស្រីនោះបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រនាងម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ សូមនាងម្ចាស់ឲ្យខ្សែក្រវាត់ ចង្កេះនេះដល់ស្រីឈ្មោះឯណោះទៅ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះគិតថា បើអញដាក់ ក្នុងបាត្រហើយទៅ អញមុខជានឹងក្អេច គិតដូច្នោះហើយ ក៏ក្រវាត់ដើរទៅ ។ កាលបើខ្សែ (សំរាប់ដោត) ដាច់ទៅ កម្រង (ខ្សែក្រវាត់ក៏) ជ្រុះរត់រាយព្វង

យឹសុ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សង្ឃាណឹ ធារេស្សន្តិ សេយ្យថា-បិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី សង្ឃាណឹ ធារេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី សង្ឃាណឹ ធារេតីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី សង្ឃាណឹ ធារេស្ស-តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សង្ឃាណឹ ធារេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៥៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ សង្ឃាណិ នាម យា កាចិ កដូបគា ។ ធារេយ្យាតិ សកឹបិ ធារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

១ ឱ. ម. ធារេសីតិ ។

ផ្លូវនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងពាក់ខ្សែក្រវាត់ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថ ជាអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងពាក់ខ្សែក្រវាត់សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីពាក់ខ្សែក្រវាត់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងពាក់ខ្សែក្រវាត់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ពាក់ខ្សែក្រវាត់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៥៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ របស់ណាមួយសម្រាប់ប្រដាប់ចង្កេះ របស់នោះឈ្មោះថា ខ្សែក្រវាត់ ។ ពាក្យថា ពាក់ គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់តែម្តង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៨៦] អជាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា កាជិសុត្តកាំ ជាវេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហានវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[៤៨៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឥត្ថាលង្ការំ ជារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កាជំ ហិ ជាម ភិក្ខុនិយោ ឥត្ថាលង្ការំ ជារេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កាជំ ហិ ជាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឥត្ថាលង្ការំ ជារេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឥត្ថាលង្ការំ ជារេន្តីតិ ។

[៤៩៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីពាក់ខ្សែចង្កេះ ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាង ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[៤៩៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ទាំងឡាយទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ស្រី (គ្រហស្ថ) ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើ ប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រី ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថ ដែលបរិភោគកាម សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះ-ដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ (ក៏) ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការ របស់ ស្រីសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រី ពិតមែនឬ ។

សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឥត្ថាលង្ការំ ធារេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យា បន ភិក្ខុនី ឥត្ថាលង្ការំ ធារេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៩៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឥត្ថាលង្ការោ នាម សីសូបគោ គីវូបគោ ហត្ថូបគោ បាទូបគោ កដូបគោ[១] ។ ធារេយ្យាតិ សកឹបិ ធារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៤៩៩] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អា-ទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឱ. សីសូបគោ គីវូ...ហត្ថូ... បាទូ...កដូបគោតិ ទិស្សតិ ។

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រីទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៩៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ គ្រឿងប្រដាប់ក្បាល គ្រឿងប្រដាប់ក គ្រឿងប្រដាប់ដៃ គ្រឿងប្រដាប់ជើង គ្រឿងប្រដាប់ចង្កេះ ឈ្មោះថា គ្រឿងប្រដាប់របស់ស្រី (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ) ។ ពាក្យថា ប្រើប្រាស់ គឺភិក្ខុនីពាក់សូម្បីម្តង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៩៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់ ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហានវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៤៦០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ គន្ធវណ្ណកេន នហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ គន្ធវណ្ណកេន នហាយិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ គន្ធវណ្ណកេន នហាយិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ គន្ធវណ្ណកេន នហាយន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ គន្ធវណ្ណកេន នហាយិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ

ឆត្តុបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[៤៦០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ទាំងឡាយផ្ងូតទឹក ដោយគ្រឿងក្រអូបនិងគ្រឿងលាប ។ មនុស្សទាំង ឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹង ផ្ងូតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូប និងគ្រឿងលាប ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិ-ភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោល ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ-បង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងផ្ងូតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូប និងគ្រឿងលាបសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ ឮថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយផ្ងូតទឹក ដោយគ្រឿងក្រអូប និង គ្រឿងលាប ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏ មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងផ្ងូតទឹក ដោយគ្រឿងក្រ-អូបនិងគ្រឿងលាបទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា

វា បសាធាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី គន្ធវណ្ណកេន នហាយេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៦៦១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ គន្ធោ នាម យោ កោចិ គន្ធោ ។ វណ្ណកំ នាម យំកិញ្ចិ វណ្ណកំ ។ នហាយេយ្យាតិ នហាយតិ បយោគេ ទុក្កដំ នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៦៦២] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[៦៦៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ

ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ផ្ចូតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូប និងគ្រឿងលាប ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៦១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងក្រអូប សំដៅយកវត្ថុណាមួយមានក្លិនក្រអូប ។ ដែលហៅថា គ្រឿងលាប សំ-ដៅយករបស់ណាមួយសម្រាប់លាប ។ ពាក្យថា ផ្ចូតទឹក គឺភិក្ខុនីកំពុងផ្ចូត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលផ្ចូត ផ្ចូតស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៦២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីផ្ចូត ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[៤៦៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយផ្ចូតទឹកដោយគ្រឿងអប់គ្រឿងលំអិត ។ មនុស្សទាំងឡាយ

៣៩៤

វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហាយិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហាយិស្សន្តីតិ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហាយន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហាយិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហាយេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងផ្លូតទឹកដោយគ្រឿងអប់ គ្រឿងលំអិត ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងផ្លូតទឹកដោយគ្រឿងអប់ គ្រឿងលំអិតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ផ្លូតទឹកដោយគ្រឿងអប់ គ្រឿងលំអិត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយា-ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងផ្លូតទឹក ដោយគ្រឿងអប់ គ្រឿងលំអិតទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ផ្លូតទឹកដោយគ្រឿងអប់ គ្រឿងលំអិត ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៦៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ វាសិ-តកំ នាម យង្កិញ្ចិ គន្ធវាសិតកំ[១] ។ បិញ្ញាកំ នាម តិលបិដ្ឋំ វុច្ចតិ ។ នហាយេយ្យាតិ នហាយតិ បយោគេ ទុក្កដំ នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៤៦៥] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា បកតិបិញ្ញា-កេន នហាយតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៤៦៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តិបិ បរិមទ្ទាបេន្តិបិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ទា-បេស្សន្តិបិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិ-

១ ឱ. វាសិតកំ ។

[៤៦៤] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបាពជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងអប់នោះ គឺគ្រឿងអប់ដែលមានក្លិនក្រអូបណាមួយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងលំអិត សំដៅយកម្សៅល្ង ។ ពាក្យថា ងូតទឹក សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីងូត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលងូត ងូតស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៦៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីងូតទឹកដោយគ្រឿងលំអិតជាប្រក្រតី ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[៤៦៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យភិក្ខុនីគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវិហារ ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើ នឹងឲ្យភិក្ខុនីគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថ ជា

និយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ទាបេស្សន្តិបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តិបិ បរិមទ្ទាបេន្តិបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ទាបេស្សន្តិបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេយ្យ វា បរិមទ្ទាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៦៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ ឧម្មទ្ទាបេយ្យ វាតិ ឧម្មទ្ទាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បរិមទ្ទាបេយ្យ វាតិ សម្ពាហាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

អ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យភិក្ខុនីគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះ សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយឮថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យភិក្ខុនីគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យភិក្ខុនីគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យភិក្ខុនី គក់រឹតក្តី ប្របាច់ក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៦៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យភិក្ខុនី គឺឲ្យភិក្ខុនីដទៃ ។ ពាក្យថា គក់រឹតក្តី គឺភិក្ខុនីឲ្យគេគក់រឹត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា ប្របាច់ក្តី គឺភិក្ខុនីឲ្យគេប្របាច់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៦៨] អនាបត្តិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស អដ្ឋម-នវម-ទសមសិក្ខាបទានិ

[៤៦៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ សិក្ខមានាយ ឧម្មទ្ទាបេន្តិបិ បរិមទ្ទាបេន្តិបិ ។ បេ ។ សាមណេរិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តិបិ បរិមទ្ទាបេន្តិបិ ។ បេ ។ គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តិបិ បរិមទ្ទាបេន្តិបិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ទាបេស្សន្តិបិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ

[៤៦៨] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨-៩-១០

[៤៦៩] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យសិក្ខមានាគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះ ។ បេ ។ ឲ្យសាមណេរីគក់រឹតខ្លះ ប្រ-បាច់ខ្លះ ។ បេ ។ ឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវិហារ ឃើញហើយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រឹតខ្លះ ប្រ-បាច់ខ្លះ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹង*

គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ទាបេស្សន្តិបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តិបិ បរិមទ្ទាបេន្តិបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ទាបេស្សន្តិបិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេយ្យ វា បរិមទ្ទាបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៧០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិ-ក្ខុនីតិ ។ សិក្ខមានា នាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ សាមណេរី នាម ទសសិក្ខាបទិ-កា ។ គិហិនី នាម អាគារិនី វុច្ចតិ ។ ឧម្មទ្ទាបេយ្យ វាតិ ឧម្មទ្ទាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បរិមទ្ទាបេយ្យ វាតិ សម្ពាហាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

ឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រឹតខ្លះ ប្រាប់ខ្លះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រឹតខ្លះ ប្រាប់ខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំង-ឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រឹតខ្លះ ប្រាប់ខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខា-បទយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រឹតក្តី ប្រាប់ក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៧០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខមានា បានដល់សាមណេរីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ដែលហៅថា សាមណេរី បានដល់ស្រីអ្នកបួសដែលរក្សាសិក្ខាបទ ១០ ។ ដែលហៅថា ស្រីគ្រហស្ថ សំដៅយកស្រីដែលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ពាក្យថា ឲ្យគក់រឹតក្តី សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីឲ្យគេគក់រឹត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា ឲ្យប្រាប់ក្តី សេចក្ដីថា ភិក្ខុនីឲ្យគេប្រាប់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៧១] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទំ

[៤៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទន្តិ ។ ភិក្ខូ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទន្តិ[១] នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

១ ឱ. និសីទិស្សន្តិ ។

[៨៧១] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

ឆត្តុបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

[៨៧២] *សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនបានប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើមិនប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនបានប្រាប់ មិនគួរបើនឹងអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ*

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសី-ទេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៧៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ភិក្ខុស្ស បុរតោតិ ឧបសម្បន្នស្ស បុរតោ ។ អនាបុច្ឆាតិ អនបលោកេត្វា ។ អាសនេ និសីទេយ្យាតិ អន្តមសោ ឆមាយម្បិ[១] និសីទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៤៧៤] អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ និសីទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាសនេ និសីទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនា-បុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ និសីទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

---

១ ម. ឆមាយបិ ។

ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនប្រាប់ហើយ អង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៧៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងមុខភិក្ខុ គឺខាងមុខនៃឧបសម្បន្ន ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ គឺមិនបានពិតទូល ។ ពាក្យថា អង្គុយលើអាសនៈ គឺភិក្ខុនីអង្គុយ ដោយហោចទៅ សូម្បីលើផែនដី ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៧៤] ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនបានប្រាប់មែន ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានប្រាប់ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនបានប្រាប់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៤៧៥] អគាបត្តិ អាបុច្ឆា អាសនេ និសីទតិ គិលា-
នាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គស្ស ទ្វាទសមសិក្ខាបទំ

[៤៧៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ
ភិក្ខុំ បញ្ហំ បុច្ឆន្តិ ។ ភិក្ខូ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ
វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនោកាស-
កតំ ភិក្ខុំ បញ្ហំ បុច្ឆិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ហំ
បុច្ឆន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា
កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ
ភិក្ខុំ បញ្ហំ បុច្ឆិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ

[៤៧៥] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ* (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រាប់ហើយ ទើបអង្គុយលើអាសនៈ ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២

[៤៧៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាសជាមុន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាសសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ សួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោស ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាសទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យ យា បន ភិក្ខុនី អនោ-កាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ហំ បុច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អនោកាសកតន្តិ អនាបុច្ឆា ។ ភិក្ខុន្តិ ឧបសម្បន្នំ ។ បញ្ហំ បុច្ឆេយ្យាតិ សុត្តន្តេ ឱកាសំ ការាបេត្វា វិនយំ វា អភិធម្មំ វា បុច្ឆតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ វិនយេ ឱកាសំ ការាបេត្វា សុត្តន្តំ វា អភិធម្មំ វា បុច្ឆតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អភិធម្មេ ឱកាសំ ការាបេត្វា សុត្តន្តំ វា វិនយំ វា បុច្ឆតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៤៧៨] អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា បញ្ហំ បុច្ឆតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេមតិកា បញ្ហំ បុច្ឆតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា បញ្ហំ បុច្ឆតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ សួរបញ្ហានឹងភិក្ខុ ដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៧៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា មិនបានសូមឱកាស គឺមិនបានផ្ដៀង ។ ពាក្យថា នឹងភិក្ខុ គឺនឹងឧបសម្បន្ន ។ ពាក្យថា សួរបញ្ហា គឺភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសក្នុងព្រះសូត្រ ហើយបែរទៅសួរវិន័យក្ដី អភិធម្មក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសក្នុងវិន័យ ហើយបែរទៅសួរព្រះសូត្រក្ដី អភិធម្មក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសក្នុងអភិធម្ម ហើយបែរទៅសួរព្រះសូត្រក្ដី វិន័យក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៧៨] ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនបានសូមឱកាសមែន ហើយសួរបញ្ហា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយសួរបញ្ហា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស តែភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានសូមឱកាស ហើយសួរបញ្ហា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបានសូមឱកាស តែភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនបានសូមឱកាស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៤៧៩] អនាបត្តិ ឱកាសំ ការាបេត្វា បុច្ឆតិ អនោទិស្ស ឱកាសំ ការាបេត្វា យត្ថ កត្ថចិ បុច្ឆតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហានវគ្គស្ស តេរសមសិក្ខាបទំ

[៤៨០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អសង្កច្ចិកា គាមំ បិណ្ឌាយ ចារិសិ ។ តស្សា រថិយាយ វាត-មណ្ឌលិកា សង្ឃាដិយោ ឧក្ខិបឹសុ ។ មនុស្សា ឧក្កុដ្ឋឹ អកំសុ សុន្ទរោ អយ្យាយ ថនុទរោតិ[១] ។ សា ភិក្ខុនី មនុស្សេហិ ឧប្បណ្ឌិយមានា មង្កុ អហោសិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ឧបស្សយំ គន្ត្វា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។

---

១ ម. សុន្ទរា អយ្យាយ ថនុទរាតិ ។

ភិក្ខុដែលខ្លួនបានសូមឱកាស តែភិក្ខុនីមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុខ្លួនបានសូមឱកាស ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានសូមឱកាសមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៤៧៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសហើយសួរ ១ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសមិនចំពោះ ហើយសួរក្នុងពុទ្ធវចនៈឯណាមួយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តុបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣

[៤៨០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូបគ្មានសំពត់ចោមពុងចូលទៅកាន់ស្រុក ដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ខ្យល់ព្យុះទាំងឡាយបក់សើយសង្ឃាដីទាំងឡាយឡើងក្នុងច្រកនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយធ្វើសំឡេងហ៊ោឡើងថា ដោះនិងពោះលោកម្ចាស់ល្អណាស់ ។ ភិក្ខុនីនោះ កាលដែលមនុស្សទាំងឡាយចំអកឲ្យ (យ៉ាងនោះហើយ) ក៏មានសេចក្ដីអៀនខ្មាស ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ទៅកាន់លំនៅហើយ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។

តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី អសង្កច្ចិកា គាមំ បវិសិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី អសង្កច្ចិកា គាមំ បវិសតីតិ(១) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី អសង្កច្ចិកា គាមំ បវិសិស្សតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អសង្កច្ចិកា គាមំ បវិសេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៨១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនី-តិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អសង្កច្ចិកាតិ វិនា សង្កច្ចិកំ ។ សង្កច្ចិកំ នាម អធក្ខ-កំ ឧព្ភនាភិ តស្ស បដិច្ឆាទនត្ថាយ ។ គាមំ បវិសេយ្យាតិ បរិក្ខិត្តស្ស ។ គាមស្ស បរិក្ខេបំ អតិក្កាមន្តិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស គាមស្ស ឧបចារំ ឱក្កា-មន្តិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ ម. បាវិសីតិ ។

ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងគ្មានសំពត់ចោមពុងហើយចូលទៅកាន់ស្រុកសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីគ្មានសំពត់ចោមពុង ហើយចូលទៅកាន់ស្រុក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងគ្មានសំពត់ចោមពុងហើយចូលទៅកាន់ស្រុកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយគ្មានសំពត់ចោមពុងចូលទៅកាន់ស្រុក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៨១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា គ្មានសំពត់ចោមពុង គឺលះបង់សំពត់ចោមពុង ។ សរីរប្រទេសខាងក្រោម តាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីផ្ចិតឡើងទៅ សំពត់ដែលគេធ្វើ ដើម្បីបិទបាំងសរីរប្រទេសនោះ ហៅថា សំពត់ចោមពុង ។ ពាក្យថា ចូលទៅកាន់ស្រុក គឺភិក្ខុនីឈានកន្លងរបងស្រុកដែលមានរបង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីឈានចូលដល់ឧបចារស្រុក ដែលគ្មានរបង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៨២] អនាបត្តិ អច្ឆិន្នចីវរិកាយ នដ្ឋចីវរិកាយ គិលានាយ អសតិយា អជានន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គោ[១] នវមោ ។

[៤៨៣] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ ឆសដ្ឋិសតា បាចិត្តិយា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា[២] ។

---

១ ឆត្តវគ្គោតិបិ បាឋោ ។ ២ ឱ. ម. ខុទ្ទកំ និដ្ឋិតំ ។

[៤៨២] *វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៧ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមានចីវរចោរដណ្តើមយកទៅ ១ ភិក្ខុនីមានចីវរវិនាស ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។*

ឆត្តុបាហនវគ្គ ទី ៩ ចប់ ។

[៤៨៣] *បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិបាចិត្តិយទាំងឡាយ ១៦៦ ខ្ញុំបានសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ក្នុងអាបត្តិបាចិត្តិយទាំងនោះ លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈ ជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈ ជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនោះទើបលោកស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។*

បាចិត្តិយ ចប់ ។

បាដិទេសនីយកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនាយស្មោ អដ្ឋ បាដិទេសនីយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

[៤៨២] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិស្សន្តិ កស្ស សម្បន្នំ ន មនាបំ កស្ស សាទុំ ន រុច្ចតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ

បាដិទេសនីយកណ្ឌ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះ

បាដិទេសនីយ ៨ នេះ មកកាន់ឧទ្ទេស ។

[៤៨៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូមទឹកដោះរាវឆាន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះរាវឆាន់សោះ អ្នកណាមិនគាប់ចិត្តនឹងវត្ថុដែលសម្បូណ៌ អ្នកណាមិនគាប់ចិត្តនឹងវត្ថុដែលឆ្ងាញ់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំង-ឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះរាវឆាន់សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូមទឹកដោះរាវឆាន់ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ

ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤៨៥] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ គិលានា ហោន្តិ ។ គិលានបុច្ឆិកា ភិក្ខុនិយោ គិលា-នា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោចុំ កច្ចិ អយ្យេ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយន្តិ ។ បុព្វេ មយំ អយ្យេ សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជាម តេន នោ ផាសុ ហោតិ ឥទានិ បន ភគវតា បដិក្ខិត្តន្តិ កុក្កុច្ចាយន្តា ន វិញ្ញាបេម តេន នោ ន ផាសុ ហោតីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ

មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះរាវឆាន់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះអាបត្តិនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀលហើយមិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគ បញ្ញត្តហើយដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

[៤៨៥] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានជំងឺ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយជាអ្នកសួរជំងឺ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលឈឺថា នែលោកម្ចាស់ លោកអាចអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបានឬទេ លោកអាចញុំាងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ ភិក្ខុនីដែលឈឺទាំងឡាយនោះនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ពីដើមយើងទាំងឡាយសូមទឹកដោះរាវឆាន់បាន ហេតុនោះ យើងមានសេចក្តីសប្បាយ តែឥឡូវនេះ យើងទាំងឡាយរង្កៀសថា ការសូមនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ហាមហើយដូច្នេះ ទើបមិនហ៊ានសូម ហេតុនោះ ទើបយើងទាំងឡាយមិនមានសេចក្តីសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មាន

អាហរាបេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានាយ ភិក្ខុនិយា សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិតុំ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អគិលានា សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

[៤៨៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អគិលានា នាម យស្សា វិនា សប្បិនា ផាសុ ហោតិ ។ គិលានា នាម យស្សា វិនា សប្បិនា ន ផាសុ ហោតិ ។ សប្បិ នាម គោសប្បិ វា អជិកាសប្បិ វា មហិសសប្បិ[១] វា យេសំ មំសំ កប្បតិ តេសំ សប្បិ ។ អគិលានា អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

១ ឱ. មាហិសំ វា សប្បិ ។ ម. មាហិសា វា សប្បិ ។

ព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីឈឺ សូមទឹកដោះរាវឆាន់បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ មិនឈឺសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសំដែងចំពោះអាបត្តិនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះថា បាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។

[៤៨៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីណាលះបង់ទឹកដោះរាវហើយបានសេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា មិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាលះបង់ទឹកដោះរាវហើយមិនមានសេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ឈឺ ។ ដែលហៅថាទឹកដោះរាវ គឺទឹកដោះរាវរបស់គោក្តី ទឹកដោះរាវរបស់សត្វពពែក្តី ទឹក-ដោះរាវរបស់ក្របីក្តី សាច់ពួកសត្វណាគួរ ទឹកដោះរាវរបស់សត្វពួកនោះក៏គួរដែរ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺសូមប្រយោជន៍ដើម្បីខ្លួន ត្រូវទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលសូម ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈដែលបានមក ។ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូល ។

[៤៨៧] អក្តិលាជា អក្តិលាជសញ្ញា សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ជតិ អាបត្តិ ចាដិទេសជីយស្ស ។ អក្តិលាជា វេមតិកា សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ជតិ អាបត្តិ ចាដិទេសជីយស្ស ។ អក្តិលាជា តិលាជសញ្ញា សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ជតិ អាបត្តិ ចាដិទេសជីយស្ស ។ តិលាជា អក្តិលាជសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តិលាជា វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តិលាជា តិលាជសញ្ញា អជាបត្តិ ។

[៤៨៨] អជាបត្តិ តិលាជាយ តិលាជា ហុត្វា វិញ្ញាបេត្វា អក្តិលាជា កុញ្ជតិ តិលាជាយ សេសកំ កុញ្ជតិ ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ជនេន ឧម្មត្តិកាយ អាជិកម្មិកាយាតិ ។

[៤៨៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អជាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តេលំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ជន្តិ ។ សង្ឃេចោ ។ មធុំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ជន្តិ ។

[៦៨៧] ខ្លួនមិនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនឈឺ ហើយសូមទឹកដោះរាវធាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ខ្លួនមិនឈឺ (តែ) ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសូមទឹកដោះរាវធាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ខ្លួនមិនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឈឺ ហើយសូមទឹកដោះរាវធាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេ-សនីយ ។ ខ្លួនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនឈឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខ្លួនឈឺ (តែ) ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខ្លួនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៦៨៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៩ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីឈឺ សូម (គេបានមក) ហើយត្រឡប់ជាមិនឈឺធាន់ ១ ភិក្ខុ-នីធាន់របស់សល់អំពីភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីបានពីសំណាក់ពួកញាតិ ១ អំពីសំណាក់ពួកជនបវារណា ១ ភិក្ខុនីសូមដើម្បីប្រយោជន៍អ្នកដទៃ ១ ភិក្ខុនីបានមកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

[៦៨៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំង-ឡាយសូមប្រេងធាន់ ។ សេចក្តីបំប្រួញ ។ សូមទឹកឃ្មុំធាន់ ។ សូមស្ករ

ផាណិតំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ ។ មច្ឆំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ ។ មំសំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ ។ ខីរំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ[១] ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិស្សន្តិ កស្ស សម្បន្នំ ន មនាបំ កស្ស សាទុំ ន រុច្ចតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិ-យោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគ-វាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ

---

១ បិរន្តីតិ បាឋេន ភវិតព្វំ ។

អំពៅធាន់ ។ សូមត្រីធាន់ ។ សូមសាច់ធាន់ ។ សូមទឹកដោះស្រស់ធាន់ ។ សូមទឹកដោះជូរធាន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ-បង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជូរធាន់សោះ អ្នកណា ដែលមិនគាប់ចិត្តនឹងរបស់សម្បូណ៌ អ្នកណាដែលមិនចូលចិត្តនឹងរបស់ឆ្ងាញ់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជូរធាន់សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយសូមទឹកដោះជូរធាន់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង-ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏-មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំង-ឡាយ មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជូរធាន់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយសូមទឹកដោះជូរធាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះថា

តាយ ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤៩០] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ គិលានា ហោន្តិ ។ គិលានបុច្ឆិកា ភិក្ខុនិយោ គិលា-
នា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវោចុំ កច្ចិ អយ្យេ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយន្តិ ។ បុព្វេ មយំ អយ្យេ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជាម តេន នោ ផាសុ ហោតិ ឥទានិ បន ភគវតា បដិក្ខិត្តន្តិ កុក្កុច្ចាយន្តា ន វិញ្ញាបេម តេន នោ ន ផាសុ ហោតីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានាយ ភិក្ខុនិយា ទធឹ វិញ្ញា-
បេត្វា ភុញ្ជិតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អគិលា-
នា ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ

បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ តិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះថា បាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តហើយយ៉ាងនេះ ។

[៤៩០] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានជំងឺ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយជាអ្នកសួរជំងឺ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលឈឺថា នែលោកម្ចាស់ លោកអាចអត់ធន់ទុក្ខបានទេ អាចញ៉ាំងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ ភិក្ខុនីឈឺទាំងឡាយនោះ និយាយថា នែលោកម្ចាស់ ពីដើមយើងទាំងឡាយសូមទឹកដោះជូរឆាន់បាន ហេតុនោះយើងទាំងឡាយក៏សប្បាយ តែឥឡូវនេះ យើងទាំងឡាយរង្កៀសថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (បានជា) មិនសូម ហេតុនោះ ទើបយើងទាំងឡាយមិនសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីឈឺ សូមទឹកដោះជូរឆាន់បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុ-នីណាមួយមិនឈឺ សូមទឹកដោះជូរឆាន់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសំដែងចំពោះថា

ភិក្ខុនិយា គារយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបជ្ជឹ អសប្បាយំ បាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

[៤៩១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អគិលានា នាម យស្សា វិនា ទធិនា ផាសុ ហោតិ ។ គិលានា នាម យស្សា វិនា ទធិនា ន ផាសុ ហោតិ ។ តេលំ នាម តិលតេលំ សាសបតេលំ មធុកតេលំ ឯរណ្ឌតេលំ វសាតេលំ ។ មធុ នាម មក្ខិកាមធុ ។ ផាណិតំ នាម ឧច្ឆុម្ហា និព្វត្តំ ។ មច្ឆោ នាម ឱទកោ វុច្ចតិ ។ មំសំ នាម យេសំ មំសំ កប្បតិ តេសំ មំសំ ។ ខីរំ នាម គោខីរំ វា អជិកាខីរំ វា មហិសខីរំ វា យេសំ មំសំ កប្បតិ តេសំ ខីរំ ។ ទធិ នាម តេសញ្ញេវ ទធិ ។ អគិលានា អត្តនោ

បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ តិះដៀលហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះថា បាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិនោះ ។

[៨៩១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្ដីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីណាវៀរទឹកដោះជូរ បានសេចក្ដីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា មិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាមួយវៀរទឹកដោះជូរ មិនមានសេចក្ដីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ឈឺ ។ ដែលហៅថា ប្រេង គឺប្រេងគ្រាប់ល្ង ប្រេងគ្រាប់ស្ពៃ ប្រេងគ្រាប់ស្រគំ ប្រេងគ្រាប់ល្ហុងខ្វៃ ប្រេងដែលចម្រាញ់ពីខ្លាញ់ ។ ដែលហៅថា ទឹកឃ្មុំ គឺទឹកផ្អែមដែលឃ្មុំធ្វើ ។ ដែលហៅថា ស្ករអំពៅ គឺស្ករកើតពីអំពៅ ។ ដែលហៅថា ត្រី សំដៅយកសត្វទឹក ។ ដែលហៅថា សាច់ គឺសាច់ពួកសត្វណាគួរ (សង្គ្រោះយក) សាច់ពួកសត្វនោះឯង ។ ដែលហៅថា ទឹកដោះស្រស់ គឺទឹកដោះស្រស់របស់គោក្ដី ទឹកដោះស្រស់របស់ពពែក្ដី ទឹកដោះស្រស់របស់ក្របីក្ដី សាច់របស់ពួកសត្វណាគួរ ទឹកដោះស្រស់របស់សត្វអម្បាលនោះ ក៏គួរដែរ ។ ដែលហៅថា ទឹកដោះជូរ គឺទឹកដោះជូររបស់សត្វអម្បាលនោះឯង ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ សូមប្រយោជន៍ដើម្បីខ្លួន

អត្តាយ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន កុញ្ចិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អជ្ឈោ-ហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

[៤៩២] អគិលានា អគិលានសញ្ញា ឧដឹ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។ អគិលានា វេមតិកា ឧដឹ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេស-នីយស្ស ។ អគិលានា គិលានសញ្ញា ឧដឹ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។ គិលានា អគិលានសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គិលានា វេមតិ-កា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ គិលានា គិលានសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៤៩៣] អនាបត្តិ គិលានាយ គិលានា ហុត្វា វិញ្ញា-បេត្វា អគិលានា កុញ្ជតិ គិលានាយ សេសកំ កុញ្ជតិ ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ត្រូវទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលសូម ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈដែលបានមក ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ គ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

[៨៩២] ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថា មិនឈឺ ហើយសូមទឹកដោះជូរឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ តែមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសូមទឹកដោះជូរឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថា ឈឺ ហើយសូមទឹកដោះជូរឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថា មិនឈឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ តែមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថា ឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៨៩៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៩ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីឈឺ សូម (គេបានមក) ហើយជាឆាន់ ១ ភិក្ខុនីឆាន់របស់សល់អំពីភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីបានពីសំណាក់ពួកញាតិ ១ អំពីសំណាក់ពួកជនបវារណា ១ ភិក្ខុនីសូមដើម្បីប្រយោជន៍ជនដទៃ ១ ភិក្ខុនីបានដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បាដិទេសនីយកណ្ឌស្ស ឧទ្ទេសានំ

[៤៩៤] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ អដ្ឋ បាដិទេសនីយា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

បាដិទេសនីយា និដ្ឋិតា[១] ។

១ ម. បាដិទេសនីយំ និដ្ឋិតំ ។

បាដិទេសនីយកណ្ឌ ទីបំផុត

[៤៩៤] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះបាដិទេសនីយ ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈ ជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈ ជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបរិសុទ្ធក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនោះ បានជាស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

បាដិទេសនីយ ចប់ ។

សេក្ខិយកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សេក្ខិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

[៤៩៥] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា[១] និវាសេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិ-យោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ បច្ឆ-តោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ

---

១ ម. ឱលម្ពេន្តា ។

សេក្ខិយកណ្ឌ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះ
សេក្ខិយអម្បាលនេះតែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។

[៤៩៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយស្លៀករយីករយាក (ស្ងុយ) មុខខ្វះ (ស្ងុយ) ក្រោយខ្វះ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងស្លៀករយីករយាក (ស្ងុយ) មុខខ្វះ (ស្ងុយ) ក្រោយខ្វះ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងស្លៀករយីករយាក (ស្ងុយ) មុខខ្វះ (ស្ងុយ) ក្រោយខ្វះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយស្លៀករយីករយាក (ស្ងុយ) មុខខ្វះ (ស្ងុយ) ក្រោយខ្វះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ

ពុទ្ធោ ភគវា កាចំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិ-យោ បុរតោបិ បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ បរិមណ្ឌលំ និវាសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយាតិ ។

[៤៩៦] បរិមណ្ឌលំ និវាសេតព្វំ នាភិមណ្ឌលំ ជានុ-មណ្ឌលំ បដិច្ឆាទេន្តិយា ។ យា អនាទរិយំ បដិច្ច បុរតោ វា បច្ឆតោ វា ឱលម្ពន្តា និវាសេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤៩៧] អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តិយា គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយា-តិ ។ សង្ខេបោ ។

[៤៩៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ចា-រម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ករោន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កាចំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ

ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងស្លៀកស្លុយមុខខ្លះ ស្លុយក្រោយខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើសេចក្ដីសិក្សាថា អញនឹងស្លៀកឲ្យជាបរិមណ្ឌល ។

[៤៩៦] ភិក្ខុនីត្រូវស្លៀកឲ្យជាបរិមណ្ឌល គឺបិទបាំងមណ្ឌលផ្ចិត មណ្ឌលជង្គង់ ។ ភិក្ខុនីណា អាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ហើយស្លៀកស្លុយមុខ ឬស្លុយក្រោយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤៩៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមិនក្លែង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្ដីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។ សេចក្ដីសង្ខេប ។

[៤៩៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយបន្ទោបង់ឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ស្តោះទឹកមាត់ខ្លះក្នុងទឹក ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ការិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ តិត្ថិយា កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ការិស្សន្តីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ។ បេ ។ ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ករោន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ការិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ន ឧទកេ ឧច្ចារំ វា

មិនសមបើនឹងធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះក្នុងទឹកដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹកសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ត្រាស់សួរចំពោះភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើង

បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយាតិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤៩៩] តេន ខោ បន សមយេន គិលានា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ កាតុំ កុក្កុច្ចាយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានាយ ភិក្ខុនិយា ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ កាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ន ឧទកេ អគិលានា ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយាតិ ។

[៥០០] ន ឧទកេ អគិលានាយ ឧច្ចារោ វា បស្សាវោ វា ខេឡោ វា កាតព្វោ ។ យា អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ អគិលានា ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងមិនធ្វើឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

[៨៩៩] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឈឺ ក៏រង្កៀស (មិនហ៊ាន) ធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីឈឺ ធ្វើឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹកបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញមិនឈឺនឹងមិនធ្វើឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ។

[៩០០] ភិក្ខុនីមិនឈឺ មិនត្រូវធ្វើឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹកឡើយ ភិក្ខុនីណាមិនឈឺ អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយធ្វើឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤០១] អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តិយា គិលានាយ ថលេ កតោ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ឧទកេ កតាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ ខិត្តចិត្តាយ វេទនដ្ដាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[៤០២] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សេខិយា ធម្មា ។ តត្ថាយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថាយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

សេខិយា និដ្ឋិតា ។

[៨០១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ១០ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមិនក្លែង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីធ្វើឧច្ចារៈ (ជាដើម) លើគោកហើយហូរហៀរទៅរកទឹក ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុនីមានវេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

[៨០២] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយឈ្មោះសេក្ខិយៈ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងនោះ លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូមសួរអស់វារៈ ជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូមសួរអស់វារៈ ជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ បរិសុទ្ធក្នុងធម៌ទាំងនេះហើយ ហេតុនោះ បានជាស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

សេក្ខិយៈ ចប់ ។

អធិករណសមថាយ ឱសានំ

[៨០៣] ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សត្ត អធិករណសមថា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។ ឧប្បន្នុប្បន្នានំ អធិករណានំ សមថាយ វូបសមាយ សម្មុខាវិនយោ ទាតព្វោ សតិវិនយោ ទាតព្វោ អមូឡ្ហវិនយោ ទាតព្វោ បដិញ្ញាតករណំ[១] យេភុយ្យសិកា តស្ស បាបិយសិកា[២] តិណវត្ថារកោតិ ។ ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សត្ត អធិករណសមថា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធេត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

អធិករណសមថា និដ្ឋិតា ។

---

១ ម. បដិញ្ញាយ ការេតព្វំ ។ ២ ម. តស្សបាបិយ្យសិកា ។

អធិករណសមថៈ ទីបំផុត

[៨០៣] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌សម្រាប់រម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ទាំងឡាយ ៧ នេះឯង តែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។ សង្ឃត្រូវឲ្យសម្មុខាវិន័យ ឲ្យសតិវិន័យ ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ សង្ឃត្រូវធ្វើបដិញ្ញាតករណៈ ត្រូវធ្វើយេភុយ្យសិកា ត្រូវធ្វើតស្សបាបិយសិកា ត្រូវធ្វើតិណវត្ថារកៈ[១] ដើម្បីរម្ងាប់ គឺផ្សះផ្សានូវអធិករណ៍ទាំងឡាយដែលកើតឡើងហើយ ៗ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ឈ្មោះអធិករណសមថៈ ទាំង ៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងនោះ លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈ ជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈ ជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបរិសុទ្ធក្នុងធម៌ទាំងនេះហើយ ហេតុនោះ បានជាស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

អធិករណសមថៈ ចប់ ។

---

១ មានសេចក្ដីអធិប្បាយពិស្ដារក្នុងមហាវិភង្គចតុត្ថភាគរួចហើយ ។

[៩០៤] ឧទ្ទិដ្ឋំ ខោ អយ្យាយោ និទានំ ឧទ្ទិដ្ឋា អដ្ឋ ចារាជិកា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សត្តរស សង្ឃាទិសេសា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា តឹស និស្សគ្គិយា ចាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា ឆស្សដ្ឋិសតា ចាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា អដ្ឋ ចាដិទេស-នីយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សេក្ខិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សត្ត អធិ-ករណសមថា ធម្មា ។ ឯត្តកន្តស្ស ភគវតោ សុត្តាគតំ សុត្តបរិយាបន្នំ អន្វឌ្ឍមាសំ ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ តត្ថ សព្វាហេវ សមគ្គាហិ សម្មោទមានាហិ អវិវទមានាហិ សិក្ខិតព្វន្តិ ។

ភិក្ខុនីវិភង្គោ និដ្ឋិតោ ។

[៥០៤] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ និទានខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិបារាជិក ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ១៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ៣០ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិបាចិត្តិយ ១៦៦ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិបាដិទេសនីយ ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ធម៌ឈ្មោះសេក្ខិយៈទាំងឡាយ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ធម៌ឈ្មោះអធិករណសមថៈ ៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ពាក្យរបស់ព្រះដ៏មាន-ព្រះភាគនោះ មានប្រមាណប៉ុណ្ណោះមកហើយកាន់សុត្ត រាប់បញ្ចូលហើយក្នុងសុត្ត មកកាន់ឧទ្ទេស រាល់កន្លះខែ ។ គួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយគ្រប់អង្គព្រមព្រៀងគ្នា ស្រុះស្រួលគ្នា កុំទាស់ទែងគ្នា សិក្សាក្នុងពុទ្ធវចនៈនោះចុះ ។

ភិក្ខុនីវិភង្គ ចប់ ។

សង្ខេបចង្អុលប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

បារាជិកទី ១ ១

និទានបុរសឈ្មោះសាឡ្ហ ជាចៅមិគារមាតា .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៨

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ...................................... ១១,១៦

បារាជិកទី ២ ១៧

និទានសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៩

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ...................................... ២១

បារាជិកទី ៣ ២៣

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២៤

ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម ២៧

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ...................................... ២៨, ២៩

បារាជិកទី ៤ ៣០

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៣១, ៣២

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ...................................... ៣៤

ឧទ្ទេសាវសាន ៣៥

លេខទំព័រ

សត្តរសកណ្ឌ ៣៦

សង្ឃាទិសេសទី ១ ,,

និទានឧបាសកម្នាក់ ប្រគេនឃ្លាំង .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត ៣៩

សិក្ខាបទវិភង្គ និងបទភាជនីយ........ ៤០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........ ៤១

សង្ឃាទិសេសទី ២ ៤១

និទានភរិយាស្តេចលិច្ឆវី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៤៤

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........ ៤៥, ៤៦

សង្ឃាទិសេសទី ៣ ៤៧

និទានភិក្ខុនី ជាសិស្សភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្តជាដំបូង និងនិទានភិក្ខុនីពីររូប ៤៨

អនុប្បញ្ញត្តិ ទី ១........ ៤៩

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប និងអនុប្បញ្ញត្តិ ទី ២ .... ៥០, ៥១

អនុប្បញ្ញត្តិ ទី ៣ និងសិក្ខាបទវិភង្គ........ ៥៣

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........ ៥៤, ៥៥

សង្ឃាទិសេសទី ៤ ៥៥

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៥៧, ៥៨

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៥៩, ៦០

សង្ខេបក្បួនប្រាប់មាតិកា ៤២៥

លេខទំព័រ

សង្ឃាទិសេសទី ៥ ៦០

និទានសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៦១, ៦២, ៦៣

សង្ឃាទិសេសទី ៦ ៦៤

និទានសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៦៦

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ៦៧, ៦៨

សង្ឃាទិសេសទី ៧ ៦៨

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី.. ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៧១

ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម ៧៣

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ៧៦

សង្ឃាទិសេសទី ៨ ៧៧

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី.. ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងការសូត្រសមនុភាសនកម្ម.. ៧៩, ៨១

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ៨៣

សង្ឃាទិសេសទី ៩ ៨៤

និទានពួកភិក្ខុនី ជាអន្តេវាសិនីរបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី.. ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៨៥, ៨៦

ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម និងបទភាជនីយ ៨៨, ៨៩

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ៩០

លេខទំព័រ

សង្ឃាទិសេសទី ១០ ៩១

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៩៣, ៩៥

ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម និងបទភាជនីយ ៩៧, ១០០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ និងឧទ្ទេសាវសាន ១០១

និស្សគ្គិយកណ្ឌ

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ១០៣

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងបទភាជនីយ ១០៥, ១០៧

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ និងរឿងឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ១០៨

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ១០៩

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១១១, ១១២

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ១១២

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១១៤

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូអាបត្តិ ១១៥, ១១៦

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ១១៦

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមានជំងឺ .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងបទភាជនីយ ១១៨,១១៩

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១២០

លេខទំព័រ

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ១២១

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មានជំងឺ.......... ,,

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.......... ១២៣, ១២៤

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ១២៤

និទានឧបាសកច្រើនរូប .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១២៦

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.......... ១២៧

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ១២៨

និទានឧបាសកច្រើនរូប .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១២៩

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.......... ១៣១

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ១៣២

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប.......... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងបទភាជនីយ.......... ១៣៤

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.......... ១៣៥

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ១៣៦

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប.......... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងបទភាជនីយ.......... ១៣៧, ១៣៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៣៩

លេខទំព័រ

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ១៤០

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងបទភាជនីយ........ ១៩១, ១៩២

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........ ១៩៣

ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ១៤៤

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៩៦

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........ ១៩៧

ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ១៤៨

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងបទភាជនីយ........ ១៩៩, ១៥០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ និងឧទ្ទេសាវសាន........ ១៥១, ១៥២

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ១៥៣

និទានឧបាសកម្នាក់........ ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៥៦, ១៥៧

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ១៥៧

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៥៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........ ១៥៩

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ១៥៩

និទានភិក្ខុនីពីររូប........ ,,

លេខទំព័រ

សេចក្តីបញ្ញត្ត សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.................................. ១៦០

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ១៦១

និទានស្រីសុំ.. ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៦២

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ១៦៣

និទានព្រះនាងបជាបតិគោតមី .... ,,

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ១៦៥, ១៦៦

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ១៦៦

និទានមហាមាត្យឈ្មោះអារោហន្ត.. ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៦៧

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ១៦៨

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ១៦៩

និទានពួកភិក្ខុនី នាំគ្នាសូមស្រូវ... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧០

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ១៧១

និទានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ជារាជអាមាត្យ .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៣

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ១៧៤

និទានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់មានស្រែស្រូវដំណើប .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៧៥

លេខទំព័រ

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ១៧៦

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ *១៧៦*

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី និងសេចក្តីបញ្ញត្ត ១៧៧

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៨

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ *១៧៩*

និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៨០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ១៨១

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ *១៨១*

និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៨២

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ១៨៣

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ *១៨៤*

និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៨៥

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ១៨៦

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ *១៨៦*

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៨៧, ១៨៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ១៨៩

លេខទំព័រ

អន្ទការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ១៨៩

និទានភិក្ខុនី ១ រូប .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៩១

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ១៩៣

អន្ទការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ១៩៣

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៩៤, ១៩៥

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ១៩៦

អន្ទការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ១៩៦

និទានភិក្ខុច្រើនរូប.. ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៩៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២០០

អន្ទការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ២០០

និទានភិក្ខុនី ជាសិស្សរបស់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី.. ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២០១

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២០២

អន្ទការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ២០២

និទានពួកភិក្ខុនី-សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ.. ២០២, ២០៤

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២០៥

សន្ទឹកចង្អុលប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ២០៥

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី-សេចក្ដីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.................... ២០៥, ២០៦

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ២០៧

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប-សេចក្ដីបញ្ញត្ត- សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ... ២០៧, ២០៨

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ២០៨

និទានព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់ងូតទឹក...................................... ,,

សេចក្ដីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២០៩, ២១០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២១១

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ២១១

និទានភិក្ខុនី ១ រូប មានសំពត់សម្រាប់ធ្វើចីវរ.. ,,

សេចក្ដីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២១២, ២១៣

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២១៥

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ២១៥

និទានពួកភិក្ខុនីធ្វើចីវរ .... ,,

សេចក្ដីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២១៦

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២១៧

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ២១៧

និទានភិក្ខុនី ១ រូប ២១៨

សេចក្ដីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២១៩

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២២០

លេខទំព័រ

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ២២០

និទានត្រកូលឧបដ្ឋាករបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត ២២១

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២២២

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ២២៣

និទានអកាលចីវរ កើតឡើងដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២២៤

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២២៥

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ២២៥

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត ២២៦

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២២៧

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ២២៧

និទានត្រកូលឧបដ្ឋាករបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី.. ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២២៩

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២៣០

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ២៣១

និទានឧបាសកម្នាក់ឲ្យគេធ្វើវិហារ .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២៣៣

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២៣៤

លេខទំព័រ

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ២៣៥

និទានភិក្ខុនីពីររូប .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត-សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៣៦

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ២៣៦

និទានភិក្ខុនីពីររូប .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត ២៣៧

សិក្ខាបទវិភង្គ ២៣៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២៣៩

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ២៣៩

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត ២៤០

សិក្ខាបទវិភង្គ ២៤១

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២៤២

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ២៤២

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២៤៣

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២៤៤

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ២៤៤

និទានភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២៤៦

លេខទំព័រ

សេចក្ដីបញ្ញត្តទី ២.. ២៤៧

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២៤៨

តុវដ្ដវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ២៤៩

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី.. ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ ២៥០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២៥៣

តុវដ្ដវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ២៥៣

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.. ,,

សេចក្ដីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២៥៥

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២៥៦

តុវដ្ដវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ២៥៦

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.. ,,

សេចក្ដីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២៥៧

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២៥៨

តុវដ្ដវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ២៥៨

និទានពួកភិក្ខុនី.. ,,

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២៦០

តុវដ្ដវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ២៦០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.. ,,

លេខទំព័រ

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ២៦៣

និទាននាយជាងបានគួរគំនូរ .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៦៤, ២៦៥

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ២៦៥

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.. ,,

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២៦៧

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ២៦៧

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី .... ,,

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២៦៩

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ២៦៩

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.. ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៧០

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ២៧០

និទានភិក្ខុនី ១ រូប .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២៧២

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ២៧៤

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ២៧៤

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៧៦

លេខទំព័រ

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ២៧៦

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៧៨, ២៧៩

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ២៧៩

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៨២

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ២៨២

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៨៣, ២៨៤

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ២៨៤

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២៨៥

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........ ,,

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ២៨៦

និទានភិក្ខុច្រើនរូប........ ,,

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........ ២៩០

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ២៩០

និទានព្រះកប្បិតក .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត ២៩២

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ........ ២៩៣

សង្ខិតកថប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ២៩៤

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី និងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៩៦

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ២៩៧

និទានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ និមន្តភិក្ខុនីឆាន់ .... ,,

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៩៩, ៣០០

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ៣០០

និទានភិក្ខុនី ១ រូប .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០១, ៣០២

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ៣០២

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០៤

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ៣០៤

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០៥, ៣០៦

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ៣០៦

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០៨

លេខទំព័រ

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ៣០៨

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.. ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០៩

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ៣១០

និទានភិក្ខុនី ១ រូប .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣១១, ៣១២

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៣១៣

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣១៤, ៣១៥

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ៣១៥

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣១៧

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ៣១៧

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា.................................... ៣១៧, ៣១៨

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣២១, ៣២២

គព្ភិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ៣២២

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣២៥, ៣២៦

លេខទំព័រ

គត្ថិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ៣២៧

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣២៩, ៣៣០

គត្ថិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ៣៣០

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត ៣៣៣

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ៣៣៥

គត្ថិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ៣៣៥

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៣៩, ៣៤០

គត្ថិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ៣៤០

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤១, ៣៤២

គត្ថិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ៣៤២

និទានភិក្ខុនីមិនបំរើឧបជ្ឈាយ៍.. ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤៣

គត្ថិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ៣៤៤

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤៥

សង្ខឹកាចង្អុលប្រាប់មាតិកា ៤៤១

លេខទំព័រ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៣៤៦

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារី... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤៧, ៣៤៨

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ៣៤៩

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារី... ,,

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ៣៥៣

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ៣៥៤

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារី... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៥៧, ៣៥៨

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ៣៥៩

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារី... ,,

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ៣៦០

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ៣៦០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២.. ,,

វុដ្ឋាបនសម្មតិ ៣៦១

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៦៣, ៣៦៥

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ៣៦៥

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី.. ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៦៧

សង្ខេបបញ្ជីកថាមាតិកា

លេខទំព័រ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ៣៦៧

និទានសិក្ខមានា ១ រូប .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត-សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៦៩, ៣៧០

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ៣៧០

និទានសិក្ខមានា ១ រូប .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៧២

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ៣៧៣

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៧៤, ៣៧៥

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ៣៧៥

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៧៦, ៣៧៧

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១ ៣៧៧

និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី .... ,,

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ៣៧៩

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២ ៣៨០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៨១

លេខទំព័រ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣ ៣៨១

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៨៣

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៣៨៤

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្ត-សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៨៥, ៣៨៦

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ៣៨៦

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី .... ,,

សេចក្តីបញ្ញត្តជាដំបូង ៣៨៧

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៨៨, ៣៨៩

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ៣៨៩

និទានភិក្ខុនី ១ រូប .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៩០, ៣៩១

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ៣៩១

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ស្ត្រី .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៩២

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ៣៩៣

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី .... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៩៤

សង្ខឹកាចង្អុលប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ... ៣៩៤

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ... ,,

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៣៩៦

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ... ៣៩៦

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ ... ,,

សេចក្ដីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៣៩៧, ៣៩៨

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨-៩-១០ ... ៣៩៨

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ ... ,,

សេចក្ដីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៣៩៩, ៤០០

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១ ... ៤០០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនប្រាប់ស្រាប់តែអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខ ... ,,

សេចក្ដីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៤០១, ៤០២

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២ ... ៤០២

និទានភិក្ខុនីសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុ ... ,,

សេចក្ដីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៤០៣, ៤០៤

ឆត្តុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣ ... ៤០៤

និទានភិក្ខុនីមួយរូប គ្មានសំពត់ចោមពុង ... ,,

សេចក្ដីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៤០៥, ៤០៦

ឧទ្ទេសាវសាន ... ៤០៦

សង្ខឹកាចង្អុលប្រាប់មាតិកា ៤៤៥

លេខទំព័រ

បាដិទេសនីយកណ្ឌ *៤០៧*

និទានភិក្ខុនី សូមទឹកដោះរាវឆាន់ .... ,,

សេចក្ដីបញ្ញត្តជាបន្ទាប់ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.. ៤០៩, ៤១៤

ឧទ្ទេសាវសាន ៤១៥

សេក្ខិយកណ្ឌ *៤១៦*

និទានភិក្ខុនី ស្លៀករយើករយាក.. ,,

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ... ៤១៧

សេចក្ដីបញ្ញត្តជាបន្ទាប់... ៤១៩

ឧទ្ទេសាវសាន ៤២០

អធិករណសមថៈ ទីបំផុត *៤២១*

ឧទ្ទេសាវសាន ៤២២